Chuck Palahniuk

Rant

Biblioteca Polirom

Chuck Palahniuk

Autorul romanului-cult *Fight Club*

Rant

Chuck Palahniuk

RANT

O biografie în viu grai a lui Buster Casey

Traducere din limba engleză şi note de Bogdan Perdivară
EDITURA POLIROM
2009
Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de

Bogdan-Alexandru Stănescu

POLIROM

Chuck Palahniuk

Rant: An Oral Biography of Buster Casey

Copyright © 2007

All rights reserved

© 2009 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

PALAHNIUK, CHUCK

Rant. O biografie în viu grai a lui Buster Casey/ Chuck Palahniuk; trad, şi note de Bogdan Perdivară.

– Iaşi: Polirom, 2009

ISBN 978-973-46-1367-0

I. Perdivară, Bogdan (trad.)

82 1.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Supranumit „portdrapelul generaţiei nihiliste”, prozatorul american Chuck Palahniuk s-a născut în 1962. Primele sale două cărţi, trimise unor editori din New York, au fost refuzate. La fel se va întâmpla şi cu romanul *Fight Club,* respins iniţial pentru că a fost considerat „prea întunecat şi prea riscant”. În loc să-i mai estompeze tonul, Palahniuk îl va duce la extrem. Publicat în 1996 şi devenit un roman clasic al literaturii *underground, Fight Club* este la ora actuală, în opinia criticilor şi a publicului cititor, una dintre cele mai originale şi mai provocatoare cărţi scrise în ultimul deceniu al secolului XX.

În 1999 Palahniuk publică *Supravieţuitor* (în pregătire la Editura Polirom) şi *Monştri invizibili,* iar apoi *Sufocare* (2001), *Cântec de leagăn* (2002), *Jurnal* (2003), *Bântuiţii* (2005), *Rant* (2007) şi *Snuff* (2008). A mai publicat o carte de amintiri şi însemnări de călătorie, *Fugari & refugiaţi* (2003), şi un volum de eseuri, *Mai ciudat decât ficţiunea* (2004). Până în prezent, în colecţia „Biblioteca Polirom” au apărut romanele *Fight Club* (2004), *Sufocare* (2004), *Jurnal* (2006), *Bântuiţii* (2007), *Cântec de leagăn* (2007), *Monştri invizibili* (2008) şi *Rant* (2009).

Rant este, aşa cum o spune şi subtitlul cărţii, „o biografie în viu grai a lui Buster Casey” – numele real al personajului central, despre care aflăm încă de la început că este faimos, că pare a fi murit şi că a provocat o epidemie de proporţii gigantice, ce a ucis milioane de oameni. Palahniuk construieşte povestea

protagonistului său într-un mod inedit, din fragmente de istorii orale, opinii „ştiinţifice” şi relatări ale celor ce l-au cunoscut. Rant este, pe rând, copilul care descoperă o sursă misterioasă de monede de aur şi dă peste cap economia orăşelului său natal, puştiul dotat cu un simţ olfactiv extraordinar, elevul care se lasă muşcat de şerpi, păianjeni şi orice alte animale şi insecte, adolescentul rebel implicat în jocuri periculoase şi apoi ţapul ispăşitor – dar şi eroul – responsabil de răspândirea super-epidemiei de rabie. Pas cu pas, autorul creează cu măiestrie un decor distopic impresionant, cel al unei societăţi împărţite în Oameni de Zi şi Oameni de Noapte, amintind de eloii şi morlocii lui H.G. Wells. Naraţiunea dinamică, detaliul şocant şi imaginaţia debordantă a lui Palahniuk fac din *Rant* un roman cuceritor, o poveste surprinzătoare atât prin evoluţia, cât şi prin finalul ei.

Pentru tatăl meu, Fred. Leander Palahniuk.
Priviţi în sus când mergeţi pe trotuar. Vă rog.

V-aţi dorit vreodată

să nu vă fi născut?

Nota autorului: Această carte este scrisă în stilul unei istorii orale, formă care necesită intervievarea unei largi varietăţi de martori şi compilarea mărturiilor lor. De fiecare dată când surse multiple sunt chestionate în privinţa unei experienţe comune, este inevitabil ca uneori ele să se contrazică unele pe altele. Pentru alte biografii scrise în acest stil, a se vedea *Capote* de George Plimpton, *Edie* de Jean Stein şi *Lexicon Devil* de Brendan Mullen.

1. O introducere

Wallace Boyer (*vânzător de maşini*): Ca majoritatea oamenilor, nu l-am cunoscut pe Rant Casey[1] şi n-am vorbit cu el

[1] În limba engleză substantivul *rant* are sensul de „violenţă verbală, dezlănţuire nervoasă, agresivitate manifestată

decât după ce-a murit. Aşa merge treaba cu mai toate celebrităţile: după ce dau colţu', cercul de prieteni apropiaţi pur şi simplu explodează. O celebritate moartă nu poate nici măcar să meargă până la capătul străzii fără să dea nas în nas cu un milion de amici foarte apropiaţi, pe care nu i-a cunoscut niciodată în viaţa lui.

Muritul a fost cea mai bună mişcare pe care-au făcut-o în cariera lor Jeff Dahmer şi John Wayne Gacy. După ce Gaetan Dugas a murit, numărul partenerilor de sex care pretindeau că i-au tras-o a crescut nebuneşte.

Cum avea obiceiul să zică Rant Casey: Oamenii îşi clădesc o reputaţie luându-se de tine cât eşti viu – sau ridicându-te în slăvi după ce te-ai dus.

În ce mă priveşte, eu stăteam în avion şi văd că lângă mine şade un ţărănoi. Are o caroserie ca la o rablă de maşină la care nici nu-ţi vine să te uiţi. Punctată cu urme de muşcături, ciupită şi plină de creţuri, pielea mâinilor lui arată înfiorător.

---

oral" sau de „tiradă monotonă şi repetitivă, bălmăjeală". Aici, onomatopee care imită zgomotul produs de copii atunci când vomită.

Însoţitoarea de zbor îl întreabă pe ţărănoi ce vrea de băut. Stewardesa îl roagă frumos să-mi dea şi mie băutura: scotch cu gheaţă. Da’ când văd degetele alea de monstru, cu buricele mursecate, încleştate pe recipientul de plastic, ştiu că n-aş putea să-mi pun buzele în veci pe marginea paharului.

Cu epidemia asta, nu poţi fi niciodată suficient de precaut. La aeroport, chiar dincolo de detectorul de metale prin care a trebuit să trecem, există un monitor de temperatură ca acelea pe care le-au folosit întâi ca să ţină sub control gripa aviară. Cei mai mulţi oameni, zice guvernul, habar n-au că-s infectaţi. Omul se simte în regulă, dar dacă monitorul ţipă că ai temperatura prea mare, dispari în carantină. Poate chiar pentru tot restul vieţii. Fără proces, fără nimic.

Ca să mă asigur, împing în jos masa pliantă şi apuc paharul. Mă uit cum scotch-ul se face palid şi apos. Gheaţa se topeşte şi dispare.

Oricine îşi câştigă existenţa din vânzarea maşinilor o să-ţi spună: Repetiţia e mama învăţăturii. În vânzările de maşini banul îţi iese dacă-ţi dezvolţi relaţii amicale.

Oriunde-ai fi, poţi să-ţi exersezi abilităţile. O şmecherie bună ca să ţii minte un nume este

să priveşti pe cineva în ochi suficient de mult cât să le reţii culoarea: verzi, căprui sau albaştri. Asta se cheamă un Obicei întrerupt: te ajută să nu mai uiţi cum uitai.

Văcarul ăsta străin are ochii de un verde strălucitor. Verde de antigel.

Pe tot drumul dintre Peco Junction şi oraş împărţim un braţ de la scaun: eu la geam, el la margine. Nu mi-o luaţi în nume de rău, dar de pe cizmele lui de văcar se tot cojeşte bălegar uscat. Favoriţii ăia lungi i-or fi adus ceva păsărică prin liceu, dar acuma-s cărunţi de la tâmple pân' la fălci. Ca să nu mai zic de mâinile alea.

Vrând să-mi exersez abilităţile de dezvoltare a unei relaţii amicale, îl întreb cât a dat pe bilet. Dacă nu-ţi poţi da seama de nevoile clientului şi nu poţi stabili ce anume îl face să zbârnâie, n-o să reuşeşti în veci să-l convingi pe un străin care-şi freacă coatele de ale tale în avion să ia în „proprietate mentală" un Nissan şi cu atât mai puţin un Cadillac.

Ca să-i azvârli cuiva o maşină în braţe, o altă şmecherie e ca la fiecare dintre maşinile tale să programezi radioul în aşa fel încât la prima poziţie să ai un post cu muzică gospel. Numărul doi pune-l pe rock'n'roll. Trei – pe

jazz. Dacă evaluarea ta îţi arată că-i vorba de un tip pretenţios, genul care dă ordine, îndată ce-ai descuiat maşina, pune radioul pe ştiri sau pe un post de dezbateri politice. Dacă-ţi pică vreun purtător de sandale, apasă pe butonul pentru National Public Radio. Când învârt cheia în contact, radioul le spune exact ce vor ei să audă. La fiecare maşină din cele pe care le vând, al cincilea post e pe gunoi din ăla *techno-rave,* în caz că-şi face apariţia vreun puşti de genul Vânător de Buşeli.

Verdele ochilor ţărănoiului şi rahatul de pe cizme sunt numite de vânzători „cârlige mentale”. Întrebările care au un singur răspuns sunt „întrebări închise”. Întrebările cu care îţi faci muşteriul să vorbească, alea-s „întrebări deschise”.

De exemplu: „Cât v-a costat biletul de avion?”

Şi, după ce ia o gură din propriul lui pahar de whiskey, omul înghite. Cu ochii fixaţi drept înainte, spune:

— Cincizeci de dolari.

Asta-i o întrebare închisă.

Un bun exemplu de întrebare deschisă ar fi: „Cum poţi trăi cu mâinile alea groaznice, mâncate până la sânge?”

Îl întreb:

— Numai dus?

— Dus-întors, spune el, iar mâinile lui crăpate şi încreţite îi duc spre faţă paharul de whiskey. Îi zice „ofertă de doliu”, adaugă ţărănoiul.

Eu îl privesc, pe jumătate întors în scaun, ca să stau cu faţa la el, şi respir mai rar, ca să intru în ritm cu suişurile şi coborâşurile cămăşii lui de cowboy. Asta-i o tehnică numită Ascultare Activă. Străinul îşi drege vocea. Aştept un pic şi mi-o dreg şi eu, imitându-l – un lucru pe care un bun agent de vânzări l-ar numi „sincronizare” cu clientul.

Cu picioarele încrucişate în unghi drept, dreptul peste stângul, la fel ca el, zic:

— Imposibil. Nici măcar biletele *low cost* nu-s atât de ieftine.

Întreb:

— Cum de-aţi obţinut aşa o ofertă?

Bea liniştit din paharul de whiskey şi spune:

— Ce trebuie să faci mai întâi e să scapi dintr-un azil de nebuni. Apoi, zice el, trebuie să faci autostopu’ prin ţară în lung şi-n lat, fără să porţi nimic altceva decât şlapi de plastic şi o ţoală de hârtie, care nu stă încheiată la spate. Trebuie să ajungi doar un pic prea târziu ca să

mai apuci să împiedici un violator de copii recidivist să-ţi siluiască nevasta. Şi mama. Trebuie să creşti un fiu apărut din violu' ăla şi care colecţionează un vagon plin ochi cu dinţi căzuţi. După liceu, puştiul tău cel dus cu pluta o şterge de-acasă. Intră într-o sectă care acţionează doar noaptea. Îşi face maşina zob de cincizeci de ori şi se combină cu un soi de prostituată care nu-i tocmai prostituată. Pe parcurs puştiul tău trebuie să declanşeze un flagel care să omoare mii de oameni, destui cât să ducă la declararea stării de urgenţă şi îndeajuns ca să ameninţe să-i dea jos pe cei ce conduc lumea. Şi, în ultimul rând, băiatul tău ar cam trebui să moară într-un infern de foc groaznic, unul din ăla gigantic, urmărit la televizor de lumea-ntreagă.

Zice el:

— Cam atât de uşor e.

Şi mai apoi:

— După aia, când te duci să-i iei corpul pentru înmormântare, zice el, turnându-şi whiskey pe gât, compania aeriană îţi oferă un bilet la preţ special.

Cincizeci de bişţari, dus-întors. Se uită la paharul meu de scotch, ce se odihneşte pe

masa pliantă, în faţa mea. Cald. Gheaţa s-a topit toată. El spune:

— Aia o mai bei?

Îi zic:

— Serveşte-te.

Cam aşa de repede ţi se poate da viaţa peste cap.

Cam aşa se face că viitorul pe care o să-l ai mâine nu-i tot ăla pe care l-ai avut ieri.

Dilema mea: să-i cer sau nu un autograf? Încetinindu-mi respiraţia şi potrivindu-mi astfel mişcările pieptului după ale lui, îl întreb: e rudă cu tipul ăla... Rant Casey? „Vârcolacul Casey”? Cel mai urât caz de Pacient Zero din istoria tuturor bolilor? „Superîmbolnăvitorul” care a infectat jumate de ţară? „Sărutul Ucigaş” al Americii? „Turbatul” Rant Casey?

— Buster, spune bărbatul în timp ce mâna lui monstruoasă se întinde şi ia scotch-ul meu.

Spune:

— Numele de botez al băiatului meu era Buster Landru Casey. Nu Rant. Nu Buddy. *Buster.*

Deja îi sorb cu privirea toate cicatricile şi adânciturile de pe degete. Fiecare încreţitură şi fiecare fir de păr cărunt. Nasul meu înregistrează mirosul lui de whiskey şi balegă

de vacă. Cotul meu reţine frecarea puloverului lui de flanel. Ştiu deja că o să mă laud cu străinul ăsta tot restul vieţii. Agăţat de fiecare secundă petrecută alături de el, conservând fiecare cuvânt, fiecare gest al lui, spun:

— Sunteţi…

— Chester, zice el. Mă cheamă Chester Casey.

Aşezat chiar lângă mine. Chester Casey, tatăl lui Rant Casey, Arma Biologică de Distrugere în Masă a Americii, armă ambulantă şi vorbitoare.

Andy Warhol s-a înşelat. În viitor oamenii n-or să fie faimoşi numai cincisprezece minute. Nu, în viitor toţi or să stea lângă cineva faimos cel puţin cincisprezece minute. Mary Tifos, Ted Bundy sau Sharon Tate. Istoria nu înseamnă decât monştri sau victime. Şi martori.

Aşa că eu ce să spun? Spun:

— Îmi pare rău.

Spun:

— E tare nasol să-ţi moară copilul.

Clatin din cap compătimitor…

Şi, după ce trage de câteva ori aer în piept, Chet Casey clatină din cap, iar după gestul ăsta nu mai ştiu sigur cine ţine pasul cu cine. Care dintre noi s-a aşezat primul cum s-a

aşezat. De parcă plimbăreţul ăsta prin bălegar mă studiază. Mă copiază. Descoperă ce mă face să zbârnâi şi-şi dezvoltă o relaţie amicală. Chet Casey, legenda asta vie, îmi face cu ochiul.

Poate că-mi şi vinde ceva. Nu inspiră niciodată de mai mult de cincisprezece ori pe minut. Dă scotch-ul peste cap.

— Oricum ai judeca toată povestea, zice el, înghiontindu-mă, e totuşi o ofertă al naibii de bună pentru un bilet de avion.

2. Îngeri păzitori

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (☾ *istoric*): Copoiul e pentru Middleton ceea ce e vaca pe străzile din Calcutta sau New Delhi. În mijlocul oricărui drum de pământ doarme câte o corcitură de câine de vânătoare, care gâfâie la soare, cu limba scoasă şi plină de bale. Un soi de semn blănos pentru diminuarea vitezei, fără zgardă sau tăbliţă cu nume. Pudrat cu un praf de lut fin, suflat peste el de pe arătură.

Ca să ajungi la Middleton, trebuie să conduci patru zile fără oprire, adică – pentru

mine – cea mai lungă perioadă de timp pe care am petrecut-o vreodată înăuntrul unui automobil fără să intru în coliziune cu un alt vehicul. Consider că ăsta e cel mai deprimant aspect al pelerinajelor mele.

Neddy Nelson (☾ *vânător de buşeli*): Puteţi să explicaţi cum se face că în 1968 paleontologul amator William Meister, care căuta fosile de trilobiţi în Antelope Spring, Utah, a desprins un bloc de rocă sedimentară şi a descoperit, în locul lor, urma veche de cinci sute de milioane de ani a unui pantof uman? Şi cum o altă urmă fosilizată de pantof, descoperită în Nevada în 1922, a ajuns să fie imprimată într-o piatră din era triasică?

Echo Lawrence (☾ *vânător de buşeli*): Mergeam cu maşina spre Middleton, băgăm mare prin fututul ăla de teritoriu în toiul nopţii, iar Cartuş Dunyun s-a apucat să dea cu pumnu-n butoane şi să umble după un post de radio cu informaţii despre trafic. Să afle de fazele tari la care nu luaserăm parte. Buletine de trafic de dimineaţă sau de seară de peste oceane. Intersecţii blocate şi ambuteiaje din locuri unde-i încă ieri. Coliziuni fatale şi maşini

făcute acordeon pe autostrăzi unde e deja mâine.

Ciudat al dracului să auzi că nu ştiu cine a murit mâine! Ca şi cum în momentul ăsta ai mai putea să-i dai un telefon la Moscova navetistului ăluia şi să-i spui: „Stai acasă!”

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Dacă vă îndreptaţi spre est, pe şoseaua de centură Meadows, prin zona Richmond, aşteptaţi-vă la un blocaj în trafic. Încetiniţi şi întindeţi gâtul, ca să puteţi privi îndelung şi cu atenţie un accident în care au fost implicate două maşini pe ultima bandă din stânga. Vehiculul din spate este un Plymouth Road Runner albastru-verzui din 1974, carburator cu patru clapete de acceleraţie şi motor de o mie cinci sute de centimetri cubi, cu bloc motor compact de opt cilindri. Tapiţeria originală alb-cenuşie. Şoferul maşinii sport era o femeie superbă, de douăzeci şi patru de ani, păr blond cu verde, care a suferit o fractură-dislocare a coloanei vertebrale cum scrie la carte în zona articulaţiei atlanto-occipitale şi secţionarea completă a măduvei spinării. Un fel mai pretenţios de a numi o izbitură suficient de dură încât să-ţi rupă gâtul.

Maşina din faţă a fost odată un New Yorker Brougham St. Regis de prima clasă, nedecapotabil, crem, cu două uşi, bord cromat, făcut la comandă, şi geamuri laterale modificate. O minunăţie. Când treceţi pe lângă ea şi întoarceţi capul, observaţi, vă rog, că şoferul era un bărbat de douăzeci şi şase de ani, cu o banală fractură transversală a sternului, dublă fractură a coastelor şi plămânii străpunşi de coastele rupte, toate din pricina impactului cu volanul. În plus, îmi spun băieţii de la ambulanţă, hemoragie internă severă.

Aşa că... puneţi-vă centura şi luaţi-o mai uşor. Pentru „Grafic de trafic” a transmis Tina Cumva...

Echo Lawrence: Am încălcat restricţia de circulaţie după stingere şi carantina impusă de guvern şi am luat-o cu maşina peste toată-ntinderea aia de nimic. Io de şase pe locul mortului. Cartuş Dunyun la volan. Neddy Nelson în spate, citind nu ştiu ce carte şi zicându-ne că Jack Spintecătorul n-a murit niciodată, ci a călătorit în timp ca s-o omoare pe mă-sa şi să devină nemuritor, şi-acuma e preşedintele Statelor Unite sau papa de la Roma. Parcă mai erau şi nişte teorii ţăcănite, care demonstrau că OZN-urile sunt de fapt

turişti umani care ne vizitează din viitorul îndepărtat.

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): Cred că am apucat-o spre Middleton ca să vedem toate locurile alea de care ne povestise Rant şi să-i cunoaştem pe cei pe care-i numea el „ai lui”. Părinţii lui, Irene şi Chester. Prietenul lui cel mai bun, Bodie Carlyle, cu care a mers la şcoală. Toate familiile alea de fermieri de tot căcatul, Perry şi Tommy şi Elliot, de care vorbea el în neştire. În cea mai mare parte a timpului vânătoarea de buşeli însemna de fapt că mergeam cu vreo maşină şi stăteam de vorbă.

O adunătură de capete seci. Scopul nostru era să punem ceva carne pe istoriile pe care ni le povestise Rant. Aşa-i că-i ciudat? Eu cu Echo Lawrence şi cu Neddy în spatele Cadillacului ăluia Eldorado al lui. Maşina pe care Rant i-o cumpărase lui Neddy.

Da, şi ne mai duceam să punem flori şi alte chestii pe mormântu’ lui Rant.

Echo Lawrence: În timp ce freacă radioul, Cartuş zice:

— Ştiţi că ratăm o Noapte a Gospodinei Microbiste numai bună...

— Nu în seara asta, răspunde Neddy. Uită-te în program. Astăzi era Noaptea Şcolii de Şoferi.

Cartuş Dunyun: Undeva departe, în faţa noastră, o aşchie de lumină brăzdează orizontul. Aşchia se măreşte până se face un ghem de lumină albă, apoi o jumătate de cerc şi după aia un cerc întreg. O lună plină. În seara asta pierdem o Noapte a Lunii de Miere grozavă.

Echo Lawrence: În loc să dăm drumul la muzică, ne-am pus să spunem poveşti. Istorii pe care ni le zisese Rant, despre cum a crescut el. Istoriile astea despre Rant trebuia să le punem cap la cap din amănunte pe care ne chinuiam să le scoatem la lumină din străfundul cel mai adânc al minţii noastre. Şi aşa, în timp ce fiecare se scormonea după ceva amintiri cu Rant, am mers şi-am tot mers, legându-ne poveştile laolaltă.

Cartuş Dunyun: Şeriful din Middleton ne-a tras pe dreapta şi i-am spus adevărul: porniserăm într-un pelerinaj, ca să vedem locurile de baştină ale lui Rant Casey.

În aşa o noapte, când toată lumea din orăşel dormea, micuţul Rant Casey făcea pe

radioamatorul. Cu căştile pe urechi. Când era puşti, într-o noapte ca asta Rant avea obiceiul să baleieze scala, căutând ştiri despre traficul din Los Angeles şi New York. Auzea despre ambuteiajele şi blocajele de circulaţie din Londra. Despre traficul îngreunat din Atlanta. Despre ciocnirile a câte trei maşini din Paris, relatate în franceză. Să înveţe în spaniolă termeni ca *neumático desinflado* şi *punto muerto.* Pană de cauciuc şi ambuteiaj în Madrid. *Imbottigliamento*, cum se spune la ambuteiaj în Roma. *Het roosterslot,* cum i se zice în Amsterdam. *Saturation* – blocaj de circulaţie la Paris. Toată lumea invizibilă a domeniului circulaţiei auto.

Echo Lawrence: Ei, hai! Să circuli prin câte un burg din ăsta de ţărănoi între miezul nopţii şi răsărit înseamnă să rişti. Poliţia n-are altceva mai bun de făcut decât să se stropşească la tine cu sirena. Şeriful din Middleton a ţinut permisele noastre de conducere în lumina lanternei, timp în care ne-a turnat o predică despre oraşele mari. Despre felul cum Rant Casey a fost omorât de mutarea la oraş. Despre orăşeni, adică noi, care sunt toţi nişte criminali.

Şeriful etala un soi de fiţe de om de frontieră, prins în filmul din capul lui, unde se credea John Wayne. Împerechează un sergent de instrucţie cu un judecător din Vestul Sălbatic, apoi amestecă rezultatul cu un doberman şi-o să-l obţii pe şeriful ăsta. Umerii îi stăteau ţepeni şi drepţi. Degetele mari de la mâini şi le ţinea înfipte la centură. Şi se hâţâna înainte şi înapoi pe tocurile ciubotelor lui de cowboy.

Cartuş îl întrebă:

— A fost până acum vreunul care să vrea s-o omoare pe mămica lui Rant?

Şeriful ăsta purta o cămaşă cafenie, cu o stea de tablă înfiptă în buzunarul de la piept, un pix şi o pereche de ochelari de soare îndesaţi tot în buzunar şi cămaşa vârâtă în blugi. Pe stea era gravată inscripţia „Poliţist Bacon[2] Carlyle”.

Ei, hai! Care crezi că ar fi fost cea mai prostească întrebare pe care putea s-o pună Cartuş?

Neddy Nelson: Să-mi spuneţi atunci cum de a descoperit fizicianul *sir* David Brewster în 1844 o pană de metal înfiptă în mijlocul unui

[2] *Bacon* – „costiţă afumată” (engl.).

bloc de gresie din devonian, vechi de peste trei sute de milioane de ani?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă zbori între New York şi Los Angeles, poţi vedea Middletonul de sus şi de fiecare dată te miri că într-un asemenea loc pot trăi oameni. Închipuiţi-vă canapele păduchioase abandonate pe verande. Maşini parcate în curtea din faţă. Case pe jumătate smulse din temelii, clătinându-se pe piloni de beton, cu găini şi câini aţipiţi dedesubt. Dacă vi se pare că arată de parcă acolo ar fi avut loc un dezastru natural, asta-i doar fiindcă n-aţi văzut cum era locul mai demult.

Neddy Nelson: Cum explicaţi faptul că o gospodină din Illinois, doamna S.W. Culp, a spart un bulgăre de cărbune şi a găsit înăuntru un colier de aur?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În ciuda decorului jalnic, în orăşelele astea totul e foarte sexual. Doar indivizii care ajung foarte devreme la apogeul frumuseţii şi al sexualităţii rămân blocaţi aici. Tinerele şi tinerii care se trezesc cu sâni şi muşchi perfecţi înainte să-şi dea foarte bine seama cum să folosească puterea asta, iar

apoi ajung însărcinate ori încleiaţi pe lângă casă. Ciclul amintit concentrează material genetic din cel mai bun în nişte locuri cum nici nu visezi. Cum ar fi Middleton. Cuibuşoare de idioţi incredibil de atrăgători, care fac copii şi apoi supravieţuiesc pe parcursul unei vieţi de adult lungi şi urâte. Numai Venus şi Apollo. Zei şi zeiţe de provincie. Dacă Middleton a produs ceva ieşit din comun pe parcursul istovitoarei, plicticoasei şi prăfuitei sale istorii, atunci produsul acela ieşit din comun a fost Rant Casey.

Echo Lawrence: „Motivul de bază pentru care oamenii pleacă dintr-un oraş mic”, avea obiceiul să spună Rant, „e fin’că în felul ăsta pot visa cu ochii deschişi că or să se-ntoarcă. Iar motivu’ pentru care stau pironiţi acolo e fin’că în felul ăsta pot visa la plecare”.

Rant voia să spună că nimeni nu-i fericit nicăieri.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Metafora centrală pentru putere în Middleton – şi mai ales în familia Casey – era reprezentată de felul cum era pusă masa cu ocazia sărbătorilor creştine. La asemenea evenimente – micul dejun la Paşti,

cina la Ziua Recunoştinţei şi la Crăciun – membrii familiei erau împărţiţi în două clase distincte. Adulţii luau masa folosind veselă veche de porţelan, păstrată în familie de generaţii, cu farfurii cu chenarul pictat de mână, cu ghirlande de flori şi margini aurite. Copiii stăteau la masa din bucătărie, de fapt nici măcar la o masă, ci mai degrabă la o adunătură de măsuţe pliante înghesuite laolaltă.

Echo Lawrence: În bucătărie totul era de hârtie – şerveţelele, faţa de masă, farfuriile –, aşa că toate puteau fi strânse grămadă şi azvârlite la gunoi. Când adulţii familiei Casey se aşezau să frângă pâinea, spuneau întotdeauna aceeaşi rugăciune: „Îţi mulţumim, Doamne, pentru că ne-ai binecuvântat şi ne-ai dat familia, mâncarea şi norocul pe care le vedem în faţa ochilor”.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Membrii mai maturi ai familiei, dar care nu erau încă pironiţi la masa copiilor, se rugau pentru salmonela. Pentru oase de peşte înţepenite în gâtlejuri. Cei din generaţia mai tânără se luau de mână şi se rugau pentru atacuri grave de apoplexie şi pentru infarcturi.

Echo Lawrence: Rant avea obiceiul să spună: „Cea mai mare satisfacţie pe care ţi-o oferă viaţa e când eşti în stare să te uiţi peste umăr şi să vezi oameni într-o stare şi mai rea decât tine aşteptând în spatele tău la coadă”.

Cartuş Dunyun: Înainte de nopţile Vânătorilor de Buşeli, când grupul nostru ieşea la cină, Green Taylor Simms rânjea dispreţuitor şi îl privea pe Rant cum mănâncă orice fel de mâncare cu aceeaşi furculiţă. Rant nu era bătut în cap, ci pur şi simplu n-a depăşit niciodată stadiul lingurii de plastic.
Green obişnuia să-i spună pe la spate lui Rant „Huckleberry Fund”[3].

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Domnul Dunyun se referă la Rant folosind numele de „Zâna Măseluţă”.

Echo Lawrence: Fiţi atenţi aici. Pe la miezul nopţii, în Middleton, io şi cu Cartuş Dunyun am parcat la cotitura de la ferma lor, lângă o cutie poştală cu numele „Casey” scris cu vopsea pe ea. În mijlocul unor lanuri se vedea casa albă, cu o verandă lungă în faţă, acoperiş cu coama

[3] În original *Huckleberry Fagg.* Referire sarcastică la Huckleberry Finn, personajul boem şi ingenuu al lui Mark Twain.

ascuţită şi o fereastră de mansardă deasupra verandei: dormitorul din pod al lui Rant, cu tapetul ăla cu cowboy.

Aproape de temelie cresc tufe şi flori şi iarba tunsă se întinde până la un gard cu ochiuri de sârmă. Vedem un hambar vopsit în maro, aproape ascuns de casă. În rest, lanuri de grâu cât vezi cu ochii, până la cercul plat al orizontului ce împrejmuie din toate părţile Cadillacul lui Neddy. Cartuş s-a apucat să chinuie radioul, vânând ştiri proaspete din trafic.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Un simplu anunţ. Fiţi atenţi la cele două maşini buşite de pe banda din dreapta, în direcţia vest, la kilometrul 107, pe Autostrada Centrală. Ambele vehicule par să aibă în ele proaspeţi însurăţei, fiindcă au până şi cutii de tinichea atârnate de barele din spate. Circulaţia e încetinită din cauza şoferilor care întorc gâtul ca să se uite la mirese şi miri cum aruncă unii în alţii cu tort de la nuntă. Atenţie la domnişoarele de onoare şi la orezul de pe şosea...

Echo Lawrence: Cartuş a adormit şi sforăie, sprijinit de interiorul portierei şoferului. Aştept

în continuare vreun semn că Irene Casey e încă vie şi că nici un străin misterios n-a strangulat-o sau n-a înjunghiat-o mortal până acum.

Neddy Nelson: Să-mi spuneţi cum a descoperit antropologul H. Reck în 1913 un craniu de om modern îngropat într-un strat din pleistocenul timpuriu de la Olduvai Gorge? Şi să-mi mai explicaţi cum de tot felul de cranii de oameni moderni au fost scoase la lumină din straturi provenind din pleistocenul timpuriu şi mijlociu la Buenos Aires, în Argentina, respectiv la Ragazzoni, în Italia?

Cartuş Dunyun: Am trecut prin cimitirul lor de doi bani, o încâlceală de buruieni tunse cu maşina ca să aducă a peluză, da' n-am putut da de mormântul lui Rant. Tare dubios. Am găsit într-o carte de telefon numele prietenului lui cel mai bun, Bodie Carlyle, apoi am dat peste rulota lui la capătul unui drum de pământ. Era îngropată în buruieni până la nivelul ferestrei şi un pitbull în lanţ lătra în curtea nepietruită. Asta se întâmpla cu câteva ore bune înainte de răsărit. Nici măcar n-am ciocănit la uşa rulotei.

Echo Lawrence: S-o lăsăm baltă. N-am văzut-o deloc pe Irene Casey. Nici măcar nu i-am bătut la uşă. Din câte ştiam noi, putea să fie deja moartă acolo, înăuntrul casei ăleia de ţară.

Wallace Boyer (*vânzător de maşini*): Vinde maşini suficient de multă vreme şi-o să vezi: nimeni nu-i chiar aşa de original. Fiecare ciudat singuratic vine dintr-un bârlog mai mare de ciudaţi. Ce-i dubios e că poţi să ajungi prin vreo cocină de sat din Slovacia şi deodată până şi Andy Warhol ţi se pare o chestie absolut normală.

Echo Lawrence: Mai scuteşte-mă. În zori ţărănoiul ăla de şerif trage maşina lângă a noastră şi răcneşte în portavoce cum că am încălcat Legea Urgenţelor Medicale şi restricţia de circulaţie TE-VĂD. Noi nu voiam s-o lăsăm pe doamna Casey fără apărare, numai că şeriful Mare Sculă scoate arma la noi şi zice:

— Ce-ar fi să veniţi voi, toţi ăştia, până în oraş, ca să răspundeţi la câteva întrebări...?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În Middleton câinii care dorm pe şosea au prioritate permanentă.

3. Câini

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie***):** Pe timp de iarnă câinii din Middleton se adună în haită. Câinii obişnuiţi de la ferme se smulg din lanţ şi dispar, numa’ că-i auzi urlând şi lătrând noaptea. Mai sunt şi câinii aruncaţi din maşini la marginea drumului. Abandonaţi. Oamenii de la oraş au impresia că orice câine se descurcă, se sălbăticeşte, dar cele mai multe potăi ajung să flămânzească până ce sunt destul de lihnite ca să mănânce rahatul lăsat de alte dihănii. Rahatul geme de ouă de muşte. Cei mai mulţi dintre câinii ăştia lăsaţi de izbelişte mor din cauza viermilor.

Alţii se adună laolaltă ca să se apere de frig. Câini care supravieţuiesc. Haita vânează iepuri şi căprioare. Când vine iarna, câinii de la ferme aud haita urlând în jurul unei prăzi proaspete, printre copacii înşiraţi pe malul râului, şi-o iau la sănătoasa.

Dacă un câine de casă aude urletul ăla, nu mai contează cât de mult îl strigi, fin’că şi cel mai de treabă câine uită cum îl cheamă. Dacă nu pui la socoteală urletele, pe timpul iernii

sunt ca şi morţi. Începe să cadă zăpada şi din câinele tău de casă, cel mai bun prieten al tău, nu mai rămâne decât urletul de vârcolac din depărtare, din întuneric. Când aerul se răceşte, ecoul urletului durează o veşnicie.

Pe timp de iarnă coşmarul cel mai urât al puştilor era să meargă spre casă după ce se întuneca şi să audă o haită de câini, numai urlete şi schelălăieli, venind cu zgomot din ce în ce mai mare prin întuneric. Ceva cu un catralion de colţi şi gheare. Oamenii dau mereu de căprioare vânate de vreo haită şi adesea cea mai mare halcă rămasă e craniul ei. Resturile de piele sau oase le găseşti făcute bucăţele, sfâşiate cu dinţii şi împrăştiate prin tot locul. Dacă-i iepure, găseşti, poate, un picioruş într-un maldăr de păr răspândit alandala. Şi sânge peste tot. Şi vreo labă de iepure, cu un pic de blană moale şi udă, exact ca alea pe care le poartă unii ca să aibă noroc.

Câinele de la alde Casey, păi, ăla fugea cu haita iarnă de iarnă, iar apoi a şi dispărut. Noaptea, când umblau haitele, avea obiceiul să sară pe canapea şi să se uite pe geam, cu urechile ciulite. La vânătoare. Şi haitele alea... mai mult zvonuri decât ceva să vezi cu ochii tăi. Pe jumate legendă. Singurul monstru de

care ştim. Mai mult de jumate. Ideea că javrele alea, poate chiar şi câinii tăi, or să înnebunească şi-or să te încolţească pe tine. Propriii tăi câini ţi-ar putea lua urma când te îndrepţi spre casă după ore. Te-ar putea urmări de prin tufele de lângă drum. Te-ar pândi. Chiar câinele tău te-ar putea pune la pământ şi ar începe să rupă din tine bucată după bucată. Nu contează dacă îl strigi „Fido!” sau îi zici „Stai!” ori „Şezi!”. Câinele pe care l-ai crescut de când era pui, cel pe care l-ai plesnit cu ziarul, ei bine, câinele ăla o să-şi încleşteze dinţii în beregata ta şi-o să-ţi sfâşie gâtlejul. Fido o să urle în timp ce tu mori şi o să-ţi bea sângele care încă mai ţâşneşte, fierbinte, din inima ta iubitoare.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*): Nu-mi cere mie să-mi pară rău după el. Chiar şi în şcoala generală Rant Casey parcă se ruga să fie omorât în vreun fel groaznic. Muşcat de şerpi ori bolnav de turbare. Alde Casey i-au zis câinelui lor „Aport”. Un soi de jumate copoi, jumate şorecar, jumate Rotweiler, jumate bullterrier şi jumate corcitură de orice fel. Aşa i-a spus Chester Casey câinelui: Aport.

Edna Perry (*vecină din copilărie*): Dacă vreţi să ştiţi, cei trei Casey îşi ziceau unu' altuia altfel. Irene Casey îi zicea lu' bărbatu-său Chet. El îi zicea ei Reen, prescurtarea de la Irene, şi asta numai când era ea de faţă. Nimeni nu-i mai zicea aşa lui Irene Casey. Rant îi zicea lui Chester „tati". Irene îşi striga băiatul Buddy, dar taică-său îi zicea Buster. Niciodată Rant. Rant îi spunea numai Bodie Carlyle.

Povestea e că Rant îl striga pe Bodie „Broscoiu'". Zău dacă mint.

Toată lumea zicea altfel la toată lumea. Buster era Rant şi Buddy. Chester era Chet şi Tati. Irene era Mami şi Reen. Aşa ajung oamenii să şi-i facă ai lor pe ăia de-i iubesc: le dau un nume pe care-l vor ei. Se apucă aşa şi-ţi pun o etichetă, cum că eşti proprietatea lor.

Şeriful Bacon Carlyle: Pe lângă aruncatu' în stradă al unui câine, cel mai rău lucru pe care-l poate face un om e să-şi dea drumul singur din lanţ.

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Ascultă aici. Rant le zicea oamenilor: „Eşti o fiinţă umană diferită pentru or'cine cu care te-ntâlneşti".

Uneori Rant zicea: „Doar în ochii altora o să exişti vreodată”.

Dacă e să ciopleşti un citat pe mormântul lui, atunci zicala lui preferată era „Viitorul pe care o să-l ai mâine nu-i tot ăla pe care l-ai avut ieri”.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Căcat. Zicala preferată a lui Rant era: „Unii sunt pur şi simplu născuţi oameni. Nouă, celorlalţi, ne trebuie o viaţă întreagă să ajungem aşa”.

Bodie Carlyle: Mi-amintesc de ce zicea Rant: „N-o să mai fim niciodată aşa de tineri ca în noaptea asta”.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Pe vremuri Buddy mergea duminica la biserică împreună cu bunică-sa, Esther. De era vreme bună, eu şi cu Chet îl duceam cu maşina până la Esther şi-l lăsam acolo. Micuţul Buddy se obişnuise aşa, fiindcă văzuse că ea n-are cu cine se duce. Locuia o ţâră mai la vale de Biserica Creştină din Middleton. O bătrână cu pălăriuţa ei pentru biserică şi un băieţel cu o cravată-şnur, prinsă cu o agrafa, ţinându-se de mână şi mergând

pe cărăruie... Era o imagine care-ţi topea sufletul.

Într-o duminică trecem de imnul de început, de prima citanie din Evanghelie şi de prima jumătate de slujbă, dar Buddy şi Esther încă nu apăruseră la biserică. Ne transmitem de la unii la alţii coşul pentru colectă şi-atunci uşa bisericii se deschide brusc. Pe treptele de afară se aude o bubuitură care zdruncină scândurile din veranda bisericii şi uşa se deschide, trântindu-se cu atâta putere, că mânerul de dinăuntru face o gaură în peretele de la vestibul. Cu toate capetele întoarse spre el şi gâturile alea întinse ca să vadă ce-i, micuţul Buddy intră împleticindu-se şi smiorcăindu-se. Aplecat în faţă, strângându-şi genunchii cu mâinile, cu uşa încă deschisă şi cu soarele strălucind puternic în jur, Buddy scânceşte, părul îi atârnă peste ochi, iar el încearcă să-şi recapete suflarea. Nu mai are cravata-şnur. Poalele cămăşii albe îi atârnă afară din pantaloni.

Reverendul Curtis Dean Fields zice:

— Vrei, te rog, să închizi uşa?

Iar Buddy suspină şi răspunde:

— E muşcată.

Îşi trage sufletul atât cât să poată zice:

— Bunica Esther. E bolnavă rău.

Fiindcă-i vreme friguroasă, mă gândesc la o haită de câini şi că, poate, o fi muşcat-o vreunul. Câinii sălbăticiţi.

Şeriful Bacon Carlyle: Nu mi-o luaţi în nume de rău că vă spun, da’ nici un Casey n-a plătit vreodată ca să repare gaura aia făcută de Rant cu mânerul uşii în peretele bisericii. Chiar dacă acceptăm că a făcut-o *accidental.*

Irene Casey: Buddy zice că pe Esther a muşcat-o un păianjen. Din câte se pare, o văduvă neagră. Buddy şi cu bunică-sa mergeau, ajunseseră pe la jumătatea drumului, şi atunci ea s-a oprit, a încremenit pe loc, iar braţul i s-a muiat. Esther ţipă „Doamne!” şi îşi smulge pălăria din cap cu amândouă mâinile, iar acele pălăriei îi smulg panglicile din părul ei cărunt. Buddy zice că s-a auzit ca şi cum ai rupe un ziar în două. Pălăria ei de duminică, neagră şi rotundă, mare cât o cutie cu săruri de baie. Cu o mişcare largă a braţului, îşi azvârle pălăria pe jos. Pantofii de duminică ai lui Esther fac amândoi una cu pământul bucata aceea de satin negru. Pantofii ei negri, ajunşi cenuşii de la praf. Un nor de praf se ridică în jurul hainei ei negre.

Poşeta i se agită în cealaltă mână şi femeia îi face semn lui Buddy să se dea înapoi, zicând:

— Să n-o atingi cumva!

Prinse în acele de la pălărie şi smulse din rădăcină: smocuri dese din părul cărunt al lui Esther.

Cu singurul pantof de duminică rămas în picior, Esther izbeşte pălăria cu călcâiul iarăşi şi iarăşi, apoi amândoi se apleacă şi se uită.

Una cu praful şi pietrişul, cu vălu' făcut terci şi cu satinu' ferfeniţit, abia întinzându-şi un picior, mişcând dintr-un picior, se vede un păianjen. Un păianjen de un negru prăfos, cu o clepsidră roşie pe burtă.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Soră bună cu păianjenul-buton din Africa de Sud, din genul *Latrodectus,* inclus în familia de păianjeni *Theridiidae,* văduva neagră îşi ţese pânza în locuri izolate, cum sunt dulapurile de haine nefolosite ori latrinele din afara casei. Până când instalaţiile sanitare de interior au ajuns predominante, muşcăturile făcute de văduva neagră se găseau de obicei pe fesele ori organele genitale ale victimelor. În ultima vreme păianjenul e predispus să muşte atunci

când e prins între un obiect de îmbrăcăminte şi pielea victimei – de exemplu când îşi face adăpostul într-un pantof sau o mănuşă purtate rareori.

Irene Casey: Bunica Esther îşi atinge creştetul, îşi pipăie cu buricele a două degete şuviţele de păr, dându-şi buclele într-o parte, apoi în cealaltă, până ce atinge un loc care o face să caşte gura larg şi să închidă tare ochii. Când îi deschide, zice Buddy, ochii bunicii clipesc printre lacrimi.

Îşi desface poşeta şi pescuieşte de-acolo o batistă. Când şi-o apasă pe creştetul capului, zice Buddy, şi când se uită la batistă, văd amândoi un punctuleţ roşu, de sânge proaspăt. Şi atunci Esther i-a zis „Fugi cât de repede poţi şi du-te de-l adu pe tăticu’”. Esther Shelby s-a lăsat apoi într-un genunchi, apoi în fund, iar apoi s-a întins cu totul pe jos, pe marginea drumului, zicând: „Băiete, fugi repede!”

Echo Lawrence: Rant zice că bunică-sa i-ar fi spus: „Fugi repede, da’ dacă nu eşti destul de rapid, să ţii minte că eu tot te iubesc...”

Cammy Elliot (*prietenă din copilărie*): Să mor dacă mint, fin’că nu mint, da’ câinii din

Middleton se făceau şi mai sălbatici când bătea vijelia. O vântoasă adevărată şi toate tomberoanele de gunoi zburau. Câinilor tare le mai plăcea.

Prima lecţie de-o învaţă o fată în clasa a şasea e ce nu poate digera o fosă septică. Orice gunoi femeiesc ai avea, trebuie să-l înfăşori în ziar şi să-l îngropi cât mai adânc în gunoi. Când vidanjorul vine să-ţi cureţe ghena şi găseşte şi altceva decât gunoi natural, te încarcă la preţ.

Sigur, când vântul dărâmă câte un tomberon, în funcţie de gospodărie, te trezeşti cu tampoane folosite zburătăcind peste tot. În zilele alea cu vânt parcă toate fetele au venit de la Lacul Roşu. Şerveţele şi batiste zboară aiurea, în roiuri, purtate de vânt. Înfăşurate cum sunt şi fără ziarul ce le învelea, scot la iveală pete de sânge închegat, de care s-au lipit fire de nisip şi cochilii de scoici. Şi seminţe de iarba-vântului. Cu fiecare tomberon care se răstoarnă, roiul acela de sânge închegat se face tot mai mare şi mărşăluieşte încotro îl poartă vântul. Până ce dau toate de un gard. Sau de un cactus.

Cartuş Dunyun: Rant auzea haita de câini lătrând şi hămăind îndârjiţi. Nu voia să-şi lase bunica acolo, dar ea îi spusese s-o ia din loc.

Cammy Elliot: Pe cuvântu’ meu! Un gard obişnuit, cu trei rânduri de sârmă ghimpată, care arăta ca pomu’ de Crăciun cu toată bumbăcăria aia albă în el. Apropie-te mai mult şi o să vezi şi prezervativele zăcând înfipte acolo, ca o grămadă de baloane dezumflate de la vreo petrecere. Flutură acolo aşa, verzi, gri sau azurii, şi fiecare maţ are câte-un pic de jeg alb ce atârnă greu la capăt.

Vezi acolo, umflate de vânt şi înfipte în ţepii ăia ascuţiţi de sârmă tăioasă, tampoane pentru chiloţi tanga şi din cele mari, cu aripioare, pentru zile cu scurgeri zdravene. Prezervative netede şi cu striaţii. Mărci de prezervative şi de tampoane de femei cum n-ai văzut niciodată pe raft la băcănia Trackside.

Sânge vechi şi cheaguri atât de negre, că ar putea fi smoală de pe şosele. Sânge maroniu cum e cafeaua. Sânge roz diluat. Spermă opărită, ajunsă aproape limpede şi apoasă.

Pentru cei mai mulţi – şi mai ales pentru bărbaţi – sângele-i sânge, dar ţi-ar fi tare, tare greu să găseşti două tampoane la fel pe un kilometru de gard din sârmă ghimpată.

Ici şi colo o să dai de păr pubian. Blond, castaniu, cărunt. Numa’ să se pornească odată un vânt zdravăn şi gata, tot poporul din Middleton atârnă în văzul lumii, ca păsările pe un fir de telegraf. Ca-ntr-un panou de informare pentru tinerii agricultori veniţi la târgul comunal.

Şeriful Bacon Carlyle: Dacă vrei să ştii părerea mea, partea a mai proastă era că îţi ţineai câinii în casă. Lumea nici nu trebuia să vadă măcar slobozu’ şi sângele atârnând acolo, pe sârma ghimpată, ca să ştie că vântu’ a dat de-a dura gunoiul cuiva. Câinii o luau razna, scheunau şi scurmau la pragul uşilor, zgâriau văruiala şi zgrepţănau covoarele, vrând s-ajungă la mirosul ăla aşa de slab, că doar un nas de câine putea să-l simtă.

E altceva decât atunci când se cer afară ca să-şi facă nevoile. Câinii simt după miros toate gumele şi dopurile alea de păsărici care flutură în vântul fierbinte şi imediat încep să le curgă balele.

Doamne fereşte să deschizi cumva uşa! Cei mai mulţi oameni se reped direct la telefon, dau vina unii pe alţii pentru toată mizeria şi cheamă pe altcineva să vină şi s-o strângă.

Cammy Elliot: Pământul pe-aici e aşa de plat, că oamenii pot vedea de oriunde până oriunde, doar să vrea să arunce o privire. Oamenii obişnuiţi au prea multă demnitate ca să se apuce să înfrunte o Tornadă a Sexului. Nimeni nu vrea ca toată comunitatea să îi vadă cum stau să îşi culeagă ruşinile ca pe nişte roşii ce tocmai s-au copt.

Ori şi le strânge fiecare pe ale lui, ori n-o face nimeni.

E mereu o ditamai confruntarea. Bunul-simţ ajuns în impas.

Mary Cane Harvey (*profesoară*): Dacă n-aş mai preda încă, Doamne, ce poveşti v-aş putea spune despre Buster Casey. Un tânăr excepţional.

Şeriful Bacon Carlyle: Nu uitaţi că unii, inclusiv FBI-ul, ziceau că bunica lui, Esther, a fost prima victimă a lui Rant.

Mary Cane Harvey: Buster n-a luat niciodată mai mult de şase la nici un curs de limbă sau de arte, dar aveai permanent senzaţia aceea că ţi-ar fi putut construi o lume întreagă numai din beţişoare, pietricele şi cele câteva cuvinte pe care le învăţase. Era ceva ce s-ar putea

compara cu meşteşugul făuririi machetelor la scară, pe care îl practică bărbaţii în închisoare sau marinarii în călătoriile lor de pe vremuri, care durau luni întregi. De exemplu, replici exacte ale Vaticanului construite din beţe de chibrit sau Acropolele înjghebate din cubuleţe de zahăr lipite între ele. Sunt opere de artă făcute cu materiale şi unelte puţine, dar care, în schimb, cer cantităţi enorme de timp şi de concentrare. Monumente ale răbdării.

Bodie Carlyle: Să vedeţi cât de popular a ajuns Rant până în ultimul an de liceu. Într-o noapte câinii noştri se apucă de urlat şi de scurmat la uşă. Bătea vântul şi era clar ca lumina zilei că-i vorba de o Tornadă a Sexului.

Rant apare şi bate la uşa de la bucătărie. În timp ce mama vorbeşte la telefon, învinovăţind în dreapta şi-n stânga, Rant îmi face semn cu mâna să ies din casă. Cară o geantă de iută goală, aruncată pe un umăr.

Când vede gentoiul ăla, mama clatină din cap înspre mine că nu. Dar eu mătur din cale câinele cu un şut şi mă strecor după Rant prin întunericul de-afară, cu vântul răvăşindu-ne părul şi ridicându-ne într-o parte gulerul de la cămaşă.

La gard un ghemotoc de căptuşeală albă flutură în vânt, agitat şi plin de viaţă ca un iepure în capcană. Prezervativele se zbat ca nişte limbi cenuşii, pline de scuipat. Rant trage de unul, îl scoate de-acolo, îl duce la nas, ţinând slobozul acela, tot numai clăbuci, mult prea aproape de buza de sus, şi îl adulmecă. Zice:

— Reverendul Curtis Dean Fields.

Zâmbeşte şi zice:

— Aş recunoaşte oriunde duhoarea asta.

Rant azvârle mizeria aia la el în geantă. Culege un tampon de păsărică, unul cu doar o picătură mică-mititică de roşu în mijlocul pernuţei aceleia albe. Roşul ăla, care pare negru în lumina lunii, Rant îl amuşină şi se încruntă.

Amuşină iar, de data asta cu ochii închişi, şi spune:

— E LouAnn Perry, cum să nu, dar cred că a început iarăşi să ia pastilele alea cu fluorură...

Rant îmi întinde punctuleţul ăla roşu, dar eu scutur din cap.

Înainte să apară cineva decent care să ne ajute, Rant culege tot de pe gardul nostru din spate şi ghiceşte toate sulele şi păsăricile în cauză.

Mary Cane Harvey: Sunt atât de puţine lucruri care să-i stimuleze pe tinerii din Middleton! Viaţa socială e centrată în jurul bisericii şi al evenimentelor şcolare. Casa Fermierului găzduieşte câte o întâlnire la fiecare sfârşit de săptămână, uneori şi câte un concurs de gătit prăjituri pe la începutul primăverii şi un târg de meserii care se ţine în timpul vacanţei de vară. Sau mai aranjează şi Micuţii Cercetaşi ceva cu câte o casă bântuită prin preajma Halloweenului, ca să strângă fonduri.

Bodie Carlyle: Rant Casey avea un miros ca de câine. Un copoi uman. Putea să ia urma la oricine şi la orice. Cum rămânea pe-afară până seara târziu, putea mirosi chiar şi mai bine. Fiind cel mai popular băiat din şcoală, ştia numele ce se ascundea în spatele fiecărui miros. Şi, până a ajuns în clasa a douăşpea, toate talentele astea au ajuns să lucreze laolaltă în folosul lui.

— Uite la asta, zicea Rant şi-mi arăta o perniţă albă cu o floare măruntă, roşie, în mijloc.

Micuţă cât o viorea.

Fără ca s-o adulmece măcar, zicea:

— Domnişoara Harvey, la ora de Engleză.

Urletul câinilor invizibili, purtat de vânt, se strecura pe lângă noi.

Îşi dădea seama că e domnişoara Harvey după forma aia roşie.

— Face o „urmă de păsărică”, zicea Rant, înconjurând cu un deget marginea petei roşii. E de o sută de ori mai personală decât o amprentă.

Pata, mai zicea el, arată exact ca un sărut aplicat cu părţile ei dintre picioare.

Nu era cazul să întrebi cum de ştie Rant ce formă au părţile respective la domnişoara Harvey. Aşa cum se văd urmele de animale pe zăpadă sau nisip, tot astfel putea şi el să-ţi deseneze urma sărutului unei largi varietăţi de păsărici locale. De baştină sau doar în trecere. Doar văzând până unde era rulat un prezervativ, Rant putea să se prindă de pe ce sulă ieşise.

Undeva departe, la geamul bucătăriei casei mele, se vedea silueta mamei stând lângă chiuvetă, cu un cot ridicat şi împins într-o parte şi cu mâna ţinând conturul telefonului, pe care îl apăsa într-o parte a capului, peste păr. Poate că ne privea. Probabil că ne privea.

Rant a cules încă un ghemotoc alb, pătat cu ceva întunecat. L-a amuşinat şi s-a uitat în spate, spre casa mea.

L-am întrebat:

— Al cui e? şi am arătat cu capul înspre sângele acela vechi.

Urma asta nouă de păsărică, o corolă mai mare decât cea a domnişoarei Harvey, era cât o floarea-soarelui dacă o comparai cu micuţa viorea.

Şi-atunci Rant a deschis geanta şi a zis:

— Las-o baltă.

— Nu, pe bune! am zis eu şi am dat să apuc şomoiogul. Lasă-mă să-l miros.

Rant a azvârlit pata aia mare cât o floarea-soarelui în geanta lui de iută. S-a dat un pas mai încolo, îndepărtându-se de gard, şi a spus:

— Sunt aproape sigur că e de la maică-ta.

Mama ne privea. Cu urechea la telefon, căutând în continuare să dea vina pe cineva.

Când o porneam aşa cu Rant Casey, de obicei timpul se oprea în loc. Iar momentul ăla a fost unul din cele în care timpu’ a-nţepenit. Momentul ăla, blestemat să mi se repete iarăşi şi iarăşi în cap! Stelele alea, aceleaşi stele de mâna a doua, la care lumea tot îşi mai pune

dorinţe. Luna din seara asta, exact la fel ca luna de atunci.

Şeriful Bacon Carlyle: În timpu’ care i-a trebuit lui Rant Casey ca să alerge pân’ la biserică şi cât ne-a luat nouă ca să ne-ntoarcem la bătrâna Esther, haitele de câini dăduseră deja peste ea. Peste mama lui Irene. Au mai lăsat din ea pe-acolo pe jos ceva tare urât la vedere.

Bodie Carlyle: N-am avut niciodată tupeul să-l întreb pe Rant Casey dacă i-a tras-o vreodată maică-mii.

4. Stele false

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Înainte ca Rant să meargă la grădiniţă, dar după ce începuse să doarmă într-un pat normal, mama lui îl punea să se culce zi de zi din momentul când limba mică a ceasului din bucătărie era la doi până ce ajungea la trei. Fie că îi era somn ori nu, Rant trebuia să stea în patul ăla de sus, din camera lui de la mansardă, cu perna sprijinită de perete. În pat,

ţinea în braţe un iepure din cârpe căruia-i zicea „Ursu’”.

Închipuie-ţi momentul în care mami şi tati te văd pentru întâia oară ca pe altceva decât o versiune mititică şi drăguţă a lor. Tu asemenea lor, dar cu îmbunătăţiri. Mai bine educat. Nevinovat. Şi-apoi închipuie-ţi momentul în care încetezi să mai fii idealul lor.

Dacă soarele strălucea, iar Rant auzea câini lătrând pe-afară, zicea:

— Ursu’ vrea să se joace...

Când nu era obosit, Rant spunea:

— Da’ lu’ Ursu’ nu-i e somn...

Ruby Elliot (*vecină din copilărie*): Fetele de-au fost la şcoală cu Irene Shelby ştim noi că Buster Casey fu cât p-aci să nici nu se nască. Irene avea nu mai mult de treişpe ani când s-a luat cu Chester şi paişpe când a apărut copilu’. Ca să fiu sinceră, Irene nu era din cale-afară de fericită că era singura fată din clasa a noua cu burta umflată şi care alăpta.

Edna Perry (*vecină din copilărie*): Să te juri că nu zici la nimeni ce-ţi spusei, da’ să ştii că, până să apară Buster, Irene îi tot dădea din

gură despre cum i-ar plăcea ei să picteze tablouri şi să cioplească statui. Nu şi-a dat niciodată seama exact de care soi. Tot vrând ea să scape de plodul ăla, a ajuns până la doctorul Schmidt. S-a dus la reverendul Fields, la biserica din Middleton, şi-a cerut voie să-l lepede. N-a mers nimica şi chiar mămică-sa, Esther Shelby, i-a zis că ăla micu' o să fie blestemul întrupat al Diavolului.

Echo Lawrence: Aşa, şi Irene îşi lipea buzele de fruntea lui Rant. Stătea pe marginea patului său, amenințа cu degetul iepurele de jucărie şi zicea:

— Da' tot trebuie să dormim puţin.

Şi mai zicea:

— Hai să numărăm stelele până ce adormim.

Mama lui Rant îl punea să numere: unu, doi... Şi el număra toate abţibildurile cu stele ce erau lipite pe zugrăveală. Patru, cinci, şase, timp în care ea ieşea din cameră încet, mergând cu spatele, şi închidea uşa.

Ruby Elliot: Da' şi Esther şi-a făcut copilul, pe Irene, cam tot la vârsta aia. Zău că nu mint! Chet Casey a fost singuru' suflet care l-a ajutat pe micuţul Rant să vină pe lume. Până la urmă

Chet şi Irene s-au căsătorit, numai că ea a trebuit să se lase de şcoală. Azi lumea vede pe ce cale a apucat-o Buster Casey, boleşniţa care-a stârnit-o, şi-i greu să nu pricepi că Irene a dat-o-n bară cu el.

Echo Lawrence: În ora aia cât Rant stătea singur, cu privirea ridicată în tavan, fără să se uite undeva anume, degetul lui explora lumea caldă şi adâncă dinăuntrul capului său. În fiecare zi, la ora două, Rant zăcea întins acolo şi se scobea în nas. Pescuia gogoloaie gumoase de muci şi le răsucea între două degete până ce mucii se făceau negri. Mingiuţa aia neagră de muci îi stătea lipită de arătător, apoi de degetul mare, fără să cadă niciodată, indiferent cât de tare ar fi scuturat mâna. Şi el lua şi lipea fiecare mingiuţă neagră de muci pe perete, deasupra pernei, unde văruiala albă era de-acum împestriţată cu dâre întunecate. Imprimată cu un model de biluţe de muci turtite. Pictată cu vârtejuri şi onduleuri, cu o mie de copii ale amprentelor micuţe lăsate de Rant. Suveniruri din călătoriile făcute înăuntrul propriei ţeste. Mereu acelaşi portret cu indexul mâinii drepte a lui Rant. Curcubeul ăla bălţat, pictura aia murală făcută din puncte negre se tot lăţea şi

se întindea pe măsură ce braţele lui de copil se lungeau. Mucii uscaţi de lângă pernă erau acum doar nişte pete negre, rămăşiţe prăfuite din vremea când era foarte mic. Cu o sută de aţipeli mai târziu, punctele alea se făcuseră cât stafidele şi se întindeau în lung şi în lat până unde putea să ajungă Rant cu mîna când stătea lăsat pe spate, cu capul pe pernă.

Tavanul de la dormitorul lui din copilărie i-l umpluse Irene Casey cu modele sclipitoare, în formă de stea, care luceau verzui când stingeai lumina.

Capătul patului era un cer de noapte în negativ. Acolo punctele negre şi lipicioase închipuiau alte constelaţii. Până în ziua aceea Rant n-a văzut vreo diferenţă acolo.

Edna Perry: Dacă poţi să ţii un secret, să ştii că prima viaţă pe care a dat-o peste cap maniacu' ăla de Rant Casey a fost a lui Irene. Primul viitor luminos căruia el i-a pus capăt înainte de toate a fost al maică-sii.

Echo Lawrence: La acea oră două când Rant a încetat să mai fie un îngeraş, maică-sa l-a învelit bine în aşternuturi, ca să-şi facă somnicul lui obişnuit. Aplecându-se peste perna lui, l-a pupat pe micuţul ei Buddy de

somn uşor. Faţa lui rotundă era afundată în pernă. Genele lungi ale lui Rant se vânturau peste obrăjorii săi roz.

Dacă te uiţi la pozele ei vechi, vezi că Irene Casey e tare drăguţă. Nu doar tânără, ci şi drăguţă, în felul ăla în care arăţi când faţa ţi-e netedă, iar pielea din jurul ochilor şi buzelor ţi-e relaxată, drăguţă în felul ăla în care arăţi numai când îl iubeşti pe omul care-ţi face poza.

Mama lui Rant e o mămică relativ tânără acum, când îşi apasă buzele moi pe faţa lui, lângă ureche. Ea e răsuflarea, e şoapta cu iz de ţigară ce-i spune „Somn uşor”. Mirosul de bomboane al şamponului ei. Mirosul de flori al cremei de faţă.

Răsuflarea ei, ce zice:

— Eşti micuţa comoară a mămichii.

Zice:

— Eşti îngeraşul nostru.

Mai toate mamele vorbesc cam aşa în momentul când sunt încă una cu copilul lor.

— Eşti bărbăţelul perfect al mamei…

Momentul ăla, de dinainte de povestea cu ochii de vacă, muşcăturile şarpelui cu clopoţei şi erecţiile din liceu, e ultimul în care Rant şi cu

mămica lui mai sunt atât de apropiaţi. Atât de îndrăgostiţi unul de altul.

Momentul ăla: sfârşitul a ceea ce ne dorim să dureze o veşnicie.

Dr. David Schmidt (*medic în Midleton*): În opinia mea, cei doi Casey nu prea erau făcuţi să fie părinţi. Ştiu din experienţă că mulţi tineri îşi privesc nou-născuţii ca pe o farsă ce li s-a făcut. Poate chiar ca pe o pedeapsă. Un bebeluş există aşa, pur şi simplu. Nu-i făcut din crom, ca să-l învârţi ca pe-o cheie franceză. Un bebeluş n-o să facă să-ţi cadă din cer o slujbă într-un birou cu aer condiţionat.

Chet Casey se uita la copilaşul acela ca şi cum ar fi fost, concomitent, cel mai mare duşman şi cel mai bun prieten al său.

Echo Lawrence: Atunci, la somnicul ăla, mama lui Rant se apleacă aşa, peste pat. Îi trece degetele prin păr, peste frunte, iar ochii lui verzi şi strălucitori se ridică spre ea – ochii aceia prea mari pentru faţa lui. Ochii cu care numără stelele.

Ea se ridică şi dă să se întoarcă în bucătărie, în grădină ori la televizor, dar uite că mama tânără şi drăguţă a lui Rant se

opreşte brusc. Stând încă pe jumătate aplecată peste pat, se uită la bucata de perete de deasupra pernei lui, mijeşte ochii, clipeşte iute şi încearcă să distingă ceva pe ipsos. Buzele i se întredeschid. Ochii ei cenuşii clipesc şi tot clipesc, aţintiţi în perete, iar bărbia ei drăguţă şi ascuţită i se lasă în piept. Întinde o mână în faţă, cu un deget puţin ridicat şi cu unghia pregătită să răzuiască ceva de pe vopseaua albă. Şi cu o cută pe pielea ei netedă, între sprâncenele încruntate.

Rant se foieşte în pat şi îşi arcuieşte spinarea, ca să se uite şi el.

Mama lui spune:

— Ce-i asta...?

Iar unghia ei dă de ceva, un cocoloş negru, un gogoloi, o umflătură din ceva aproape moale, o stafidă stâlcită, care se desprinde şi cade pe pernă, lângă capul lui Rant. O amprentă mititică şi neagră, ajunsă chiar lângă faţa lui.

Mama lui Rant îşi roteşte privirea, ca să urmărească răspândirea prin cameră a punctelor negre, a roiului de biluţe ca de gumă ce alcătuiesc spirale până aproape de capul lui Rant de pe pernă.

Cum avea Rant obiceiul să spună:

— Unii sunt pur şi simplu născuţi oameni. Noi, ceilalţi...

Cumva, suntem cu toţii la fel. După o clipă vedem cu toţii mucii uscaţi. Recunoaştem cu toţii senzaţia aia lipicioasă atunci când o atingem pe sub mese şi scaune.

Reverendul Curtis Dean Fields (*pastor, Congregaţia Creştinilor din Middleton*): N-a existat păcat pe care să nu-l comită micul Rant. Nu, micul Buddy a fost suficient de păcătos la viaţa lui cât să fie de ajuns pentru toată familia.

Echo Lawrence: Şi iată aici unul din momentele alea care durează cât tot restul vieţii. O scenă care i-a trecut lui Rant prin faţa ochilor înainte să moară. Timpul îşi încetineşte mersul, se opreşte, s-a oprit, a înţepenit. Asta e singura insulă pe care o găseşti în oceanul vast şi ceţos al copilăriei.

În anii cât durează momentul ăla mama lui Rant stă schimonosită la chip, toată numai zbârcituri. Cu pielea feţei transformată în muşchi. Cu buzele retrase şi subţiate, ce dezvăluie lungimea completă a fiecărui dinte de dincolo de gingiile mov. Cu genele zbătându-i-se şi tremurând. Cu mâinile

veştejite, transformate în gheare. În veşnicia momentului ăla tânăra drăguţă, aplecată deasupra patului său, îşi îndreaptă proaspătul ei chip de cotoroanţă spre el şi zice:

— Tu...

Înghite în sec, cu beregata săltându-i înăuntrul gâtului subţire. Zgreapţănă peretele murdar cu ghearele ei bătrâne şi spune:

— Tu eşti...

Întins pe spate, Rant s-a răsucit, ca să-şi vadă bucuria ochilor lui, colecţia lui.

Trăim cu toţii momentul ăsta, când ai noştri ne văd pentru prima oară ca pe cineva care o să crească şi n-o să fie ca ei.

Stelele false ale lui Irene, lipite pe tavan, şi creaţia murală, cu muci adevăraţi, a lui Rant.

Mândria lui, ajunsă ruşinea ei.

Logan Elliot (*prieten din copilărie*): Zău că-i aşa. Puştiu' ăla, Casey, nu făcea nimic ieşit din comun, dacă nu pui la socoteală scosul rădăcinilor şi arderea punţilor.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): În asemenea perioade arăţi ca un experiment ratat, pe care părinţii tăi vor fi nevoiţi să-l suporte tot restul vieţii lor. Ca un tort cu

petardă. Iar mămica şi tăticul tău arată amândoi ca un Dumnezeu prea retardat ca să modeleze ceva mai bun decât tine.

Pe măsură ce creşti, devii dovada vie a limitărilor părinţilor tăi. Devii capodopera lor ratată.

Echo Lawrence: Mama lui s-a uitat în jos, către Rant, de la înălţimea ei completă, căci stătea în picioare, şi a spus cu o voce cavernoasă, pe care Rant n-o mai auzise nicicând, o voce care urma să răsune înăuntrul lui pentru tot restul vieţii:

— Monstru mic şi dezgustător.

În după-amiaza aceea Rant a încetat să mai fie pentru mama lui ceea ce era pentru el Ursu'. În momentul acela s-a născut el de fapt. E începutul lui Rant ca persoană reală.

Pentru prima dată de când era pus să se culce după-amiaza, Rant a adormit buştean.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Smith (*istoric*): La următoarea cină de Ziua Recunoştinţei, după ce văduva neagră o înţepase pe bunica Esther, ucigând-o, Irene Casey şi-a părăsit scaunul din bucătărie. Numai că următoarea persoană ce aştepta la rând pentru un loc la masa adulţilor era

străbunica lui Rant, Hattie. Succesiunea moştenitorilor era la fel de clară ca şi numele şi datele înscrise pe interiorul Bibliei lor.

Cartuş Dunyun: Păi, să nu te ia cu fiori? Până să se termine Ziua aia a Recunoştinţei, pe străbunica Hattie o apucă bâţul şi scărpinatul. Blana de vulpe pe care o poartă la fiecare ocazie – adică două sau trei piei de vulpe, cu tot cu blestematele lor de capete şi picioare împăiate, prinse în aşa fel încât să-i înfăşoare gâtul –, căcatul ăla colcăie de purici.

E mai mult decât înfiorător. La nişte oameni aşa de bătrâni le e de-ajuns o adiere de vânt ca să-i omoare. Un şold rupt. O înţepătură de albină. O amărâtă de înghiţitură de ton stricat. Muşcăturile de purici, ca şi alea de păianjeni văduva neagră, nu-s decât o altă parte naturală a minunatului stil de viaţă câmpenesc. Ar fi putut să fie hârciogi, marmote sau şoareci de câmp, iepuri, oi sau popândăi pestriţi, dar ceva din mediul ăla natural tot şi-a lăsat în urmă puricii. Mai întâi bunica Hattie s-a plâns că o ustură gâtul şi că o doare capul. Că o doare stomacul. Că nu mai poate să respire ca lumea. După o oră de stat în spital, moare de pneumonie.

Din însemnările de teren al lui Green Taylor Simms: Ultima infecţie cu bacteria *Yersinia pestis***,** transmisă de şobolani, a avut loc în Los Angeles între anii 1924 şi 1925. A fost pusă în legătură cu obiceiul de a distruge coloniile de câini de prerie prin introducerea unor animale infestate cu boala. Până prin anii ’30, 98 la sută din populaţia de marmote era distrusă, iar restul de 2 la sută rămâne şi astăzi purtătoare asimptomatică de ciumă bubonică.

Echo Lawrence: De obicei se trezea ţipând. În coşmarurile lui, spunea Rant, vălul mic şi cochet al bunicii, bucata aia de dantelă neagră, începea să-şi schimbe forma. Pălăria părea să capete viaţă, să se rupă singură în bucăţi, iar fâşiile negre i se târau pe obraji, înţepându-l, în vreme ce bunica Esther urla. În visele alea Rant auzea şi nişte câini care lătrau, dar nu vedea nici unul.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*): Visele alea erau sentimentul lui de vinovăţie, atât şi nimic mai mult. Fin’că le-a omorât pe bătrânele alea. Fin’că şi-a răspândit boala.

Cartuş Dunyun: În fiecare an cam douăzeci de oameni dau peste câini de prerie ori hârciogi infectaţi cu ciumă. Da, ghemuleţele alea pufoase, care arată aşa de drăguţe în documentarele despre natură. Li se umflă ganglionii limfatici, li se înnegresc degetele de la mâini şi de la picioare şi mor. Oamenii, vreau să zic. Nu ghemuleţele pufoase.

Echo Lawrence: la du-te şi întreab-o pe Irene Casey de peretele din dormitorul lui Rant. Până la urmă a pus tapet. Pentru ea mucii uscaţi erau ceva mai rău decât azbestul.

Chiar şi când Rant a ajuns adult, peretele de deasupra patului lui, din propriul său apartament, nu era tocmai lucrul pe care să fi vrut să-l atingi.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Din câte ţin eu minte, am pus tapet în dormitorul lui Buddy când el mergea pe trei sau patru anişori. Un model cu cowboy care prind cai cu lasoul şi nişte cactuşi pe un fond maro, ciocolatiu, ceva care să ascundă murdăria. Al naibii de întunecat, dar foarte practic pentru un dormitor de băiat.

Restul, adică povestea cu peretele plin de muci uscaţi... asta nu s-a întâmplat niciodată.

Buddy a fost un copil frumos. Un adevărat îngeraş. I-am lipit steluţe pe tavan, asta aşa-i, nişte abţibilduri din alea care lucesc în întuneric, cu cowboy mici sub stele. Asta-i adevărat, da' restul... Nu mi-aş fi numit niciodată copilaşul monstru sau blestem al Diavolului.

Iar Buddy n-ar fi povestit nimănui aşa ceva.

5. Arta invizibilă

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): Cu câteva săptămâni bune înainte de Duminica Paştelui, puteai să simţi deja mirosul de oţet de pe mâinile doamnei Casey, mai rău decât în perioada când se pun murăturile. Doamna Casey punea o oală cu apă la fiert. Mai întâi ca să fiarbă ouăle tari. După aceea punea la fiert încă o oală de apă cu oţet, adăuga nişte resturi crâmpoţite, ca să dea culoare, şi vopsea ouăle.

Alde Casey aveau casa la ţară, dar îşi cumpărau puii gata tăiaţi. Cel mai rău lucru pe care-l poţi spune despre gospodăria cuiva e că-şi cumpără ouăle, dar doamna Casey asta şi făcea. Numai din cele albe. Ouă Leghorn. Cele mai multe cu ocazia Paştelui.

Dacă intrai prin uşa de plasă de la bucătăria familiei Casey, scâârţ... *poc,* o găseai pe doamna Casey aşezată, cu amândouă coatele pe masă. Cu ochelarii de citit căzuţi pe vârful nasului. Cu capul lăsat pe spate. În mijlocul mesei, o lumânare albă şi groasă, ca alea din biserică, ce ardea cu un miros de vanilie. Împrejurul flăcării lumânării, o băltoacă limpede de ceară topită. Doamna Casey băga un ac de brodat în ceara aia şi cu cealaltă mână apuca un ou. Ţinându-l de amândouă capetele cu degetul mare şi cu arătătorul, ca să-l poată întoarce, scria cu ceară topită pe coajă.

Nu te puteai abţine: trebuia să te opreşti şi să te uiţi.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (☾ *istoric*): Cei tineri îşi pun pe pereţi oglinzi. Cei mai în vârstă, tablouri. Şi, dacă-mi permiteţi o observaţie meschină, locuitorii din aşezările rurale expun obiecte lucrate manual, produse din acelea dubioase făcute din timp liber, abilităţi motorii reduse şi materiale textile ieftine.

Bodie Carlyle: Cum se făcea invizibilă, precum cerneala spionilor, numai doamna

Casey putea să spună unde anume dispărea ceara albă pe oul alb.

Soba era plină şi din fiecare vas ce clocotea venea alt miros. Cepe. Sfecle. Spanac verde. Duhoare de varză roşie. Cafea neagră. Plus mirosul de oţet. În fiecare vas, altă culoare: galben, roşu, verde, albastru ori maro. Totul fierbea până ce căpăta culoarea apei în care era pus pe plită. Nici vorbă de prânz.

Şi atunci, uitându-se cruciş direct în lungul nasului şi stând atât de concentrată asupra cerii, că gura ei, dată cu ruj roşu în fiecare zi din an, rămânea căscată, spunea:

— Dacă voi doi mestecaţi cumva smoală, scuipaţi-o.

Şi mai spunea:

— Vedeţi că sunt nişte biscuiţi pe sobă.

Io şi cu Rant.

Dacă zăboveai pe-acolo îndeajuns de mult, putea să înceapă să spună cum reuşea ceara să împiedice vopseaua să se prindă de ou. Lângă cot avea nişte ouă fierte tari, care păreau încă albe, dar de fapt erau decorate pe jumătate prin locuri unde vopseaua nu se mai prindea. Numai privind-o şi puteai să uiţi liniştit că afară te aşteaptă un muşuroi de furnici. Sau

un raton mort. Ba chiar şi o cutie de chibrituri din lemn.

Chiar să-ţi fi fost foame la prânz, şi tot te trezeai vârându-ţi nasul în lucrătura cu ouă a doamnei Casey.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Faptul că atât de multe culturi practică o formă de artă meticuloasă şi totuşi efemeră pe post de ritual spiritual, rugăciune sau meditaţie e extrem de fascinant.

Bodie Carlyle: Într-o bună zi, cum stătea cu coatele pe masă, băgând cu o mână acul de brodat în ceară şi cu cealaltă apucând ouăle, fără să se uite la Rant sau la mine, doamna Casey spune:

— Ia un ou sau ieşi afară.

Apoi:

— Mă faci să mă enervez.

Doamna Casey ne-a dat la amândoi câte un ac şi un ou rece, fiert, şi ne-a zis să nu zgâlţâim masa.

— Puneţi-vă ceva în gând, a zis ea.

Şi dup-aia ne-a arătat cum să înmuiem vârful de ac în lumânare şi să punem pe coaja albă a ouălor Leghorn de la prăvălie un strop de ceară curată.

— Desenaţi-vă ideea cu acul, a zis ea.
Pic cu pic. Alb pe alb. Invizibilă. Un secret.
Şi Rant zice:
— Zi-mi tu. Eu nu ştiu ce să desenez.
Iar mama lui îi spune:
— O să-ţi vină ceva-n cap.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Fie că-s ouă încondeiate din Croaţia sau mandale de nisip de-ale budiştilor tibetani, scopul lor comun este să obţină cumva o concentrare intensă şi o absorbţie completă a atenţiei artistului. În ciuda naturii fragile a obiectului artistic, procesul devine o manieră de a păşi în afara temporalului.

Bodie Carlyle: Rant, io şi cu doamna Casey stam la masa aia din bucătărie, aplecaţi toţi peste lumânare, cu flăcăruia aia scăldată în soarele de bătea prin fereastră pânã-n chiuvetă, şi desenam chestii de-alea de le pricepeam doar noi, aşa că nici unul din noi n-a mai simţit că-i e foame. Nici unul nimic, numa' ceara şi ouăle din mână. Chiar şi cu oalele alea de verdeţuri şi ceapă clocotind, cu aburii din bucătărie plini de miros de mâncare, nici unul n-a tresărit măcar atunci când uşa de plasă a

făcut scâârţ şi *poc…* şi uite-l pe domnul Casey că se opreşte în uşă.

— Ce-avem de prânz? zice el.

— Credeam că mănânci doar la cină, îi răspunde doamna Casey, încă uitându-se chiorâş la oul ei.

Rant s-a oprit, cu oul în mână. N-a mai luat picături de ceară de la lumânare. Mâinile şi răsuflarea i-erau îngheţate.

Io desenam o ziulică de ceară pe oul meu, un soare cu raze, un copac, casa mea, un nor de ceară pe cer, da’ numai eu ştiam asta.

Şi domnul Casey zice:

— Irene.

Apoi:

— Nu-i face asta băiatului.

Iar doamna Casey zice şi ea:

— Mi-ai spus c-o să mănânci la cină.

Aplecat peste cuptor, cu nasul în aburii din fiecare oală de pe foc, adulmecându-le, domnul Casey spune:

— Să nu-l sminteşti.

Încă uitându-se chiondorâş la oul ei, la secretul invizibil al gândului ei, doamna Casey zice:

— Să nu ce?

Rant nu desenează nimic.

Iar domnul Casey face:

— Să nu-l sminteşti, de s-ajungă să nu se mai însoare.

Şi se întinde după castronul cu ouă de pe masă, de lângă cotul ei. Ouăle, cât se poate de albe, dar de fapt încondeiate pe jumătate, încă de dimineaţă, cu scrisul ei secret. Arta invizibilă.

— Nu pe alea, spune ea şi ochii i se înalţă iute, privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Dar două ouă-s deja duse, au dispărut în mâna domnului Casey.

Şi-atunci doamna Casey zice, ţipând tare, cât să se-audă şi afară:

— Nu pe alea!

Domnul Casey se întoarce spre fereastră şi... ţac-ţac-ţac, loveşte ouăle de marginea chiuvetei, ca să le spargă coaja.

Io desenez o pasăre de ceară pe cer, zburând invizibilă peste casa mea. Pun picături mititele de ceară în copac şi fac nişte mere.

În ziua aia, la prânz, atuncea am simţit prima oară că se-mpotmoleşte timpul. Lângă Rant şi mama lui, îngheţaţi, cu mirosul de sulf de la ouă, de vopsea cu oţet şi de legume fierte până se fac zdrenţe, vin şi se duc o săptămână, o lună, o sută de zile de naştere.

Am stat o sută de ani cu soarele oprit, licărind în geamul de deasupra chiuvetei din bucătărie.

Până şi ceasurile şi-au ţinut răsuflarea.

Domnul Casey a mâncat ouăle, aruncându-şi privirea pe fereastra bucătăriei, iar umbra lui făcea flacăra lumânării destul de strălucitoare ca să vezi ce-i pe masă. Şi mirosul de sulf de la cojile de ou fiert tare, aruncate la gunoi. A înfulecat ouăle alea două şi dup-aia uşa de plasă a făcut *scâârţ-poc* în urma lui.

Şi apoi soarele s-a mişcat şi a atins pervazul ferestrei. Timpul s-a desţepenit. Limbile ceasului au început iar să se mişte toate.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*): Nu faceţi din Chet Casey vinovatul pentru ticăloşiile făcute de băiatul lui. Eu socotesc că nu te naşti iubind pe cineva. Iubirea-i un meşteşug pe care-l înveţi. E ca şi cum ai dresa un câine. E, poate, un talent pe care-l dezvolţi sau nu. Ca pe un muşchi. Şi dacă nu te înveţi să-ţi iubeşti rudele de sânge, atunci n-o să iubeşti niciodată de-adevăratelea. Pe nimenea.

Bodie Carlyle: La primul ou pe care doamna Casey l-a cufundat în vopsea, adică exact în

momentul ăla, ne-am văzut unii altora picturile secrete pentru prima dată pe după-amiaza respectivă.

După ce a învârtit oul meu cu lingura de lemn în oala unde fierbea varza roşie, puţind a oţet şi băşini, l-a scos colorat în albastru. Albastru ca pe cer. Albastru tot, în afară de locurile unde ceara închipuia un copac cu mere, o casă, un nor şi un soare pe cerul albastru. Casa mea, la care voiam să ajung înainte ca domnul Casey să se întoarcă aici.

Scufundându-şi oul propriu în oala cu sfeclă opărită, doamna Casey l-a scos roşu complet. Roşu ca sângele. Roşu cu totul, în afară de reţeaua şmecheră de linii de ceară, complicată ca pânzele de păianjen sau ca draperiile de dantelă. Doar că acolo nu era nici o draperie: erau cuvinte scrise de mână. Îmbârligate ca o poezie dintr-o felicitare de la drăguţul tău. Prea îmbârligate ca să le poţi citi.

Când scufundă oul lui Rant, mămică-sa zice:

— Ce culoare?

— Verde, îi spune Rant.

— Verde să fie, face ea.

Şi plimbă oul prin cratiţa cu spanac unsuros şi cleios. Când scoate oul afară, dârele de

ceară îl fac să arate plin de dungi dintr-o parte într-alta. Împărţit în pătrăţele.

Rant atinge oul cu un deget. Îl mai atinge o dată. Îl ridică din lingura în care-l ţine mama lui. Apucându-l între două degete şi de un singur capăt, Rant cufundă un pic oul în vasul cu ceapă clocotită. Vopseaua galbenă.

Îl ridică de-acolo şi îl ţine aşa, jumate galben şi jumate verde. Liniile albe de ceară îl traversează dintr-o parte într-alta, ca liniile alea de pe un glob pământesc de la şcoală.

— E-un ananas frumos, spune doamna Casey.

— Nu-i ananas, îi zice Rant.

Un ou jumate verde, jumate galben, plin de pătrăţele de la liniile de ceară albă. Rant ţine oul verde cu galben între două degete, de amândouă capetele, şi zice:

— E-o grenadă MK2 cu fragmentare.

Încărcată cu TNT granulat, mai spune el. Se poate arunca până la treizeci şi cinci de metri. Cu o rază de împrăştiere de zece metri şi înveliş de fontă pentru şrapnele. Omoară totul pe o rază de doi metri.

Rant aşază grenada pe un prosop de bucătărie, unde celelalte ouă – cel albastru, al

meu, şi cel roşu, al maică-sii – stau la uscat. Şi Rant zice atunci:

— Hai să facem mai multe.

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Din câte spunea Rant, grădina era teritoriul mamei lui, iar peluza era a lu’ taică-său. Irene măsura timpul după florile ce îmboboceau, întâi brânduşele, apoi lalelele, florile de nu-mă-uita, crăiţele, gura-leului, trandafirii, crinii galbeni, margaretele şi floarea-soarelui. Spanacul, apoi ridichile, salata şi cartofii noi. Pentru Chester Casey o săptămână însemna timpul ce trecea până să se apuce iar să tundă iarba. O oră era intervalul în care muta stropitoarea pe peluză. Trăim cu toţii după ceasuri şi calendare diferite.

Odată, de Paşte, Rant zicea că mama lui a ascuns ouăle printre lalele şi tufe de trandafiri. I-a dat un coş şi i-a spus:

— Spor la vânat, Buddy.

Rant încă mai are pe mână cicatricea aia, unde l-a muşcat păianjenu’.

Bodie Carlyle: În dimineaţa de Paşte Rant bagă mâna pe sub o plantă sau o tufă de trandafiri şi şi-o trage repede înapoi. Ochii lui Rant fac *zboiiing,* devin mari şi bulbucaţi, iar el

se holbează la păianjenul cocoţat pe dosu’ mâinii lui. Îl azvârle cât colo cu o scatoalcă, dar dedesubt locul deja s-a-nroşit şi s-a umflat. Venele i se îngroaşă, se fac de un roşu întunecat şi-ncep să se vadă cum se întind, umflându-se, dinspre urmele de muşcătură, care pulsează fierbinţi.

Rant se întoarce în bucătărie plângând şi înălţând mâna muşcată, care are deja degetele ţepene şi umflate, de seamănă cu o mănuşă de baseball.

Doamna Casey îi aruncă o privire băiatului ei, care are o mână roşie şi umflată, în vreme ce în cealaltă ţine un coş de Paşte cu ouă colorate, iar pe obrajii lui se scurg şiroaie de lacrimi, şi-atunci doamna Casey îi zice:

— Tacă-ţi fleanca!

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Faza aia de la biserică, când bunica Esther a căzut lată, moartă, e încă proaspătă în mintea lui Rant. Şi felu’ în care şi-a muşcat ea limba cu proteza.

Bodie Carlyle: Doamna Casey e-n baie, terminându-se de aranjat pentru mersul la biserică.

Domnul Casey îi arde lui Rant o palmă zdravănă peste turul pantalonilor lui buni, de duminică, şi-i zice să nu se-ntoarcă înăuntru până ce nu găseşte toate ouăle.

Rant stă mai departe cu mâna lui umflată ridicată-n sus, văitându-se că-i un păianjen văduvă neagră, văitându-se şi zicând cum o să moară el. Văitându-se cât de tare îl doare.

Tac-su îl ia de umeri, îl răsuceşte şi-l împinge iar afară, zicând:

— Imediat ce aduci toate ouăle alea, o să ne ocupăm şi de îngrijirile medicale.

Domnul Casey pune zăvorul la uşa de plasă, ca să-l ţină pe Rant afară, şi zice:

— Dacă nu-ţi ia prea mult, poate că n-o să-ţi pierzi mâna aia.

Şeriful Bacon Carlyle: Rant îi dădea întotdeauna cu gura despre plecatu' de-acasă, despre cum o să se ducă el şi o să-şi aleagă o familie nouă cu mâna lui, da' din câte îmi dau seama, aşa ceva n-o să se-ntâmple niciodată. Dacă nu-i suferi pe ai tăi, cu toate păcatele lor, nici un străin n-o să fie vreodată mai bun de-atât. Rant n-a învăţat decât cum să lase oamenii baltă.

Bodie Carlyle: Pentru Rant cel pus la patru ace, cu cravată din aia şnur şi cămaşă albă, cu pantofi de firmă şi curea din piele, toate negre, obişnuita vânătoare de ouă de Paşte s-a transformat de-acuma într-o cursă împotriva morţii. Mânuţele lui dau deoparte florile, rupându-le tulpinile. Picioarele-i calcă peste petunii. Strivesc straturile de morcovi. Cu fiecare bătaie a inimii, Rant simte că otrava din mână îi e pompată din ce în ce mai aproape de creier. Durerea de la muşcătură se transformă într-o amorţeală, iar la început Rant nu-şi mai simte palma, după care nici cea mai mare parte din braţ.

Mama lui iese şi-l găseşte scâncind pe jos, cu faţa în amestecul de compost în care s-a transformat grădina, cu noroi lipit de reţeaua de lacrimi întinsă în jurul fiecărui ochi verde.

Echo Lawrence: Aşa se face că îl lasă acolo. Se suie în maşină şi o pornesc spre slujba din dimineaţa de Paşte.

Şi iarăşi momentul ăla, sfârşitul a ceea ce-am vrea să dureze o veşnicie.

Bodie Carlyle: Rant n-a mai găsit alte ouă în afară de alea trei. Ei se întorc acasă şi asta e tot ce poate el să le arate după o zi întreagă

de vânătoare. Trei ouă şi o muşcătură de păianjen pe mâna lui deja micşorată iar, ajunsă din nou cât una de copil.

De la păianjenul ăla, de la văduva aia neagră a prins Rant gustul pentru otravă.

Chiar şi după ce doamna Casey a plivit grădina, cu toate plantele făcute terci şi scoase din rădăcini, n-a mai găsit nici măcar un ou din alea pe care le ascunsese. Iar grădina era distrusă pentru tot restul verii. Peste mai puţin de o săptămână tot aşa avea să fie şi peluza domnului Casey.

Echo Lawrence: Fii atent aici. Rant mi-a spus că găsise toate ouăle, apoi le băgase într-o cutie şi le ascunsese în nu ştiu ce hambar ori colibă. În fiecare săptămână lua pe furiş vreo două-trei ouă şi le înfigea în partea cea mai deasă a ierbii chiar înainte ca taică-său să tundă gazonu'. Ouăle se făcuseră deja negre şi puturoase, se stricaseră cum e mai rău.

De fiecare dată când taică-său dădea peste vreunul cu maşina de tăiat iarba, te trezeai cu explozii de putoare... Peste tot. Pe lama maşinii, pe iarbă, pe cizmele şi pe cracii pantalonilor lui taică-său. Grenadele pictate de mână ale lui Rant, devenite mine antipersonal. Peluza şi grădina erau amândouă zone

sinistrate. Rant zicea că înăuntrul gardului de sârmă era o junglă. Împuţiciunea neagră împroşcată pe fiecare latură a casei. Totul se sălbăticise într-un aşa hal, că nu mai vedeai veranda. Dacă te uitai din maşină, ai fi zis că acolo-i o casă părăsită.

Bodie Carlyle: A vopsit ouăle gri, cu o dungă roşie, ca să semene cu grenadele lacrimogene ABC-M7A2, folosite la revoltele de stradă. În verde deschis, cu vârful alb, ca să pară fumigene AN-M8. Doamna Casey pusese în sticle restul de la fierturi. Borcane de roşu aprins, galben, albastru şi verde – numai astea îi mai rămăseseră din toată grădina. Ca să nu se decoloreze în soare, a pus borcanele în fundul unui dulăpior de deasupra frigiderului.

Tot restul anului Rant a şterpelit câte puţin din culorile alea. Din vară până la Crăciun a scotocit în maldărul de rufe după boxerii murdari ai lui taică-său şi a turnat cu pipeta stropi de galben între cracii fiecărei perechi.

După fiecare pişare în poziţia aşezat, domnul Casey îşi scutura mădularul, încercând să scape de ultima picătură. Şi-l ştergea cu un pătrăţel de hârtie igienică. Dar, săptămână după săptămână, se trezea cu tot mai multe pete galbene în chiloţi. Când Rant a început să

folosească picături de roşu, aproape că l-a omorât pe babacu-său.

Echo Lawrence: Ca adult, când voia să scape de muncă, metoda preferată a lui Rant era să-şi pună în fiecare ochi câte o picătură de roşu vegetal şi să-i spună şefului că are conjunctivită. Ştii, inflamaţie. Dacă voia să-şi ia liber o săptămână, folosea galben, ca să dea impresia de hepatită. Lovitura de maestru a lui Rant era să apară la slujbă şi să lase pe altcineva să-i remarce ochii roşii sau galbeni şi după aia să îl facă pe şef să-l silească să plece acasă.

Rant apărea pe la mine cu nişte ochi de un galben strălucitor şi o porneam pe teren, să căutăm oameni de-o echipă.

Bodie Carlyle: Domnul Casey a băgat o căruţă de bani ca să-şi trateze vezica bolnavă, care de fapt nu era bolnavă. A înghiţit aşa de multe antibiotice, că în cea mai mare parte din anul ăla n-a mai putut să se cace solid.

Echo Lawrence: Înainte să moară, Rant mi-a dat un ou alb, fiert tare. A zis că scrisese el ceva cu ceară albă pe coajă, dar că-i imposibil de citit, că-i ceară albă pe coajă albă. Dacă o

să păţească ceva, mi-a zis Rant, abia atunci să vopsesc oul şi să citesc.

De-atunci oul ăla s-a învechit aşa de tare, că mi-e frică să pun mâna pe el. Dacă se sparge coaja, la mirosul care-o să iasă de-acolo, or să mă evacueze.

Bodie Carlyle: După ce Rant s-a cărat la oraş şi după ce-a murit, a apărut FBI-ul şi a-nceput să mă ia la întrebări. Să fi văzut ce le mai sclipeau ochii când le-am spus de grenadele de Paşti.

Irene Casey (*mama lui Rant*): În iarna aia, după ce a renunţat şi Chet să tundă iarba, haite de câini veneau şi se rostogoleau pe spate cât a fost iarna de lungă. Ca să li se prindă putoarea aia de blană. Aceiaşi câini care au sfâşiat-o pe bunica Esther. Cum de umblă câinii ăştia după ceva aşa de groaznic, nu pot să pricep. O putoare de-ţi vine rău, dar câinii par s-o etaleze cu mândrie.

6. Zâna Măseluţă

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): O să râdeţi, da’ a fost o vară de pomină, când o acadea de lemn-dulce te costa cinci dolari de aur. Un pistol cu apă obişnuit, din plastic, te ajungea până la cincizeci de biştari.

Primăvara Zânei Măseluţă a dat peste cap total şi complet nivelul de trai din Middleton.

Mai întâi s-a-ntâmplat că Rant a venit într-o sâmbătă la mine acasă, cu basmaua de cercetaş pusă la gât, şi s-a apucat să-i zică mamei că avem nevoie de o întreagă zi liberă, ca să adunăm cutii vechi de tablă pentru vopsea şi să câştigăm o insignă de merit pentru reciclare.

Până atunci io şi cu Rant eram doar cercetaşi cu cravată. Dacă ai tăi nu puteau să-ţi cumpere decât baticuţul galben de pus la gât, erai la fundul ierarhiei Micilor Cercetaşi. Alţi băieţi, mai înstăriţi, aveau şi cămaşă de uniformă de un albastru întunecat. Ăia bogaţi aveau şi cămaşă, şi pantaloni. Milt Tommy se dădea mare cu pumnalul regulamentar de cercetaş, cu tot cu teacă, cu centura cu cataramă din alamă şi cu busola pe care ţi-o puteai atârna la centură. Nu apărea la nici o

întâlnire fără eşarfa de umăr, plină cu medalii de merit cusute una lângă alta.

Brenda Jordan (*prietenă din copilărie*): Am promis că n-o să spun, da' într-o vreme, când ieşeam împreună, Rant Casey mi-a zis de-un străin. În timp ce bunică-sa Esther era pe moarte, un străin a apărut pe stradă cu maşina aşa, de nicăieri. A zis c-o să aibă el grijă de Esther şi i-a spus lui Rant unde poate găsi aur. Un bărbat înalt şi bătrân, 'cea Rant.

Omul ăsta i-a spus lui Rant că el e tăticu' lui real, adevărat, şi c-a venit în vizită de la oraş. Străinul ăsta i-a spus că Chester Casey e un nimeni.

Bodie Carlyle: Nu contează cât de tare ai tras pentru ea, că o insignă de-aia de merit cercetăşesc, cu broderia ei fiţoasă, tot te costă cinci dolari. Rant şi cu mine nici vorbă s-avem parte de aşa ceva.

În vara aceea am luat la împins o roabă şi ne-am dus să batem pe la uşile fermelor. Întrebam: putem să luăm cutiile vechi, ruginite, de vopsea care s-ar putea găsi pe-acolo? Rant zice că-i un program de-al Micilor Cercetaşi de colectare a fierului vechi, iar oamenii zâmbesc, cât se poate de bucuroşi că

or să scape de cutiile alea vechi. Asta în fiecare sâmbătă, până ce Rant şi cu mine am făcut o ditamai stiva în hambar la ai lui.

Rant saltă cu şurubelniţa capacul metalic de la o cutie şi înăuntru dă de vopsea roz întărită, rămasă de la un dormitor care nu mai are culoarea aia de-o veşnicie. Numai culori uitate, de la odăi de fermă transmise din generaţie în generaţie. Nimic surprinzător. Vopsea moartă şi-atâta tot. Până ce Rant desface o cutie şi interiorul ei e plin de ziare, unele făcute cocoloş, altele înfăşurate în jurul a ceva tare. Dăm hârtiile deoparte şi înăuntrul cocoloaşelor ălora găsim sticle vechi. Sticlă de un albastru fumuriu, cum se făcea în vechime. Borcănaşe pentru creme de faţă şi flacoane de medicamente.

Ziarele sunt moi ca postavul de la mesele de biliard, cu hârtia nu albă, ci galbenă, şi-s pline de crime care pun capăt altor crime, de războaie şi epidemii care prevestesc sfârşitul lumii. Gazete care anunţă an după an câte un alt sfârşit al lumii.

Hartley Reed (*proprietar al băcăniei Trackside*): O puştoaică, fata lu’ Jordan, a venit c-o mână de monede de aur. Cele mai

multe cu capul Libertăţii, de până în 1897. Am aflat mai apoi că a pus mâna pe un pietroi şi-a spart în bucăţi proteza bunică-sii. Şi a dat la schimb dinţii ăia rupţi pentru „aurul Zânei Măseluţă”, cum îi ziceau copiii. A venit cu monedele la mine şi-a plecat cu o casă de păpuşi comandă specială, din catalogul Walker.

Bodie Carlyle: Înăuntru cutiile de vopsea sunt pline cu monede de metal. Monede din aur şi argint, împachetate strâns, ca să nu zornăie. Unele au imprimate pe ele vulturi care se bat cu şerpi, altele tot felul de fete drăguţe sau boşorogi, fetele în picioare, cam dezbrăcate, iar hodorogii arătându-şi numai feţele zbârcite.

— Cocoşei de aur, zice Rant.

De la ăia de nu s-au încrezut în guverne sau bănci. Nici în vecini ori familie. Nici în neveste. Nefericiţi fără nimeni pe lume, zice Rant, oameni care au adunat aur şi argint şi-au murit de infarct, fără să mărturisească nimănui secretul vieţii lor.

Rant zice că dacă proprietarii sunt morţi, iar moştenitorii de drept n-au fost îndeajuns de iubiţi ca să li se spună de banii ascunşi, nu se poate spune că jefuim. Comori de piraţi. Cutiile alea de vopsea aliniate pe rafturi grosolane,

ruginind în hambare şi în portbagaje de maşini abandonate.

Şi se dovedeşte că Rant ştia că-s bani pe-acolo, nu în fiecare cutie, da' în destule, o ştiuse de mult, da' nu se obosise să culeagă nici o cutie până nu a găsit cum să justifice faptul că avem atâţia bani. Doi cercetaşi doar cu cravată, fără nici o lăscaie cu care să-şi cumpere insigne de merit, care acum cheltuie bani de aur şi de argint de-acum o sută de ani şi mai bine.

Hartley Reed: Cerere şi ofertă. Nimeni nu le-a pus pistolul la tâmplă copiilor ălora, ca să-i silească să-şi cheltuie banii. Erau banii lor de buzunar, cu care să-şi cumpere ce vor. Şi-i în firea lucrurilor: când cererea creşte, la fel fac şi preţurile. Când fiecare puşti din oraş cere suc de cireşe, preţul lui e musai să crească.

Bodie Carlyle: Inflaţia – ăsta a fost felul în care s-a gândit Rant să spele banii din comoara noastră de piraţi. Începând de la cei mai buni prieteni ai noştri dintr-a cincea, am întrebat peste tot: cui i s-au schimbat dinţii? Oricărui copil căruia-i cădea câte unul, *driiing...* Îi dădeam câte-o monedă de argint ori de aur şi-l puneam să spună că-i de la Zâna Măseluţă.

Într-a cincea cei mai mulţi ştiau că Zâna e o păcăleală, numa’ că părinţii nu ne spuseseră nici măcar atâta lucru.

La fiecare sfârşit de săptămână ne ducem să adunăm cutii cu vopsea, împingând roaba aia pe drumuri tot mai lungi, ca să ajungem la ferme tot mai îndepărtate şi mai izolate, unde-s adunaţi grămadă adevăraţii bani lăsaţi în urmă.

Şi în fiecare săptămână le dăm copiilor tot mai mult aur şi argint, despre care să le spună părinţilor că-s de la Zână, pentru dinţii lor de lapte.

Multă lume ştia că-i o minciună, da’ mămicile şi tăticii nu voiau să admită că ei ne trăseseră pe sfoară cu poveştile lor despre Zâna Măseluţă, Moş Crăciun şi toate celelalte. Noi îi minţeam pe ai noştri, ei pe noi şi nimeni nu voia să admită că-i mincinos.

Nici unul dintre ceilalţi puşti de-a cincea nu ne-a dat în vileag, căci au vrut să păstreze banii şi s-au gândit că or să mai vină şi alţii.

Toată lumea a ajuns prinsă în aceeaşi minciună cu Zâna Măseluţă.

Poţi să convingi o mulţime de oameni să spună aceeaşi minciună dacă au ceva de

câştigat. Faci pe toată lumea să spună aceeaşi minciună şi gata, uite că nu mai e minciună.

Livia Rochelle (*profesoară*): Într-un an, când predam la clasa a cincea, fiica lui Elliot mi-a adus o monedă de aur şi m-a întrebat dacă merită să o dea pe nişte bombonele de ciocolată Tootsie Rolls. Am citit despre monedă la bibliotecă şi era una de doi dolari şi jumătate, cu capul Libertăţii, datată 1858. Aversul monedei avea pe el un profil de femeie, pe a cărei frunte era scris cuvântul „Libertate”, înconjurat de treisprezece stele.

Conform cărţii în care am verificat, moneda aceea de aur era evaluată la cincisprezece mii de dolari.

M-am temut ca fata să nu fi furat cumva moneda, aşa că am întrebat-o cum de-a căpătat-o. Fata aceea a lui Elliot mi-a spus că i-a lăsat-o Zâna Măseluţă în schimbul unui dinte pierdut şi mi-a arătat cu degetul o gaură într-o parte a gurii ei zâmbitoare. Îi lipsea un molar mai din faţă, un dinte de lapte.

Bodie Carlyle: Premolarii erau preţuiţi la cinci dolari în aur. Un molar, zece. Silas Hendersen a pretins că a pierdut doisprezece incisivi, nouă canini şi şaisprezece măsele de minte,

toţi în timpul aceleiaşi vacanţe de vară. Erau şi copii mai mari care-şi vindeau dinţii la cei din clasa a cincea pentru jumate din banii de la Zână. Puşti care încercau să dea dinţi de cal, de câine ori dinţi mari, de vacă, tociţi şi roşi pân' la rădăcină. Aşa că Rant Casey a devenit specialist în dinţi. Deosebea o plombă de argint de un amalgam cu mercur. Un dinte rupt pe bune de o coroană smulsă dinadins. În dormitor la Rant stăteau adunate grămadă cutii de supă pline cu dinţii oamenilor, apoi cutii de trabucuri, cutii de pantofi şi după aia plase de cumpărături. Muzeul Dinţilor din Middleton.

După ce i-am îmbogăţit pe toţi ăia dintr-a cincea, faptul că Rant şi cu mine eram plini de bani nu mai părea aşa de dubios. Numai că pentru fiecare monedă de aur şi de argint pe care o dădeam câte unui puşti, ţineam câte două pentru noi. Rant a pus deoparte de două ori cât mine, fiindcă el nu şi-a cheltuit banii.

După ce în orăşel au început să se ruleze destul de mulţi bani, cheltuielile mele şi ale lui Rant au părut rezonabile. Normale, în comparaţie cu noul nivel de trai.

Căpitanii de echipe se lăsau mituiţi, aşa că şi cel mai prăpădit jucător putea să intre într-o

echipă. Profesorii de la şcoala elementară din Middleton primeau câteva sute de dolari mită în schimbul unui carnet de note cu zece pe linie. Dădacele luau şpagă câte o sută de dolari de argint ca să-i lase pe copii să stea treji şi să se uite la filme după miezu' nopţii.

Livia Rochelle: Domnul Reed de la băcănia Trackside era cât se poate de bucuros să le vândă copiilor dulciuri. Ca o altă reflectare a acelor vremuri, băcănia a eliminat raionul „Daruri pentru doamne" şi a extins secţiunea de jocuri şi jucării tocmai până la raionul cu mâncare congelată. Preţ de un an, jumătate din magazin a părut plin cu dulciuri, puşcoace cu aer comprimat şi păpuşi. Trebuia să te duci cu maşina tocmai până la Pitman Mills pentru un filtru nou de coş, timp în care la Trackside găseai rachete de artificii în şaptesprezece culori şi mărimi diferite.

Bodie Carlyle: Aşa am descoperit că oamenii or să vândă orice şi oricui dacă banii îs de-ajuns. Am dus la inflaţie întreaga economie a Middletonului. Bucşită cu parai de la Zână, puştimea nu se mai avânta la tunsul peluzelor. Sticlele returnabile de răcoritoare şi de bere zăceau mormane pe marginea drumurilor.

Toate astea lumea de pe-aici a început să le numească teoria „difuzării ascendente” a avuţiei. Toţi copiii bogaţi. Toţi adulţii zâmbitori, plini de vorbe dulci şi purtându-se frumos, ca să pună mâna pe banii ăia.

Când mă uit în urmă, îmi dau seama că am provocat o explozie şi o renaştere a micului centru din Middleton. Copiii îşi luau biciclete noi, iar la Trackside s-a asfaltat în sfârşit spaţiul de parcare. În toamna aia, când s-au întors la şcoală, puştii purtau cizme de cowboy din piele de şopârlă. Catarame bătute cu turcoaze la centuri de rodeo. Ceasuri de mână aşa de grele, că-i făceau pe puşti să se clatine când păşeau.

A doua explozie economică a venit de Crăciun, când Moşul le-a umplut cu aur şi argint ciorapii celor de-a cincea, fie că fuseseră cuminţi, fie că nu.

Livia Rochelle: La clasa mea am încercat să-i conving pe elevi că realitatea e o convenţie. Obiectele, de la diamante la guma de mestecat, au valoare numai fiindcă suntem cu toţii de acord cu asta. Legile, cum ar fi – de pildă – limitările de viteză, sunt legi numai fiindcă majoritatea oamenilor acceptă să le respecte. Am încercat să le demonstrez că

aurul lor era infinit mai preţios decât prostiile pe care voiau să-l dea, dar era ca şi cum m-aş fi uitat la nişte amerindieni care vând pământurile tribului pe mărgele şi tinichele.

Într-adevăr, copiii din Middleton controlau economia noastră. Într-o săptămână micuţa Elliot strecura Tootsie Rolls la oră. Până să ajungă la liceu, avea deja o faţă ca o chiftea de hamburger crudă.

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Partea înfiorătoare era că, în afară de Rant, majoritatea celor din Middleton habar n-aveau cât de departe merseseră unii ca să pună mâna pe aurul ăla.

Mary Cane Harvey (*profesoară*): Copiii mi-au povestit despre o femeie care vindea gheaţă pisată cu sirop de cireşe în cornete de hârtie: două cornete pentru un dolar de aur. Te uitai la copiii ăia cum iau două guri şi aruncă restul în iarba de pe terenul de joacă.

Banii nemunciţi se cheltuie repede.

Brenda Jordan: Zâna Măseluţă vine în mod diferit la fiecare familie. La alde Elliot înfăşurau dintele căzut într-o cârpă şi-l puneau sub pernă. Dimineaţa în cârpa aia găseai banii.

Alde Perry cufundau dintele într-un pahar plin cu apă şi puneau paharul pe pervazul ferestrei din bucătărie. Dimineaţa în locul dintelui erau bani. Familia Hendersen folosea acelaşi ritual ca şi alde Elliot, dar cu un prosopel brodat, pe care-l numeau „batistuţa dintelui”. Alde Perry foloseau întotdeauna acelaşi pahar, un pocal arătos de sticlă şlefuită, căruia îi spuneau „paharul dintelui”. La mine acasă ai mei puneau dintele în apă, dar peste noapte îl lăsam să stea pe masa din dormitor. Pe lângă o fereastră lăsată întredeschisă, ca să aibă Zâna pe unde să intre în zbor.

Prima şi singura dată când aproape că l-am pârât pe Rant Casey a fost într-o noapte, când am primit pe dintele din pahar un dolar de argint Morgan din 1897. Dar dimineaţa era doar un sfert de dolar obişnuit, din zilele de-acum. Am ştiut că ai mei îl schimbaseră şi luaseră banii cei adevăraţi, da’ a trebuit să mă prefac bucuroasă.

Cammy Elliot (*prietenă din copilărie*): Adulţi care spun minciuni cu Zâna Măseluţă. Copii care spun minciuni. Toţi ştiu că toată lumea minte. Şi după aia adulţii vând baloane cu heliu pe o sută de dolari unor copii care nu

ştiu cum stă treaba. Adulţi care îi fură pe copii şi negustori care îi fură pe oameni. Lăcomie şi iarăşi lăcomie.

Mă jur pe ce vrei că vara aia a Zânei Măseluţă a distrus credibilitatea tuturor celor din Middleton. De-atunci nimeni nu mai e crezut pe cuvânt. Toţi sunt mincinoşi în ochii tuturor celorlalţi. Dar oamenii încă mai zâmbesc şi se mai poartă drăguţ.

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): La următoarea Zi a Recunoştinţei mamaia Bel a lui Rant e la rând ca să ocupe un loc la masa adulţilor. După aia vine unchiu-său Clem. După el, unchiu' Walt şi mătuşa Patty. Rant zice că maică-sa stătea acolo şi număra pe degete: mai trebuiau să-i moară patru, cinci, şase rude până să poată sta şi ea la masă cu ceilalţi adulţi.

Înainte ca Ziua aia a Recunoştinţei să se termine, mamaia Bel transpira deja de la febră. Bel face o febră de patruzeci de grade, dar se plânge că îi e frig. Celelalte simptome includ ameţeală, oboseală şi dureri de muşchi. Rant zice că mamaia Bel nu poate să răsufle fiindcă, după cum se dovedeşte mai apoi, are plămânii plini cu lichid. Rinichii i-au cedat. Pe

la jumătatea drumului spre spital, Rant spune că mamaia Bel a încetat să mai respire.

Echo Lawrence: Şi iese la iveală că mamaia Bel, norocoasa de ea, fusese infectată cu un virus ucigaş. Se numeşte „hantavirus” şi îl iei de la ceva căruia Rant îi zice „şoarece cu picioare albe”. Şoarecele se cacă, iar căcatul ăla se usucă şi se face pulbere. Respiri pulberea de căcat şi în şase săptămâni virusul te omoară.

Ea e o bătrână doamnă dată cu ruj roşu şi cu nasul pudrat.

Rant zice că ăia de la centru au analizat pudra din trusa cosmetică a lui Bel şi bineînţeles că jumate din ea era căcat de şoarece. Rahat uscat şi mărunţit de şoarece sălbatic. Puful din pudrieră era plin cu rahat praf. Enigmă rezolvată. Oarecum rezolvată.

Cartuş Dunyun: Să nu-ţi închipui cumva că Rant era un soi de criminal în serie naturopat – cu păianjeni, purici, şoareci şi albine –, deşi am putea discuta pe tema asta.

Bodie Carlyle: Doar o părticică din aurul meu a fost de ajuns pentru cămaşa şi pantalonii albastru închis ai Micilor Cercetaşi, pentru cuţitul de cercetaş, pentru centură şi busolă.

Fiindcă Milt Tommy era în clasa a şasea şi n-avea nici o comoară, i-am dat o sută de dolari în aur pentru eşarfa lui, cu toate insignele de merit cusute deja acolo. Cu orice insignă posibilă, de la aia pentru Prim Ajutor până la cea de Cetăţean Exemplar.

Lumea chiar că-ţi vinde orice dacă-i oferi preţul potrivit. Şi aşa am aflat că o insignă de merit luată pe bani nu face nici cât o ceapă degerată.

7. Casa bântuită

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): Singurii bani de aur pe care i-a cheltuit Rant au fost ăia din ziua când a împins o roabă pe drum tocmai până la măcelăria Perry.

Reverendul Curtis Dean Fields (*pastor, Congregaţia Creştinilor din Middleton*): Înăuntrul Casei Fermierului, casa bântuită ce se făcea an de an consta în nişte prelate vechi şi uleioase, mirosind a motorină de tren, atârnate ca să-nchipuie un tunel întunecos prin care trebuia să intri. Felul în care atârnau oamenii prelatele făcea ca tunelul să o ia la

dreapta şi la stânga, iar apoi să se-ntoarcă de unde pornise, ca să te dezorienteze şi să-ţi facă drumul cât mai lung. Copiii aşteptau la un capăt, iar Rant îi trecea prin tunel unul câte unul. Înăuntru erau chestii de puşti. La celălalt capăt era o petrecere cu un concurs de măşti, prăjituri şi bomboane. Într-un an a fost şi o *piñata*[4]**.**

Pe interior, în tunel era beznă, cu excepţia momentelor când luminile se aprindeau brusc şi-ţi arătau ceva înfricoşător. Capătul îndepărtat era şi cel mai întunecat, iar aici Rant te lega la ochi. Îţi băga mâna într-un bol mare cu macaroane fierte şi acoperite cu unt rece şi-ţi spunea:

— Ăştia-s creieri.

Pipăiai un castron cu struguri unşi cu ulei de porumb sau nişte ouă fierte şi decojite, iar Rant zicea:

— Aicea-s nişte ochi scoşi.

Chestii oarecum blânde pentru vremurile de-acum. Dar pentru imaginaţia unui copil era ceva destul de dur să stea în întuneric şi să

---

[4] Recipient decorat şi umplut cu bomboane şi jucării, pe care copiii trebuie să-l doboare cu beţele, legaţi la ochi. Obiceiul se practică la festivităţi în special în Mexic şi America Centrală.

pipăie cu mâinile un castron cu apă caldă cu gelatină, în vreme ce Rant Casey zicea:

— Asta-i sânge proaspăt.

Dar de-acuma imaginaţia ar trebui să se trudească un pic pentru ca aşa ceva să mai pară oribil.

Luella Tommy (*vecină din copilărie*): La capătul cu petrecerea din tunelul bântuit puştii înşfacă bucăţi de prăjitură şi se joacă de-a prinselea. Joacă „Aş mânca o portocală”. Puştii întreabă dacă se poate să primească şerveţele, ca să se şteargă pe mâini după ce-au atins creierii falşi, plămânii şi celelalte mizerii spăimoase. Alţi copii se şterg pur şi simplu de costume sau de costumele altora.

Fetiţa familiei Elliot iese din tunel cu mâinile înroşite până la coate. Roşu adevărat. Plânge. Îmbrăcată în îngeraş, cu aripioare de hârtie întinse pe un umeraş de sârmă, la spate, şi o aureolă de sârmă presărată cu praf auriu, fetiţa îşi şterge ochii cu o mână şi se mânjeşte toată cu roşu pe faţă. Fetiţa Elliot suspină şi zice:

— Rant Casey mi-a pus în mână o inimă adevărată, vie...

Atunci eu îi zic:

— Nu, drăguţă. Era aşa, o prefăcătorie.

Scuip pe un şerveţel, dau s-o şterg pe obraz şi-i spun:

— Inima aia era doar o roşie obişnuită, de-aia mare şi fără pieliţă...

Mai întâi mă tem că-i speriată. Mă pun în genunchi, îi şterg faţa cu un şerveţel de hârtie şi hârtia se crâmpoţeşte. După aia văd ce lipicios e roşul ăla şi cum îi face cămaşa numai creţuri. Cleioasă şi stropită cu pete negricioase. Cu cheaguri. Nu-i doar un colorant roşu alimentar. Şi mai e şi mirosul. Peste duhoarea de motorină a prelatelor ălora vechi, peste mirosul ăla de creolină de traverse de cale ferată într-o zi călduroasă, pot să simt un iz dulceag de muşeţel, genul de miros ce pişcă la nas, de carne care s-a stricat.

Glenda Hendersen (*vecină din copilărie*): Pentru numele lui Dumnezeu! Toţi copilaşii, fie doar pe degete, fie doar pe o mână ori pe amândouă, unii pe braţe sau pe costume, fie ei piraţi şi zâne şi cerşetori mititei, toţi sunt mânjiţi cu sânge. Sânge roşu şi aşa de vechi, că s-a făcut negru. Când pun mâna pe prăjitură, mânjesc cu sânge glazura de vanilie. Sânge pe polonicul pentru punciul

de fructe şi pe portocala de la „Aş mânca o portocală”. Urme însângerate de degete pe biscuiţii cu praf de copt cu care jucau „Biscuitul”.

Pe peretele de beton al Casei Fermierului, ieşind din tunelul de prelată, se văd o mulţime de urme de picioruşe, tălpi de tenişi şi sandale, toate întipărite în sânge cleios. Lowell Richards, ăla de la liceu, împrumută o lanternă şi intră să arunce o privire.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*): Mai urât decât cea mai urâtă fotografie făcută de poliţie la locul unei crime.

Luella Tommy: Oamenii bârfeau că, poate, Irene Casey îşi adusese acasă placenta şi şi-o congelase când s-a născut Buddy. Prima mea impresie a fost că Buddy a făcut o scenă tematică în casa bântuită: Spânzuratul, Fantoma, Imaginea Iadului şi Placenta lu’ Irene Casey...

Mulţumesc Domnului că mă înşelasem... deşi nu cu mult.

Polk Perry (*vecin din copilărie*): Nu i-aş fi vândut niciodată lui Rant Casey ochii ăia dac-aş fi ştiut ce plănuieşte nenorocitu’. Din ce

s-a întâmplat, a fost un semn al naibii de sigur că băiatu’ lu’ Casey avea s-ajungă un ucigaş.

Lowell Richards (*profesor*): Pe întuneric, Rant ţine mâna băiatului Hendersenilor şi i-o vâră în castroane. În raza lanternei mele se văd castroane cu sânge îngroşat ca budinca. Castroane cu plămâni de la abator. Plămâni de porc şi de tăuraş, gri, stivuiţi în grămezi. Boluri cu creieri vâscoşi şi cenuşii, îndesaţi şi amestecaţi laolaltă. Intestine şi rinichi fleşcăiţi pe podea.

Mai e şi-un bol de salată cu ochi de diferite mărimi. De vacă, de porc şi de cal, toţi holbaţi, toţi plini de amprente însângerate. Toată mizeria aia începe să se încălzească şi să pută. Rinichi, vezici şi foi de plăcintă umplute cu intestine.

Polk Perry: Toată povestea aia... un coşmar, asta a fost. Limbi tăiate zăcând peste tot în jur.

Lowell Richards: În timp ce eu mă uitam, Rant Casey i-a ţinut palma băiatului deschisă şi întoarsă în sus şi i-a pus ceva lucitor şi întunecat între degete, zicând:

— Asta-i o inimă...

O inimă uriaşă de vacă moartă.

Iar băiatul Hendersenilor, legat la ochi, a chicotit şi a strâns inima în palmă. Cu sânge prelingându-se din venele şi arterele retezate.

Bodie Carlyle: Dacă stai să te gândeşti, felul cum am dat dinţii pe aur şi aurul pe ochi scoşi e înfiorător. În viaţă ai parte fie de carne, fie de bani, fin’că nu le poţi avea pe amândouă în acelaşi timp. Ar fi ca şi cum cineva ar fi şi viu, şi mort în acelaşi timp. Nu poţi. Trebuie s-alegi.

Şeriful Bacon Carlyle: Fiind el un Casey, normal că a făcut să pară că-i un accident. Le-a zis oamenilor că aşa mersese dintotdeauna treaba cu casa bântuită. Le-a zis că nu ştia că astfel de stâlpi ai comunităţii, oameni mari, adulţi, oameni de încredere, stimaţi şi respectaţi, cum erau şefii cercetaşilor, ar minţi nişte copilaşi. A făcut pe prostul, exact ca un Casey. Rant a zis că, de când e lumea, puştii de-abia aşteaptă să pună mâna pe creieri şi plămâni. Că nu-i nimic înfricoşător când atingi nişte macaroane sleite. Rant a făcut ca felul respectabil şi tradiţional în care pregăteam noi totul, cu struguri şi coloranţi, să pară o infracţiune de toată ruşinea.

Lowell Richards: Rant Casey nu era rău. Era mai degrabă ca şi cum ar fi încercat să

găsească ceva real în lume. În vremurile noastre puştii cresc fără să mai aibă vreo legătură cu ceva, conectaţi la mufe şi trăind cuplaţi la vieţile altora. Aventuri la mâna a doua. Cred că Rant voia ca toată lumea să trăiască măcar o aventură reală. Ceva care să-i lege pe oameni în comunitate.

Când toată lumea din orăşel vede acelaşi film vechi sau trăieşte aceeaşi experienţă procesată, asta nu-i face pe oameni să se apropie. Dar atunci când copiii vin acasă cu costumele scorţoase de sânge, având pe sub unghii sânge care nu se mai duce o săptămână şi cu părul duhnind greu, asta-i face pe oameni să stea de vorbă. Nu poţi zice că ar fi bucuroşi, dar măcar stăteau de vorbă – şi vorbeau unii cu alţii.

Într-adevăr, s-a întâmplat ceva, ceva care aparţinea doar Middletonului.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Nu doar experienţele la mâna a doua îl supărau pe Rant. Erau şi copiii ăia de tot căcatu', îmbrăcaţi în soldaţi, prinţese şi vrăjitoare. Mâncau prăjitură aromatizată cu vanilie artificială. Sărbătoreau o recoltă care încetase să se mai strângă. Punciul de fructe care venea de la fabrică. Un ritual de alungare a fantomelor sau

ce rahat plouat o mai însemna şi Halloweenul, practicat de oameni care n-aveau deloc habar despre ce era vorba. Ce-l supăra pe Rant era natura falsă, de doi bani, a tuturor lucrurilor.

Din însemnările de teren al lui Green Taylor Simms (☾ *istoric*): În Africa populaţia nu crede în Zâna Măseluţă. În locul ei există Şoarecele Dinţilor. În Spania: Ratoncito Perez. În Franţa: La Bonne Petite Souris. Un rozător minuscul şi fermecat, care fură dinţii şi-i înlocuieşte cu bani mărunţi. În unele culturi dintele căzut trebuie ascuns într-o gaură de şarpe sau de şobolan, ca nu cumva vreo vrăjitoare să-l găsească şi să-l folosească. În alte culturi copiii aruncă dintele într-o pălălaie de foc şi ulterior scormonesc după monede prin cenuşa rece.

Prin faptul că a crezut mai întâi în Moş Crăciun, apoi în iepuraşul de Paşte şi după aceea în Zâna Măseluţă, Rant Casey recunoştea faptul că acele mituri nu sunt doar nişte poveşti şi obiceiuri simpatice, menite să-i încânte pe copii. Sau să modifice comportamente. Fiecare din aceste trei obiceiuri îi cere copilului să creadă în imposibil în schimbul unei recompense. Ele reprezintă

teste parcurse în etape, în vederea construirii credinţei şi imaginaţiei copilului. Primul test constă în credinţa într-o făptură vrăjită ce aduce jucării drept recompensă. Al doilea test cere credinţa într-un animal magic, iar recompensa sunt dulciurile. Ultimul dintre teste e cel mai dificil şi cu recompensa cea mai abstractă: să crezi, să ai încredere într-o zână care vine în zbor şi îţi lasă bani.

De la un om la un animal şi apoi la o zână.

De la jucării la dulciuri şi apoi la bani. Astfel, într-un mod destul de interesant, magia credinţei şi a încrederii este transferată de la strălucitoarea zână la monedele greoaie şi oxidate. De la aripioare eterice la cenţi... zeci de cenţi... sferturi de dolar.

În acest fel, pe măsură ce se maturizează, un copil este înălţat pe culmi tot mai înalte ale imaginaţiei. Începând cu Moşul, în copilăria timpurie, şi terminând cu Zâna Măseluţă, atunci când copilul capătă dinţi de adult. Sau, mai simplu spus, începând cu toate posibilităţile pe care le oferă copilăria şi terminând cu o încredere absolută în moneda naţională.

Cartuş Dunyun: Şi să mai vorbeşti de frustrare! Cu toată combinaţia aia de făcătură

şi realitate în derulare: aur care preţuieşte cât acadelele de-un ban. Zahăr care valorează cât greutatea lui în aur. Macaroane care trec drept creieri şi adulţi care se jură că Zâna Măseluţă e reală. Chiar şi felul în care o bizară iluzie culturală cum e Moş Crăciun controlează jumătate din vânzările cu amănuntul dintr-un an. Un căcănar umflat ne dirijează economia naţională. Frustrare e prea puţin spus...

În noaptea aia, deşi era doar un băieţel, Rant voia un lucru care să fie adevărat. Chiar dacă adevărul ăla puţea a sânge şi măruntaie.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Fiecare sărbătoare tradiţională funcţionează ca un exerciţiu de dezvoltare cognitivă, ca o nouă provocare pentru copil, în ciuda faptului că părinţii nu mai recunosc această funcţie, ei practică în continuare exerciţiul.

Rant a înţeles şi el că gestionarea acestor iluzii e crucială pentru felul în care copilul utilizează orice abilităţi noi.

Un copil care nu-i învăţat cu Moş Crăciun s-ar putea să nu-şi dezvolte nicicând abilitatea de a-şi imagina. Pentru el nu va exista decât literalul şi tangibilul.

Un copil care este dezamăgit brusc, de camarazi sau de fraţi, care e ridiculizat din pricina credinţei şi a imaginaţiei lui, poate decide să nu mai creadă niciodată în nimic – nici tangibil, nici intangibil. Să-i piară puterea de-a se încrede sau de a se minuna.

Însă un copil care renunţă la iluziile cu Moş Crăciun, iepuraşul şi Zâna Măseluţă poate să se aleagă cu cel mai important set de abilităţi. Copilul acela poate deveni conştient de forţa propriei sale imaginaţii şi credinţe. Şi o să-şi utilizeze acea abilitate pentru a-şi crea propria realitate. Copilul acela devine sursa lui de autoritate. El stabileşte caracterul lumii sale. Propria lui viziune. Şi, făcând asta, determină realitatea celorlalte două categorii: cei ce nu-şi pot imagina şi cei ce nu pot să creadă.

Reverendul Curtis Dean Fields: Nu contează cât de bine o acoperi, cu ceară sau cu vopsea. O podea de lemn tot păstrează un miros. Pe scânduri de cedru simple, îmbinate, ca la Casa Fermierului, la sfârşitul verii încă mai poţi mirosi ce s-a întâmplat. Era o vreme călduroasă. A fost de-ajuns ca un copil să-şi vomite prăjitura – Dorris Tommy, mi se pare –, şi putoarea i-a stârnit pe atâţia alţii, că n-aş putea spune cine a fost următorul.

Danny Perry (*prieten din copilărie*): Nu era decât sânge şi borâtură, de parcă toată podeaua era acoperită cu un covor cleios. Sânge şi borâtură. Aşa se zice că au început să-i spună oamenii lui Buster Casey pe porecla lui: „Rant”. Fiindcă toţi copiii s-au cocoşat şi au început să scoată acelaşi sunet, unii după alţii. Copiii ţipau „Rant!” şi prăjitura cu vanilie şi îngheţată o lua pe gâtlej în sus. Ţipau „Rant!” şi îşi goleau burţile de punciul vineţiu din fructe.

În Middleton oamenii locului, fie că-s bolnavi sau beţi, încă mai zic „Simt c-o să-i trag un Rant” când îs pe punctul să-şi verse maţele.

Bodie Carlyle: Înainte să se mute la oraş, Rant mi-a dat douăzeci şi patru de bidoane de lapte de câte un galon, pline până la buză cu dinţi căzuţi de-ai oamenilor. De la dinţişori de bebeluşi până la danturi de-ale bunicilor, scoase de prin lăzi ori de prin cuferele unde stăteau la păstrare. Din câte ştiu, în geamantanele pe care le-a cărat la oraş nu se găseau decât bani de aur.

Bidoanele alea de lapte Rant le numea „Muzeul Dinţilor din Middleton”.

8. Sincronizare

Wallace Boyer (***vânzător de maşini*****):** Un vânzător de maşini cu adevărat eficient îţi întinde, înainte de orice, cartea lui de vizită. Vânzătoru' ăla zice bună, îşi spune numele şi-ţi dă cartea de vizită, fiindcă studiile comportamentului uman arată că nouăzeci şi nouă la sută dintre clienţi se folosesc de cărţile de vizită ca scuză ca să plece. Cei mai mulţi cumpărători de maşini, chiar dacă nu te plac şi nu le plac nici maşinile tale, tot se simt aiurea că te-au făcut să-ţi pierzi timpul. Dacă le oferi ocazia să-ţi ceară cartea de vizită, clienţii se simt mai bine când o întind. Dacă vrei să prinzi mai mulţi muşterii, le dai cartonaşul cu numele tău chiar în secunda în care-i întâlneşti. Şi nu mai au scăpare.

Conform specialiştilor în comportamentul uman, în primele patruzeci şi trei de secunde după ce întâlneşti nişte oameni necunoscuţi, poţi să-ţi dai seama, doar uitându-te la ei, cât sunt de bogaţi, ce vârstă au, cât îi duce capul şi dacă o să-i respecţi ori nu. Aşa că un vânzător deştept poartă un costum decent. Şi

nu se scarpină în cap, ca după aia să-şi miroasă unghiile.

Un studiu de referinţă, făcut în Los Angeles, California, în 1967 şi verificat după aia de o grămadă de ori, spune că cincizeci şi cinci la sută din comunicarea umană se bazează pe limbajul trupului nostru, pe felul cum stăm, ne aplecăm ori ne privim în ochi unii pe alţii. Alte treizeci şi opt de procente din comunicarea noastră vin din tonul vocii, din viteza cu care vorbim şi cât de tare o facem. Surpriza e că doar şapte procente din mesajul nostru se transmite prin cuvinte.

Aşa că talentul cel mai important al unui vânzător deştept e să ştie cum s-asculte.

Noi îi spunem „sincronizare” cu clientul. Îţi potriveşti ritmul respiraţiei după al lui. Dă el din picior sau răpăie cu degetele pe masă, faci şi tu la fel, cu aceeaşi viteză. Dacă se scobeşte în ureche sau îşi îndreaptă gâtul, aşteaptă douăzeci de secunde şi fă aidoma. Ascultă-l ce spune şi uită-te bine în ce direcţie i se îndreaptă ochii când vorbeşte. Majoritatea clienţilor învaţă folosindu-se de vedere şi de cele mai multe ori ridică privirea – spre dreapta dacă-şi aduc aminte informaţii, da’ or să se uite spre stânga dacă te mint. Următorul

grup învaţă după auz şi-or să se uite toţi dintr-o parte într-alta. Grupul cel mai mic la număr învaţă după mişcare şi pipăit şi-or să se uite în jos când vorbesc.

Vizualii or să zică „Uite ce” sau „Văd încotro baţi”. Or să zică „Să nu te mai văd în faţa ochilor” ori „Ne vedem mai târziu”. Aşa-i Echo Lawrence: tot timpul cu ochii la tine.

Clienţii auditivi or să zică „Ascultă aici”, „Sună bine” ori „Ne auzim mai încolo”. Cum e, de exemplu, tipul ăsta, Cartuş Dunyun: nu îi întâlneşti privirea aproape deloc, da’ dacă vorbeşti repede şi pari entuziast, se ambalează imediat.

Cumpărătorii senzitivi or să-ţi spună „Mă ţin de treabă”. Or să zică „M-am prins” sau „Ce te-a apucat?” Aşa-i puştiul ăla tinerel, Neddy Nelson: stă prea aproape de tine şi te atinge tot timpul cu degetele, ca să se asigure că-l asculţi.

Într-o sincronizare cu adevărat eficientă vânzătorul adoptă stilul de învăţare al cumpărătorului – vizual, auditiv ori senzitiv – până într-acolo încât se uită în faţă, lateral sau în jos când vorbeşte. Scopul tău e să stabileşti un spaţiu comun de dialog. Nu la toţi le place

baseballul, nici pescuitul, da’ orice persoană-i obsedată de ea însăşi.

Tu eşti propria ta pasiune. Eşti expert în tine.

Un agent de vânzări bun nu face altceva decât să stabilească un contact vizual, să-ţi imite limbajul corpului, să dea din cap, să se hlizească sau să mormăie, ca să arate cât e de vrăjit... Zgomotele şi gesturile alea se cheamă „racordare verbală”. Un vânzător trebuie doar să demonstreze că-i la fel de obsedat de tine ca şi propria-ţi făptură. După aia împărtăşiţi amândoi o pasiune comună: tu.

Iar apoi mai sunt o mulţime de lucruri: comenzile implicite, ocolirea obiecţiilor, punctele fierbinţi, întrebările cu răspuns inclus şi cele de completare, întrebările de control... tot ce vrei şi ce nu vrei.

Orice agent de vânzări bun o să-ţi explice că, înainte ca unui client să-i pese cât de multe ştii, trebuie să ştie cât de mult îţi pasă ţie de el.

Şi un vânzător cu adevărat eficient ştie să dea impresia că-i pasă pe bune, că îl interesează cu adevărat totul.

9. Pescuitul

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie***)-.** O blană de animal viu, în viaţă – peste asta aveam să dau în cele din urmă. Rant mă tot sâcâia să-mi afund mâna şi mai adânc în pământ. Cu degetele mele alunecoase de la unsoare. Pârlit de soare mai peste tot, întins pe nisip şi cu braţul furişându-mi-se în jos, mai mult rece decât răcoros, în întunericul din gaura unei dihănii. Poate a unui sconcs. Sau un bârlog de coiot ori hârciog.

Rant se uită în ochii mei şi zice:

— Simţi ceva?

Mâna mea oarbă atinge un hăţiş de rădăcini de pelin, nişte pietre netede şi apoi... hmmm, o blană. Fire moi, ce se îndepărtează în tunel, se duc undeva unde nu puteam să mai ajung.

Şi Rant zice:

— Du-te după el.

O pală de vânt ne zboară foaia de staniol boţit, încă unsuroasă de la resturile de friptură ale domnului Casey. Friptura de vită cu oregano cu care ne-am dat amândoi pe mâini, cu carne vârâtă adânc pe sub unghii şi întinsă printre degete. Iar mâna mea, pierdută pe undeva prin subteran, se întinde mult dincolo

de unde aş fi crezut eu că poate să ajungă şi apuc să simt cu ea acolo, dedesubt, blana aia şi bătaia rapidă a unei inimi. O bătaie aproape la fel de rapidă ca a mea.

LouAnn Perry (*prietenă din copilărie*): Se ştie că fetele care-i plăceau lui Rant, pe astea le pupa. Pe băieţi îi lua la pescuit de animale. Amândouă chestiile erau un test de credinţă pe care-l dădeai.

Bodie Carlyle: Vara, când dau căldurile, cam toţi cei de prin partea locului merg la pescuit pe malul râului. Rant se îndrepta în cealaltă direcţie.

Nu te mirai să afli că o apucase de dimineaţă înspre deşert, că se întinsese pe o parte şi că un braţ îi dispăruse până la cot în nu ştiu ce gaură murdară. Nu conta ce creatură putea să fie – scorpion, şarpe ori câine de preerie. Rant băga mâna orbeşte în pământul întunecat, sperând să dea peste ce era mai rău.

După faza cu păianjenul ăla, văduva neagră, din duminica Paştelui, fin’că nu-l omorâse, Rant s-a gândit să plece să vâneze ceva ce ar putea s-o facă.

— ’S vaccinat deja de pojar şi difterie, avea el obiceiul să zică. Un şarpe cu clopoţei ar fi vaccinu’ meu împotriva plictiselii.

La o muşcătură de şarpe mocasin îi spunea „vaccinu’ meu împotriva treburilor de făcut acasă”.

Viperele cu corn uită să-ţi injecteze veninul cam în jumătate din cazuri. Conform cărţilor, zicea Rant, în realitate şarpele cu clopoţei ori mocasinul sunt mai speriaţi de tine decât eşti tu de ei. La o fiinţă umană vipera cu corn vede doar o groază de căldură care se degajă. Apare ceva aşa de mare şi de fierbinte, încât şarpele nu are încotro. Trebuie să-şi scoată la iveală colţii curbaţi în jos şi*, jaap...* să ţi-i implânte-n braţ.

Nimic nu-l scotea mai tare din sărite pe Rant decât o muşcătură fără venin. Durere, dar fără otravă. Un vaccin fără ser. Găurile alea duble i se înşirau pe braţe şi îi încercuiau gambele, dar fără umflături roşii. Muşcături uscate.

În loc să pescuiască în râu, Rant o lua pe după veranda din spate, trecea de tomberonul în care se ardea gunoiul, ocolea garajul maşinii şi ieşea pe câmpurile cu lucernă date-n arendă, în vreme ce stropitoarele înşirate pe

câmp ticăiau ritmic şi aruncau jeturi de apă în lumina soarelui fierbinte. După lanul de lucernă apărea la orizont linia de sălcii argintii, cu frunzele lor lungi şi crengile pletoase. După linia aceea veneau sfeclele de zahăr. După sfecle, alt orizont. Iar după toate astea venea un gard de sârmă ghimpată, acoperit cu un strat gros de buruieni ce încercau să pătrundă înăuntru. Tampoane şi prezervative zăceau prinse în gard şi fluturau, pline de sângele şi sperma Middletonului.

Apoi venea un alt orizont. Trei orizonturi înşirate dincolo de uşa din spate de la alde Casey şi-apoi ajungeai în deşert. Alergătura asta după muşcături de animale Rant o numea „mers la pescuit”.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Furnicile roşii ar fi trebuit să fie un semnal de avertisment. Buddy nu se întorcea niciodată acasă fără ca mâinile şi picioarele să-i fie toate numai o spuzeală roşie de la muşcăturile de furnici. Dureri la care te-ai aştepta ca orice copil să bocească Buddy le îndura fără să-i pese de ele mai mult decât de-o iritaţie de la căldură.

Bodie Carlyle: Ai lui nu ştiau nici jumate din toată povestea. La şcoală Rant putea să-şi suflece mâneca şi să numere muşcăturile: furnică roşie, păianjen cu cruce, scorpion.

— Nişte vaccinuri în plus, obişnuia el să spună.

Prin clasa a noua Rant cerea să fie scutit vinerea să joace „Raţele şi vânătorii” împotriva celor de-a doişpea, pe motiv că tocmai fusese muşcat de un şarpe. În timp ce din noi, ceilalţi, ieşea untul, Rant îşi scotea o jambieră şi-i arăta antrenorului un picior umflat şi roşu. Cele două urme de dinţi lăsau să se prelingă nişte bale transparente, care puteai să crezi că-s venin.

Pentru noi doi ăla era vaccinul lui împotriva jocului „Raţele şi vânătorii”.

Pentru Rant durerea era o linie de orizont. Veninul, orizontul de după. Boala nu era decât orizontul de dincolo de ele.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Văduva neagră ucide doar aproximativ cinci procente din creaturile pe care le muşcă. După o oră neurotoxina numită latrotoxină se răspândeşte prin sistemul limfatic al victimei. Abdomenul ţi

se contractă şi se face ca o scândură de ţesut muscular rigid. S-ar putea să vomiţi sau să transpiri abundent.

Un alt simptom obişnuit este priapismul. Iată un remediu natural pentru disfuncţiile erectile. Rant nu le-a spus asta niciodată părinţilor lui, dar de Paştele acela a fost întâia dată când a avut o erecţie. Sexul şi veninul de insectă au devenit indisolubil legate în psihicul lui infantil.

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Ăsta-i secretul din spatele nevoii lui Rant de şerpi. Chiar şi când stătea la oraş, tot îi trebuia o văduvă neagră ori un păianjen pustnic cafeniu înainte să fie în stare de ceva la pat. O „injecţie cu întăritor”, aşa-i spunea el.

Să nu-ncercaţi asta acasă, da’ rezultatu-i o sulă care stă sculată cu orele. La comandă. Şi mare cât un levier. Cu puţin gluconat de calciu totul revine la normal.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*): Singurul motiv pentru care se lăsa muşcat Rant era ca să se ameţească. Otrava era la el doar un alt drog tare. Încă ceva de băgat în venă. Vorbind în calitate de reprezentant al legii, pot să vă spun că un

dependent cu dependenţă nu-i ca oamenii normali. Până la sfârşitu' poveştii ăsteia o să fiţi destul de şocaţi când o să aflaţi de ce-a fost în stare Rant ca să se rupă în ultimu' hal şi să rămână aşa, pulbere.

Bodie Carlyle: Nu mă-ntrebaţi pe mine. N-am înţeles niciodată plăcerea asta a lui. Când alţi puşti trăgeau pe nas gazolină sau clei, în mai toate zilele de vară Rant zăcea pe burtă lângă un tufiş de pelin. Cei mai mulţi puşti voiau să scape de realitate, în timp ce Rant încerca să se pregătească pentru ea.

Găurile alea murdare, pietrişul ăla pe sub care scobea, locurile pe unde nu putea să vadă, acolo era viitorul de care ne temeam aşa de tare. După ce şi-a înfipt mâinile în beznă şi n-a murit din pricina asta, lui Rant nu i-a mai fost frică, îşi sufleca un crac de la pantaloni şi îşi împingea piciorul în faţă. Se aşeza în deşert şi-şi băga piciorul gol-goluţ într-o vizuină de coiot, aşa, încetişor, cam cum verifici temperatura apei din cadă cu degetul mare de la picior. Să vezi dacă-i prea fierbinte ori prea rece. Dacă-l urmăreai, vedeai că Rant îşi înfunda în nisip amândouă mâinile, încleştate una într-alta, cu ochii închişi şi tare, trăgând

mult aer în piept, şi după aceea rămânea aşa, cu pieptul umflat.

În fundul găurii ăleia era un sconcs, un raton, o mamă coiot cu pui sau un şarpe cu clopoţei. El pipăia blana moale ori solzii netezi, simţea căldura sau răceala pe piele şi apoi... *zbang!,* gura cu dinţi apuca şi tot piciorul lui Rant se zgâlţâia. Iar Rant nu şi-l trăgea niciodată, nu în felul în care o fac cei mai mulţi, rănindu-se şi mai tare, căci colţii sunt strâns încleştaţi în piele. Nu, Rant lăsa gura să se desfacă. Poate chiar să înşface încă o dată. Să intre adânc. Să-şi dea drumul. Să i se facă lehamite. După aceea peste degetele lui pufnea o răsuflare caldă. Dedesubt o limbă umedă se apuca să-i lingă sângele.

Când Rant îşi trăgea piciorul din gaură, pielea îi era mursecată şi făcută ferfeniţă, dar curăţată de murdărie cu limba. Pielea curată îi sângera – pic-pic-pic. Sânge curat. Din ochi i se vedea doar pupila întunecată, dilatată la maximum, şi atunci Rant îşi scotea şi celălalt pantof, şi cealaltă şosetă, îşi sufleca şi celălalt crac al pantalonilor şi îşi îndesa în întuneric altă bucată goală din el, să vadă ce s-ar mai putea întâmpla.

Cât era vara de lungă, degetele de la mâinile şi picioarele lui Rant erau toate numai franjuri, numai dâre de sânge ce se prelingea. Cu o înţepătură veninoasă ici, cu câte un jet de otravă dincolo, Rant se antrena pentru ceva măreţ. Se vaccina împotriva fricii. Oricare avea să-i fie viitorul, fie că urma căsnicia, vreo slujbă îngrozitoare sau serviciul militar, tot nu putea fi mai rău decât un coiot care îţi roade piciorul.

Echo Lawrence: Fii atent. În prima noapte în care l-am întâlnit pe Rant Casey, mâncam mâncare italienească şi deodată el zice:

— Te-a muşcat vreodată un şarpe?

Are pe el o haină, aşa că habar n-am cât de *mutilate* îi arată braţele.

Ca şi cum *eu* aş avea o problemă, mă freacă în continuare la cap şi-mi zice:

— Nu pot să cred că poate trăi cineva aşa mult fără să fie împroşcat de un sconcs…

Ca şi cum până atunci trăisem numai în lipsuri şi cu frica-n sân.

Rant scutură din cap şi se uită în farfuria cu spaghete, oftând. După aia, întorcându-şi capul într-o parte şi aruncându-mi o privire doar cu un ochi, zice:

— Dacă n-ai fost *turbată* până acum, se cheamă că n-ai trăit.

Ce tupeu la el! Ca şi cum ar fi un soi de *profet* de la ţară.

Fii atent ce tupeu! Când el nu era în stare să folosească nici un schimbător cu trei viteze pus pe volan.

Până în noaptea aia nu mai văzuse în viaţa lui *ravioli.*

Dr. David Schmidt (*medic în Middleton*): Dementul ăla mic, băiatul lu' Casey, prezenta simptomele dinainte să se obosească să le zică la ai lui că fusese muşcat. La rabie virusul e transmis prin saliva unui animal infectat. Orice muşcătură, lins, ba chiar strănut poate răspândi boala. Odată ce l-ai luat, virusul se împrăştie prin sistemul nervos central, urcă pe şira spinării înspre creier, iar acolo se reproduce. Faza timpurie se numeşte „de eclipsă", fiindcă n-ai simptome. Poţi fi teribil de contagios, dar încă arăţi şi te simţi normal.

Faza asta de eclipsă poate să dureze câteva zile sau ani întregi. Şi în toată perioada aia poţi să-i infectezi pe alţii cu saliva ta.

Bodie Carlyle: În loc să se cupleze la trăirile altora, Rant prefera să meargă la pescuit. Avea obiceiu’ să spună:

— Viaţa mea o fi ea amărâtă şi plicticoasă, da’ măcar e a mea, nu-i una făcută pe bandă, gata uzată şi trăită la mâna a doua.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Să te laşi muşcat de un şarpe cu clopoţei... asta-i o tehnologie cam primitivă.

Dr. David Schmidt: Aspectul intolerabil era acela că Buster Casey era un tip popular. Trebuie să fi fost. În ultimii zece ani am tratat şase cazuri de turbare la un pacient de sex masculin. Toate şase cazurile erau Rant însuşi. Am avut în schimb patruzeci şi şapte de infecţii la fete, dintre care cele mai multe erau colege de şcoală cu el, iar două îi erau profesoare. Dintre ele, trei au decis să facă întreruperi de sarcină – toate cu taţi necunoscuţi şi cam în aceeaşi perioadă.

LouAnn Perry: Oricum ai privi-o, era periculos să-l ai pe Buster prin preajmă când jucai „învârte sticla”.

Polk Perry (*vecin din copilărie*): Adevărul e că, la viaţa lui, Rant Casey a fost

mai multă vreme bolnav de turbare decât sănătos. Şi, la cât microb din ăla şi-a băgat în creier, trebuie să-l fi înnebunit cumva. Şi totuşi mai îs o mulţime de oameni cărora nebunii li se par tare atrăgători.

LouAnn Perry: Buster nu m-a lăsat niciodată gravidă, da' rabie mi-a dat destul de des. Prima dată sub vâsc, la serbarea de Crăciun dintr-a cincea. Un pupic, în timp ce eu, în rochia mea de catifea roşie, fără mâneci, cu o bluză albă pe dedesubt, stăteam pe scenă în mijlocul primului rând şi cântam *O, noapte sfântă,* cântam notele la fel de dulce ca un înger, cu părul meu blond şi buclat, ca de îngeraş, coborând până la jumătatea spatelui, ca o întruchipare a drăgălăşeniei... Un pupic şi gata, am făcut rabie.

Prin bunăvoinţa lui Rant Casey.

Dr. David Schmidt: Dacă e să fiu cinstit, nu pot pune toate îmbolnăvirile pe seama unui singur băiat, numai că de când Buster Casey a plecat din oraş, n-am mai avut nici un singur caz de rabie.

LouAnn Perry: O grămadă de fete au luat rabie exact la fel ca mine. Poate juma' din clasă în anu' în care-am fost boboci. Brenda

Jordan zicea că rabia i se trage de la o petrecere de Halloween, când a muşcat după Buster dintr-un măr, dar de fapt... l-a sărutat.

Buster Casey era pentru unele fete ce erau şerpii pentru el. Un loc unde ai tăi îţi spun să nu te duci niciodată. Dar e un fel de greşeală mai mică, ce te scuteşte mai încolo de greşeli mai mari.

La greşeli din astea, cum ar fi să-l pupi pe Buster, de cele mai multe ori e-o greşeală mai mare dacă nu le faci. După ce un băiat arătos îţi dă rabie de două-trei ori, te linişteşti şi ajungi să te măriţi cu cineva care rămâne aşa, mai banal, tot restu' vieţii lui.

Echo Lawrence: La a doua întâlnire Rant voia să răscolească prin frunzele din parc. Unul din felurile garantate în care poţi să iei rabie e să ai de-a face cu lilieci. Uită-te destulă vreme pe sub frunze şi-o să dai de-un liliac care să te muşte. Gândeşte-te la *asta* când te duci data viitoare să te-arunci într-un morman de frunze moarte.

LouAnn Perry: Adevăru-i că băiatul era foarte popular. Poate mai puţin pentru taică-său.

Cartuş Dunyun: Aşa-i că-i ciudat? Un puşti de treişpe ani, cu turbare, dependent de venin de

şarpe cu clopoţei şi frustrat sexual... ei bine, poţi să spui liniştit că ăsta e cel mai urât coşmar al unui tată.

LouAnn Perry: Buster Casey era genul de greşeală pe care o fată trebuie s-o facă cât e încă destul de tânără ca să-şi mai poată reveni.

Bodie Carlyle: Stăm noi acolo, în deşert, cu trei linii de orizont între noi şi restul lumii, iar Rant tot mi se uită-n ochi şi zice:

— Simţi o bătaie de inimă?

Io simt blană sub degete. Mângâi blană. În fundu' pământului. Îngropată. Cu mâna aia a mea încă palidă ca un os. Alunecoasă de la grăsimea de pe friptură.

Io stau în soare, pârlit, şi totuşi dau din cap că da. Rant zâmbeşte şi zice:

— Să n-o scoţi.

Simt la pipăit blana aia moale şi caldă până ce... ***claanţ,*** ceva mă apucă şi mă trage de pielea dintre degetu' mare şi următoru', bucata aia de piele-i străpunsă de ceva ascuţit şi mâna îmi tremură aşa de tare, că zgudui şi lovesc marginile şi-aşa strâmte ale vizuinii, ce-mi strâng cotul, osul claviculei mă doare de mor şi eu încerc să-mi trag braţul afară.

Braţele lui Rant îmi înconjoară pieptul pe la spate şi mă scot de-acolo, din pământ.

Am în palmă o gaură, nu doar două urme de înţepătură. Nu-i o muşcătură de coiot, din aia în formă de potcoavă mică. Sângele ţâşneşte dintr-o singură gaură, mare şi lată.

Rant se uită la sânge, la gaura ce şiroieşte în palmă, şi zice:

— Te-a muşcat.

Apoi:

— Un iepuroi sălbatic.

La amândoi ni se prelinge sânge din găurelele de la mâini şi picioare şi amândoi ne uităm cum sângele ni se scurge în nisip, sub soarele fierbinte, şi atunci Rant zice:

— Chestia asta, din câte-mi dau io seama, chestia asta-i cam cum ar trebui să te simţi când te duci la biserică.

10. Vârcolaci

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe (*epidemiolog*): Printre cele mai vechi superstiţii existente în culturile străvechi se număra şi interdicţia de a bea din locuri de adăpat frecventate de lupi. Iar strămoşii noştri

nu culegeau nici resturile rămase de la vreun animal vânat, fie el căprioară ori elan, după ce din el s-a hrănit o haită de lupi. Se credea că oricare din aceste încălcări ale cutumei – sau pur şi simplu o muşcătură de lup – ar transforma pe oricine într-o fiinţă legendară, pe jumătate umană, pe jumătate monstru canin, însetată de sânge şi sălbatică: într-un vârcolac.

În aceeaşi manieră în care interdicţiile din Vechiul Testament referitoare la consumul cărnii de porc sau de moluscă i-au salvat, fără îndoială, pe cei din vechime de pericolul unei morţi teribile, provocată de virusul salmonelei ori al trichinelozei, această arhaică superstiţie legată de lupi îi ţinea departe de orice urmă de salivă pasibilă de a fi purtătoare de *Lyssavirus,* un gen cuprinzând mai mulţi viruşi similari morfologic, ARN cu polaritate negativă, care au infectat dintotdeauna populaţiile de mamifere din întreaga lume.

Denise Gardner (*agent imobiliar*): Încă o mai văd pe Margot cum iese, trântind uşa, ca să se vadă cu prietenele ei. Toate îmbrăcate în haine de dantelă neagră şi ciorapi cu plasă, de parcă în fiecare noapte ar fi fost Halloween.

Creatura aia mititică îi atârna de pulover ca un accesoriu cu blană. Ca o broşă. Cu gheruţele ei oribile agăţate în lâna puloverului. Sau în unele nopţi Margot îşi prindea părul în coc şi lăsa liliacul să se cuibărească în vârful lui sau să i se bălăngăne pe obraz, ca un cercel. Prietenii ei, care erau tot din ăia *gothic*[5]**,** voiau fiecare aşa ceva... Lighioane mici, din piele lucioasă... vreau să spun *liliecii,* nu prietenii lui Margot. Lilieci, animăluţe scârboase şi foarte potrivite pentru un adolescent vampir. Toţi prietenii ei aveau aşa ceva. Spre ruşinea noastră, nici noi n-am fost mai deştepţi. Magazinele de animale nu i-ar fi vândut alături de căţeluşi şi pisicuţe dacă n-ar fi fost inofensivi. Aşa spunea soţul meu, Sean.

Sean Gardner (*antreprenor*): Numele fetei noastre era Margot, dar micii ei prieteni vampiri îi spuneau „Monstrul”. Ea şi-a numit

---

[5] *Gothic* – curent de atitudine şi modă specific adolescenţilor. Adepţii lui se îmbracă în negru, adoptă poze, atitudini şi idei sumbre, amintind de romantismul tenebros de secol XIX (bezna, răul, grotele, tenebrele), şi vădesc o atracţie spre morbid. Tinerii *goth* nu trebuie confundaţi nici cu metaliştii sau punkerii, nici cu adolescenţii *emo,* căci reprezintă o subcultură distinctă (n.r.).

liliacul „Monstruleţul”, iar după aceea i-a prescurtat numele până a ajuns doar „Monty”.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Înainte de epidemia Casey, cel mai important eveniment de acest tip a fost provocat de o scăpare în regulamentele de import. Potrivit Reglementărilor de Carantină pentru Importuri (v. *Codul de Reglementări Federale,* secţiunea 42, capitolul 71, articolul 54), în Statele Unite este ilegal să comercializezi lilieci pe post de animale de companie. Importul de lilieci este permis doar pentru grădinile zoologice acreditate şi institutele de cercetare. Totuşi, în acest caz singular o eroare procedurală a permis în 1994 intrarea în ţară a unui transport de lilieci frugivori (*Rousettus aegypiacus*)**,** în scopul vânzării lor în magazinele cu animale de companie.

Sean Gardner: I-am cumpărat lui Margot liliacul acela drept cadou de Crăciun. Corecţie: ea şi l-a cumpărat. Mama ei şi cu mine i-am dat banii înapoi ulterior. A costat trei sute de dolari. Din Egipt sau vreun alt loc uitat de Dumnezeu. Mâncarea e şi ea scumpă ca ochii din cap. „Gustare pentru lilieci” ori „Hrana

liliacului”. Nişte porcării ridicole. Maică-sa nici nu voia să se apropie de aşa ceva.

Micul Monty puţea oribil.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Din totalul de persoane infectate în fiecare an, doar douăzeci la sută declară că au fost muşcate ori zgâriate de un animal. Un caz tipic, din martie 1995, implică o fetiţă de patru ani din statul Washington, în dormitorul căreia a fost descoperit un liliac. Deoarece copilul a susţinut că nu a intrat în contact cu animalul, nu a fost iniţiat nici un tratament profilactic. Mai târziu au fost descoperite infecţii atât la fetiţă, cât şi la liliac.

La cârtiţe boala se răspândeşte atunci când un animal sănătos intră pur şi simplu în vizuina ocupată anterior de un altul bolnav.

Fiindcă virusul se transmite în principal prin salivă, un accident banal precum tusea ori strănutul îi poate infecta pe toţi cei aflaţi în vecinătate. În mod cert într-un ascensor sau într-o cabină de avion. Practic vorbind, să contractezi virusul rabiei e la fel de uşor ca şi cum ai lua o răceală. Doar că la o răceală începi imediat să prezinţi simptome.

Denise Gardner: Profesorii ei se plângeau că Margot nu poate sta locului. Că pare tensionată. Neatentă. Uneori neliniştită. Era copilul nostru problemă. Toţi prietenii ei *gothic* se purtau exact la fel. Întotdeauna posomorâţi şi nepoliticoşi. Groaznic. Nu ne-a trecut nici o clipă prin cap. În cele din urmă, când Margot a venit acasă cu un patru la Cultură Civică, medicul pediatru i-a scris o reţetă pentru Ritalin[6].

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: La contractarea virusului subiectul normal va avea o senzaţie de furnicătură la locul expunerii, fie ea muşcătură ori zgârietură. Dacă infecţia se produce prin intermediul mucoasei, locul prin care a pătruns iniţial va deveni hipersensibil. În eventualitatea transmiterii prin contact oral-genital, cum pare să fie cazul cu serotipul Rant, s-a stabilit că mâncărimile specifice din zona genitală şi perigenitală par să nu fie tocmai neplăcute. Această stare plăcută poate fi una dintre cauzele ratei rapide – aproape fulgerătoare – de transmitere a epidemiei în cadrul populaţiei.

---

[6] Stimulent al sistemului nervos central, folosit la copii pentru tratarea problemelor de concentrare şi atenţie.

Sean Gardner: Simptomele sunt proasta dispoziţie, comportamentul antisocial şi perioade de izolare, alternând cu izbucniri de ostilitate. Dacă CCE-ul[7] ar trata fiecare adolescent cu simptomele astea... ei, da’ nici un guvern n-are atâţia bani.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: După ce trece perioada de incubaţie, de şase până la nouăzeci de zile, cunoscută şi drept perioada „de eclipsă”, virusul se multiplică în ţesuturile adiacente locului de infectare. Fluxul axoplasmic retrograd deplasează virusul cu rapiditate prin sistemul nervos central. Virusul infectează celulele neuronale din trunchiul cerebral, din bulbul rahidian şi hipocamp, celulele Purkinje şi cerebel, invadând interiorul fiecărei celule, înmulţindu-se şi dezvoltându-se acolo şi provocând pe parcurs degenerarea măduvei spinării, a creierului şi axonilor, precum şi demielinizarea substanţei albe a creierului.

Pe măsură ce concentraţia virală creşte, ţesuturile mai slăbite sunt afectate din ce în ce mai mult – în special glandele salivare. În prima fază simptomatică, faza prodromală, subiectul poate suferi de febră, greaţă, dureri

[7] Centrul pentru Controlul Epidemiilor (n.r.).

de cap, oboseală cronică şi lipsa poftei de mâncare.

Sean Gardner: Acuma sincer, după cum se poartă copiii în vremurile astea, cine ne-ar putea învinui că n-am bănuit nimic? Mai ales felul în care dansează.

Denise Gardner: Sean zicea că muzica aceea pe care-o ascultau era de vină pentru toanele ei.

Sean Gardner: Mde, dar soţia mea susţinea că de vină ar fi jocurile video.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: După faza prodromală, faza de excitaţie senzorială se caracterizează prin hipersalivaţie, contracţii musculare, insomnie, agresivitate extremă şi o nevoie compulsivă de a muşca sau mesteca.

Odată ce incubaţia bolii este încheiată, iar subiectul manifestă un comportament suspect, nu mai există tratament. A treia şi ultima fază a bolii e constituită de paralizie şi comă. Ulterior, la autopsie, dacă se aplică anticorpi de rabie pe mostre de ţesut cerebral, care sunt apoi examinate cu un microscop cu fluorescenţă, se va evidenţia prezenţa antigenilor.

Denise Gardner: Când lucrurile stăteau cel mai rău, ne-a sunat Sylvia Leonard. E mama lui Dean Leonard, unul dintre tinerii amici *gothic* ai lui Margot. Ei bine, în fine, Sylvia sună şi zice bună, liliacul lui Dean tocmai a crăpat. Micul ghem pufos s-a vârât în sertarul cu lenjerie al lui Dean şi uite că azi pute de-ţi mută nasul din loc. E mort. Iar Sylvia vrea să ştie dacă liliacul lui Margot e cumva bolnav. Ne întreabă şi dacă mai avem chitanţele de la magazin şi dacă n-ar putea ea să le folosească pe ale noastre ca să obţină o despăgubire pentru liliacul ei mort.

Scoatem cutia de pantofi de sub patul lui Margot şi duhoarea de-acolo ne dă pe spate. Nici măcar nu mai deschidem capacul. Sean, soţul meu, ia cutia şi-o duce pur şi simplu în curtea din spate, unde-l îngroapă pe micul Monty laolaltă cu ceilalţi şobolani, hamsteri, pisicuţe şi peştişori, cu şopârlele, papagalii, porcii de Guineea şi cu toţi şoarecii şi iepurii pe care şi i-a dorit vreodată Margot. Ai putea să juri că toată curtea noastră e *pavată,* nu altceva, e pavată cu animale moarte.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Cuvântul însuşi vine de la sanscritul *rabhas,* termen folosit cu trei mii de ani înainte de naşterea lui Hristos şi care însemna „să

produci violenţă”. Până în secolul al nouăsprezecelea virusul era deja răspândit în întreaga lume, în special în Europa. Acolo mulţi dintre oamenii care se temeau că ar fi infectaţi se sinucideau.

Cei infectaţi – sau doar bănuiţi de infecţie – erau adesea ucişi de ai lor. De frică. Sau din milă.

În decursul istoriei virusul s-a tot mutat la o serie de populaţii de mamifere. Pe la 1700 boala era purtată îndeosebi de vulpile roşii (*Vulpes vulpes*) şi şi-a făcut intrarea în Lumea Nouă când aceste animale au fost importate pentru vânătorile de vulpi în stil englezesc. După 1800 exista o probabilitate atât de mare ca sconcsul dungat (*Mephitis mephitis*) să fie purtător de turbare, încât în perioada aceea denumirea în argou popular a sconcşilor era aceea de „turbăciuni”. După anii ’60 ratonul comun (*Procyon lotor*) a devenit specia cu cele mai mari şanse să fie infectată. La o scară mai mică, coiotul (*Canis latrans*) este responsabil, în medie, pentru un număr de cincizeci de infecţii pe an. Liliecii insectivori au o medie ce se ridică la şapte sute cincizeci de infecţii pe an.

Înainte de apariţia serotipului Rant de *Lyssavirus***,** în fiecare an mureau de rabie maximum o sută de mii de oameni, în special în regiunile tropicale şi subtropicale. În ciuda unor cheltuieli anuale de un miliard de dolari, în vederea reducerii propagării bolii, şi a unui secol de vaccinări şi campanii publice de sensibilizare, în 1993 rata infecţiilor printre animale a atins un vârf istoric.

Din cauza epidemiei atribuite lui Buster Casey, fiinţele umane sunt la ora actuală cea mai mare populaţie de mamifere purtătoare ale virusului turbării.

Sean Gardner: Din câte ştiu eu, există două feluri de rabie. Există tipul „amorţit”, când nu înnebuneşti deloc şi nu muşti pe nimeni. Te ghemuieşti numai sub pat şi mori acolo. Şi mai există tipul normal de rabie, cel „furios”, pe care-l fac optzeci la sută dintre cei infectaţi. Îţi curg balele, înjuri şi dai din mâini, spargi totul prin dormitor, inclusiv colecţia ta de păpuşi din toată lumea, şi-ţi numeşti tatăl „un mizerabil mâncător de căcat, labagiu muist, bulangiu cretin...” Ei bine, rabie de felul ăsta a avut Margot a noastră.

Denise Gardner: Ruşine să ne fie, dar cred că am început s-o jelim pe Margot în ziua în care a împlinit treisprezece ani şi şi-a vopsit pentru prima oară părul în negru.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Se poate susţine că interdicţiile din vechime pe tema zoofiliei urmăreau să prevină propagarea *Lyssavirusului* sau a oricărei alte boli la oameni.

De asemenea, culturile arhaice avertizau că progenitura ilegitimă a unui preot avea să devină vârcolac. La fel ca şi orice copil provenit dintr-un incest.

Denise Gardner: Ruşine să-mi fie, fiindcă atunci când am suspectat-o prima oară, atunci când am avut prima dată bănuiala că Margot ar putea avea rabie, am respins ideea, crezând că-i doar o prefăcătorie. Mă uitam la Margot şi la gaşca ei de prieteni *gothic* cum făceau atâta caz de grosolănie şi bizarerie. Părea prea de tot – ca şi cum *visul* lor cel mai drag ar fi fost să aibă rabie. Ei bine, cum am spus, ruşine să-mi fie.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Odată ce virusul îşi începe replicarea şi este transportat de-a lungul nervilor senzitivi şi

motorii, subiectul infectat poate rămâne asimptomatic luni întregi, cu toate că răspândeşte virusul şi infectează alţi subiecţi. Scenariul acesta pare să se aplice şi în cazul presupusului supertransmiţător Buster Casey.

Nu, epidemiologii nu mai folosesc termenul de „Pacient Zero”. Orice individ responsabil de zece sau mai multe infectări este numit acum „supertransmiţător”. Ce a însemnat Mary Mallon „Tifos” pentru febra tifoidă, ce-au fost Gaetan Dugas pentru SIDA şi Liu Jian-Lun pentru virusul SARS avea să devină Buster Casey în cazul rabiei.

Sean Gardner: Cu Margot a noastră ştiţi ce s-a-ntâmplat. Atâţia prieteni de-ai ei au murit, că am făcut un serviciu funerar comun. Nu doar cu Dean Leonard. Doar că atunci când îngropi un copil *gothic,* e altfel. Da, ţi se rupe inima, cum să nu, doar că n-arată aşa de rău. De fapt Margot a noastră arăta chiar mai bine – cel puţin mai sănătoasă – decât înainte să se îmbolnăvească. Priveliştea aceea, cu ei toţi îmbrăcaţi la patru ace şi atât de sumbru, semăna cu balul ei de absolvire din clasa a unsprezecea. Doar că nimeni nu dansa. Nici nu zâmbea. Şi nici nu râdea. Toată lumea mohorâtă şi îmbrăcată în negru...

OK, a fost *exact* ca la balul ei de absolvire dintr-a unsprezecea.

11. Albinele

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Fii atent. Într-un an, de Ziua Independenţei, tot clanu’ Casey iese la un picnic. Un grătar cu rădăcini pufoase de nalbă şi carne de animal prăjită. Toate mătuşile şi unchii, toţi verii şi verişoarele, un hectar de alde Casey lăţiţi pe păturI sau pe scaune pliante şi mâncând porumb. Toată lumea îmbrăţişează pe toată lumea, toţi îşi strâng mâinile.

Chiar şi în aer liber cei din generaţia care controlează totul, care le are pe toate, adulţii, stau la masa de picnic. Toţi ceilalţi, pe jos. Adulţii, mai răvăşiţi un pic de când au murit Esther, Hattie şi Bel, dar în cea mai mare parte neschimbaţi.

În ziua aceea însorită la masa adulţilor au început să bâzâie mai întâi o albină, după aia încă una. Bunicuţele au fluturat din mâini, vrând să le alunge. Apoi masa s-a umplut de ele. Adulţii s-au trezit înveliţi în albine.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*): Medicul de la district, cel care le-a făcut autopsia, a-ntrebat: A avut treabă de curând vreunul dintre decedaţi cu albine? A vrut să ştie: A lucrat cu stupi vreunul din ei? Atacul putea fi explicat de ceva la care-i spunea „excitant de roi”.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Feromoni Nasonov. O fiolă de plastic de mărimea degetului mic poate emana un excitant echivalent cu cinci mii de albine care dau din aripi şi emit mirosuri în aer. *Apis mellifera,* albina comună, urmăreşte mirosul şi începe să caute scorburi sau crăpături de orice fel, în care să-şi facă o colonie nouă.

Când încerci să le alungi, la albine se declanşează o secreţie de feromoni „de alertă”, care stârneşte la atac şi alte albine. Fiindcă duşmanii lor principali sunt urşii, insectele atacatoare se concentrează pe ochii, nasul şi gura deschisă a agresorului, astfel că orice formă care aduce cu o deschizătură întunecoasă, inclusiv urechile, o să se umple de albine. Cu cât victima expiră mai mult

dioxid de carbon, cu atât mai agresive devin albinele atacatoare.

Feromonul excitant are în sine un miros slab şi plăcut, ca de citrice. E aproape insesizabil pentru oameni. Fiindcă feromonii Nasonov sunt atât de puternici, cea mai bună metodă de depozitare a lor este să introduci fiola de plastic într-un borcan de sticlă bine închis, iar apoi să pui borcanul într-un loc sigur dintr-un congelator.

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): Era ca şi cum un nor ar fi acoperit soarele, ca o futută de furtună mare şi întunecoasă. Una zumzăitoare. În miezul unei zile frumoase şi însorite începe brusc să plouă. Numai că, în loc de apă, plouă cu înţepături de albine. Fără caterincă. Toarnă cu găleata durere pură.

Echo Lawrence: Oamenii au luat-o la fugă spre maşini, ţipând până ce gura li s-a umplut de albine, s-au înecat cu albine, care i-au înţepat, i-au sufocat şi i-au omorât. Când au ajuns să intervină ăia cu controlul insectelor de la district, unchiul Clem al lui Rant murise. La fel şi mătuşă-sa Patty, şi unchiu-său Cleatus. Unchiu-său Walt a murit la spital.

Cartuş Dunyun: Căcănarilor de la FBI care-au întrebat de nopţile noastre de vânătoare de buşeli după ce-a murit Rant, agenţilor ălora le plăcea la nebunie povestea cu albinele. Nu mai pridideau să-şi ia notiţe.

Echo Lawrence: Ia-o uşor. Nimeni n-a zis că-i crimă. Nu încă.

Cartuş Dunyun: Aşa-i că-i ciudat? Era ca-n Vechiul Testament: picnicul albinelor ucigaşe, atacul cu rahat de şoarece, ciuma puricilor şi pălăria păianjenului letal. La următoarea Zi a Recunoştinţei, cu şapte dintre bătrânei morţi, restul generaţiei lor a rămas acasă. Ăia bătrâni din familia Casey le-au cedat copiilor lor de vârstă mijlocie masa adulţilor. Gata cu asediul. Ştafeta era transmisă.

12. Mâncarea

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Ca să oprească timpul în loc, aşa cum călugării budişti se folosesc de mandalele de nisip, iar Irene Casey de brodat, Rant utiliza linsul de păsărici. Avea obiceiul să-şi îngroape faţa între picioarele mele şi să-şi bage limba în mine. Se

înălţa pe coate, plescăia din buze, cu bărbia leoarcă, şi zicea:

— Ai mâncat ceva cu scorţişoară la micu’ dejun.

Îşi lingea buzele şi-şi dădea ochii peste cap, apoi zicea:

— Nu pâine prăjită cu ou... Altceva.

Rant pufnea şi hăpăia iarăşi, după care se ridica şi, cu ochii lucindu-i, spunea:

— La micu’ dejun ai băut o ceaşcă de ceai Constant Comment. De-acolo vine scorţişoara.

Doar după felul cum miroseam şi gustul pe care-l aveam, îmi punea pe tapet întreaga zi: ceai, pâine neagră prăjită, iaurt simplu, afine, un sandvici cu soia, un avocado, un pahar cu suc de portocale şi o salată de sfeclă.

— Şi-ai mai mâncat şi o porţie de rondele de ceapă de la fast-food, mai zicea el, plescăind din buze. O porţie mare.

Îi spuneam „Spiritistul păsăricii”.

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): În timpul în care majoritatea oamenilor apucau să se aşeze la masă, să-şi spună rugăciunea, să împartă mâncarea şi s-o mănânce, să mai ia o porţie, să se servească şi cu plăcintă şi cafea, ba chiar să mai bea o ceaşcă de cafea,

iar după aia să se-apuce de spălat vasele, în bucata aia de timp cei din familia Casey abia dacă apucau să ia o îmbucătură, una singură. O înghiţitură de friptură ori de salată de ton, pe care încă o mai mestecau. Nu doar că mâncau încet, dar nici măcar nu vorbeau, nu citeau vreo carte şi nu se uitau la televizor. Toată atenţia le era înăuntrul gurii: mestecau, gustau, savurau.

Echo Lawrence: Să fim serioşi. Majoritatea tipilor *contorizează* fiecare dat de limbi. De fiecare dată când se opresc şi iau o gură de aer, îţi cronometrează plăcerea. Şi la fiecare limbă trasă, ştii că ar fi bine ca asta să echivaleze cu plăcerea pe care o să le-o oferi tu dup-aia. Aşa că, la fiecare limbă, nu poţi să te relaxezi defel, nici să îţi dai drumu' – nu când ştii că acolo *contorul* merge tot timpul. Fiecare limbă dată e o investiţie într-un lins pe care să-l capeţi în schimb.

Chiar şi tipii care nu suportă contabilitatea şi la care nu le place să-şi calculeze impozitele, genul ăla de tipi care abia-s în stare să ridice din umeri când îi întrebi de contul lor de economii ori de creditul de pe card, chiar şi ăştia or să-ţi spună exact de câte ori li s-a-nvârtit limba în jurul găuricii tale. Şi cât o să

trebuiască să plăteşti. Echivalentul sexual al maniacilor care se uită mereu la ceas sau al ălora care numără boabe de fasole.

Toţi sunt la fel – cu excepţia lui Rant Casey. El îşi înfigea limba în tine şi-ntre timp puteau să treacă ani. Să se tocească munţii.

Edna Perry (*vecină din copilărie*): În Anglia, la cina de Crăciun, când găseşti cuişoare în mâncare înseamnă că eşti un ticălos. Automat. Dacă dai peste o bucată de rămurică, eşti un idiot. Fără nici o discuţie. Iar dacă muşti din ceva şi descoperi o bucată de cârpă, lumea o să ştie că eşti o târfă. Gândiţi-vă numai, să ţi se pună eticheta de târfă chiar acolo, la masa de Crăciun! Da' Irene Casey se jură că a citit asta într-o carte.

Echo Lawrence: Odată, când stătea cu faţa vârâtă între picioarele mele, Rant a ieşit la suprafaţă ca să ia o gură de aer, şi-a cules de pe limbă un fir de păr pubian şi mi-a zis:

— Ce s-a-ntâmplat azi? S-a-ntâmplat ceva rău...

I-am spus s-o lase baltă.

M-a lins, şi-a dat ochii peste cap, m-a lins iarăşi şi a zis:

— O amendă pentru parcare? Nu, ceva mai nasol...

I-am zis s-o lase baltă. I-am spus că nu s-a întâmplat nimic.

M-a lins iarăşi, numai că mai încet, cu răsuflarea fierbinte, limba lui a alunecat agale acolo, în mine, din spate în faţă, apoi Rant a ridicat ochii şi m-a privit fix până ce m-am uitat şi eu la el. Am dat de ochii lui verzi.

El a zis:

— Îmi pare rău.

Apoi:

— Azi ai rămas fără slujbă, aşa-i?

Slujba mea idioată şi de căcat de atunci, la care vindeam telefoane mobile de căcat.

Adică putea să descopere orice numai cu nasul şi după gustul pe care-l aveai. Aşa era Rant Casey. Nu greşea niciodată.

Şi-am început să plâng printre orgasme.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (☾ *istoric*): Fiecare familie are scripturile ei, dar cei mai mulţi nu-s capabili să le prezinte coerent. Sunt poveştile pe care oamenii le spun mereu, pentru a-şi reafirma identitatea: *Cine* sunt ei. *De unde* vin. *De ce* se comportă aşa cum o fac.

Rant avea obiceiul să zică:

— Fiecare familie e un soi de cult mititel în toată regula.

Basin Carlyle (*vecin din copilărie*): Să nu râdeţi, zice Irene, da’ în Franţa bagă un soi de talisman de metal în prăjitura de la desert. Regula e aşa, că oricare muşcă din talisman trebuie să gătească următoarea masă, numa’ că în Franţa oameni-s aşa de zgârciţi, că mai degrabă-s în stare să înghită talismanul. Aşa, ca să nu trebuiască să fie gazde.

Din ce-a citit ea, Irene ne-a zis că mexicanii bagă la copt în mâncare o păpuşă cu copilu’ Iisus. Iar ăia din Spania strecoară tot timpu’ acolo ceva mărunţiş. Irene mi-a arătat şi-o broşurică cu reţete de prăjituri şmechere şi-acolo se spuneau toate astea. Istoria tuturor prăjiturilor de pe pământ.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Din câte mi-aduc eu aminte, la început Chet şi cu Buddy nu mâncau încet. Eu i-am învăţat aşa. Era deja prea de tot: mă chinuiam o grămadă să le gătesc nişte negrese şi-apoi mă uitam cum Chet şi Buddy le hăpăie din trei înghiţituri. Amândoi se repezeau să-şi îndese pe gâtlej o

bucată, după aia încă una, până ce din toată prăjitura mea nu mai rămânea nimic, numa' farfuria murdară. Şi-n timp ce dădeau pe gât mâncarea mea, stăteau de vorbă despre ce-or să facă după aia, citeau nu ştiu ce catalog sau ascultau ştirile la radio. Trăiau întotdeauna cu luni întregi înainte, în viitor. Hăt departe, la nu ştiu câţi kilometri distanţă.

Singura excepţie era mâncarea pe care o punea pe masă vreunul din ei. De fiecare dată când Chet împuşca o gâscă, stăteam aşezaţi aici şi fiecare spunea ce gust bun are. Sau dacă prindea Buddy o mână de păstrăvi, stătea toată familia o noapte întreagă ca să-i mănânce. Sigur că într-un păstrăv îs oase. La o gâscă împuşcată te cam uiţi după alicele de oţel. Dacă nu eşti atent la mâncarea pe care-o mesteci, poţi plăti scumpişor. Îţi intră un os de peşte-n gâtlej şi mori înecat cu el. Ori un os mai ascuţit ţi se înfige în cerul gurii. Sau îţi rupi o măsea când muşti o alice din pasăre.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Scriptura domestică a familiei Casey afirmă că „Ingredientul secret pentru orice lucru *gustos* e ceva care *doare*".

Dar nu se punea problema ca ea să fi vrut să facă rău cuiva. Irene punea „surprize" în

mâncare doar fiindcă îi păsa prea mult. Dacă n-ar fi interesat-o nici cât negru sub unghie, le-ar fi servit mâncare congelată şi-ar fi rezolvat problema.

Basin Carlyle: Să nu uitaţi. Cel mai des îi vedeam pe alde Casey la biserică. Duminica la slujbă şi după aia la mesele comune ţinute-n Casa Fermierului.

Ingredientul secret care-i făcea pe oameni să savureze cu adevărat plăcinta cu piersici a lui Irene era mâna de sâmburi de cireşe strecuraţi înăuntru. Puteau să-ţi rupă falca aşa, accidental. Secretul budincii ei de mere cu pesmeţi era că amesteca în ea o mulţime de bucăţele ascuţite de coji de nucă.

Când mâncai din tonul ei la cuptor, nu vorbeai şi nici nu răsfoiai *National Geographic.* Ochii şi urechile îţi rămâneau înăuntrul gurii. Lumea întreagă îţi era înăuntrul gurii şi gustai cu grijă, din cauza biluţelor de staniol pe care le băga Irene în bucăţile de peşte. Un efect secundar al mâncatului încet era că savurai într-adevăr mâncarea, care avea atunci un gust mai bun. Poate că alte doamne găteau mai bine, da’ la ele nu-ţi dădeai niciodată seama.

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): Tatăl lui Rant avea obiceiul să spună: „Când ceva pare să fie *într-adevăr* un accident, nimeni nu poa’ să fie *furios* pe tine”.

Irene Casey: Zău că bărbaţii au tendinţa să se grăbească şi-ntotdeauna se agită ca să termine o treabă.

Echo Lawrence: Uite un secret de fată nemăritată: motivul pentru care ieşi la cină prima oară cu un bărbat e ca să îţi dai seama cum o să te *fută.* Un slinos care-şi hăpăie mâncarea şi care nici nu se uită la ce înghite... ei bine, *ştii* că n-o să te vâri în pat cu tipul *ăla.*

Bodie Carlyle: La zilele de naştere doamna Casey gătea nişte torturi care te făceau să roşeşti de ruşine pentru mama ta cea leneşă. Uneori făcea câte o locomotivă cu aburi din ciocolată, aia trăgea după ea un vagon care era tort cu cireşe şi altul care era cu vanilie, după care veneau vagoane de marfă şi cisterne cu arome de toate felurile, iar la sfârşit mai era şi un vagon de manevră, aromat cu sirop de arţar. Se zice că e de bine când dai de-o scobitoare înfiptă în tort. Dar dacă nu gustai cu grijă din tortul ei, ajungeai

să simţi în gură gust de aşchii de pin şi de sânge.

Logan Elliot (*prieten din copilărie*): Adevărul e că dacă nu-i mestecai mâncarea, te mesteca mâncarea pe tine.

Irene Casey: Din câte am văzut eu, câtă vreme mâncarea-i mai mult bună decât dureroasă, o mănânci în continuare. Câtă vreme te bucuri mai mult decât suferi.

Basin Carlyle: Mesele comune de la Casa Fermierului, alea te-ai aştepta să fie nişte evenimente sociale, cu lume vorbind şi punându-se în temă cu noutăţile. Nu mi-o lua în nume de rău fin’că zic aşa ceva, da’ de fiecare dată când Irene aducea friptura ei de pui ori salata de fasole, în loc să stea şi să discute unii cu alţii, oamenii erau prea ocupaţi să-şi scoată mizerii de prin gură. Irene gătea acceptabil, da’ înlocuia o mulţime de bârfe pe cinste. În loc ca oamenii să-şi tot bată gura despre cine i-a învineţit ochiu’ nevestei ăluia sau cine se mai desparte de bărbat, până la sfârşitul fiecărei mese puteai să ai lângă fiecare farfurie doar o grămăjoară de mizerii adevărate. O grămăjoară de sâmburi,

pietricele şi agrafe. Cuişoare întregi, ascuţite ca piunezele.

Edna Perry: De Crăciun ăia din străinătate au un obicei: coc o prăjitură cu un Iisus copilaş mic, mic de tot, ascuns înăuntru. Se zice că persoana care găseşte prima bebeluşul Iisus o să aibă parte de o binecuvântare specială în anul ce vine. Nu-i decât o păpuşică de plastic. Numa' că Irene Casey obişnuia să bage în aluat tot atâtea păpuşi cu copilul Iisus câte linguri de făină şi zahăr punea. Câte un Hristos copil la fiecare îmbucătură. Poate că ea voia doar să facă mai mulţi oameni să se simtă norocoşi, da' niciodată nu ieşea ca lumea, fiindcă oamenii dădeau afară, icnind, o droaie de Mântuitori golaşi din plastic. Năşteau pe gură bebeluşii ăia uzi. Cu rosături şi muşcături zdravene de dinţi incrustate pe faţa zâmbitoare a Mântuitorului nostru. La masa comună de Crăciun de la Casa Fermierului oamenii stăteau la nişte mese lungi, decorate cu hârtie creponată roşie, cu Hristoşii ăia copii plini de bale şi scuipaţi peste tot. Nu era o privelişte foarte cucernică.

Basin Carlyle: Aşa cum nu întotdeauna îl iubeşti cel mai tare pe copilul cel mai cuminte

– câteodată-i taman copilul care-ţi dă cea mai mare bătaie de cap –, lumea îşi amintea întotdeauna numai de mâncarea pe care o aducea Irene Casey. Mâncăruri mai bune, cum erau batoanele cu nucă ale Glendei Hendersen ori plăcinta cu pere a lui Sally Peabody, la alea nu te mai gândeai după aia tocmai fin'că nu te-necai cu ele de să simţi că-ţi dai duhul.

Echo Lawrence: Rândul ăla, după ce-am avut orgasm, simt înăuntru o *presiune**,*** dar nu dureroasă, mai mult ca senzaţia aia pe care-o ai când ţi se răsuceşte tamponul. Ca şi cum mi-ar veni să mă piş. Rant îşi vâră două degete-n mine şi scoate ceva roz. Mai mare decât un dinte. Neted şi lucios de la scuipat.

Chiar şi când eram goi, noi nu ne atingeam niciodată. Fie că eram uscaţi şi lipicioşi, fie uzi şi unsuroşi, între pielea lui şi a mea puteai să simţi tot timpu' un strat subţirel de sudoare, scuipat sau spermă.

Proptit în continuare pe amândouă coatele, Rant se uită la ceva cuibărit în mâna lui.

Ca şi cum tocmai ar fi supt chestia aia ***roz*** din mine.

Aşa că, bineînţeles, trebuie să mă ridic şi să mă uit. Da' i-o glumă.

O păpuşă. Un bebeluş din plastic roz. Şi Rant începe:

— Cum o fi ajuns *asta* aici?

Mantra *mamei lui*.

Rânjeşte la mine şi zice:

— Chestia asta mă face regele cu noroc...

Aproape că nici n-a mai contat că scuipatul lui mi-a dat rabie.

13. Steagul sus

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): În dimineţile de luni mă simţeam rupt de oboseală, fin’că duminică noaptea beam energizante şi toceam la trigonometrie. Domnul Wyland ne dădea teme de acasă pentru şase până la opt ore de tras şi io le lăsam întotdeauna pe ultimul moment. Şi-acum, dacă închid ochii, tot mai pot s-aud vocea transmiţătorului principal, fătuca aia care ne transmitea toate lecţiile. Fin’că nu poţi emite pachete de gânduri – ci doar rahaturi senzoriale gen gust, miros, sunete şi imagini –, transmiţătorul principal vorbeşte în fiecare etapă a fiecărei ecuaţii, clănţăne nonstop, în

timp ce tu urmăreşti cum mâna ei ţine creta şi scrijeleşte cifre pe-o tablă.

Vocea ei zice:

— Când X este egal cu cosinus de Y, iar Y e mai mare ca Z, factorul de calcul al lui X trebuie să includă...

Şi între timp eu am şi adormit. Cuplat în continuare, dar dormind buştean. Până luni dimineaţa nu învăţasem decât mirosu' de praf de cretă. Şi poc-pocul pe care îl scotea creta de fiecare dată când fata lovea tabla, ca să-nceapă un rând nou. Nu o Tablă Inteligentă şi nici măcar un monitor, ci o tablă pe care scrii cu creta. Aşa de tare se zgârceau. Acum, după zeci de ani, tot mai ştiu să-ţi spun că transmiţătorul principal, fata aia, era dreptace şi purta un pulover roşu, cu mânecile lungi şi suflecate până la încheietură. Mi-amintesc oricând gustul de cafea neîndulcită din gura ei. Şi mâna de Om de Noapte, cum mi-a spus cineva. Nebronzată pe dosul palmei. Dosul, încheieturile şi palma, toate de-aceeaşi culoare.

N-am picat doar pentru că Rant Casey ştia chiar mai puţin decât nimic, iar domnul Wyland dădea note conform unei curbe grafice. Aproape în fiecare luni dimineaţa, înainte să se

crape de ziuă, Rant venea şi-mi bătea în geamul dormitorului. Traversam câteva orizonturi, până ce Rant îşi găsea gaura. Apoi, cu o mânecă suflecată şi băgată sub pământ până la umăr, Rant mă punea să-i predau. Algebră. Istorie. Ştiinţe sociale. Dădea vina fie pe muşcăturile de păianjeni, fie pe venin sau pe turbare, da' oricum se plângea că nu-i merge conexiunea. Se cupla, da' nu putea să proceseze nimica.

Danny Perry (*prieten din copilărie*): Rant Casey se punea pe burtă-n nisip, se proţăpea cu coatele de o parte şi de alta a vreunei vizuini şi-şi băga nasul înăuntru. Numai după duhoare, adulmecând o vizuină murdară, Rant putea să-ţi spună dacă-i de iepure, de coiot, de sconcs sau de păianjen ucigaş. Putea să-ţi zică până şi ce *soi* de păianjen.

Ca să fii prieten cu Rant Casey, întotdeauna dădeai un soi de test. Băieţii trebuiau să-şi îndese mâna într-o gaură întunecată aleasă de el, fără să ştie peste ce-or să dea acolo.

Bodie Carlyle: Eram noi în deşert, ne uitam cum lumina se lăţeşte la orizont în culori ca de foc şi-atunci i-am spus lui Rant despre legea

federală TE-VĂD şi despre cât de palidă şi de înfricoşătoare părea mâna aia de la algebră. O mână care n-a stat niciodată la soare. Şi despre gustul străin de cafea de la mine din gură.

Şi-atunci Rant zice:

— Rahat.

Îşi vâră mâna liberă în pantaloni, în partea din faţă, şi scrâşneşte din dinţi.

— Mi s-a sculat, zice el. De la păianjen. Se-ntâmplă tot timpu'.

Şi-şi răsuceşte prohabul, ca să-şi ascundă aia.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Priapismul cronic e un simptom mai puţin semnificativ al otrăvirii cu a-latrotoxină. Exploatându-şi erecţiile provocate de venin, Rant îşi lichida toate legăturile pe care le mai avea în comunitate. Nu s-ar fi putut întoarce niciodată înapoi acasă, dar nici n-a *trebuit* s-o facă. Un lucru pe care cei bogaţi îl ştiu, iar majoritatea celorlalţi oameni nu, este că o punte nu se *taie* niciodată. Ar fi o risipă. Nu, ea se *vinde.*

Cammy Elliot (*prietenă din copilărie***):** Profesoru’ nostru de geometrie, domnul Wyland, acelaşi prof care ne hăituieşte cu algebra şi trigonometria şi care te târăşte la tablă ca să-ţi demonstreze mărginirea în faţa clasei, îşi încrucişează braţele, îşi umflă cu limba unu’ din obraji, coboară ochii spre Rant şi zice:

— Care-i problema, domnule Casey?

Rant îşi apleacă ţeasta, îşi lasă bărbia în piept, îşi saltă şoldurile-n sus şi îşi îndreaptă amândouă degetele arătătoare spre prohab, unde fermoarul îi e umflat, bombat, împins în faţă aşa de tare, că se pot vedea zimţii argintii ai metalului oţelit dinăuntru.

— Domnule Wyland, cu tot respectul, începe Rant, am o erecţie zdravănă, care mă tot ţine de două ore...

Să mor dacă mint. Se-aude un icnet, dar nu de la puştii de nota zece din primele rânduri. Mai degrabă de la elevii de opt, care cred ce le-aud urechile. Cu câteva rânduri mai în spate un elev de şase pufneşte într-un râs scurt, cu buzele strânse şi gura închisă.

— Cum dumneavoastră, domnule Wyland, sunteţi un bărbat adult, zice Rant, puteţi să vă

daţi seama de natura dureroasă şi potenţial periculoasă a situaţiei.

Domnul Wyland dă afară dintr-o răsuflare tot aerul din piept. Dintr-o expiraţie. Braţele încrucişate îi alunecă pe pieptul căzut. Buzele i se întredeschid, apoi i se cască aşa de tare, că i se văd dinţii din fundu' gurii şi umbra cafenie, de tutun, care le umbreşte culoarea lor de os.

— Poate că ar fi cazul să o controleze cineva, nu credeţi? continuă Rant, îmbinându-şi sprâncenele, iar între ochi îi apar cute de îngrijorare.

Ecuaţia geometrică de pe tablă a dispărut, s-a dus din încăpere. N-a mai rămas din ea nimic, doar nişte zgârieturi cu creta, ca nişte gheare de pui plasate în aceeaşi încăpere cu miracolul vulgar şi demn de dispreţ al erecţiei unui adolescent. Domnul Wyland supercalculează în minte răspunsul corect. Stă în picioare în faţa clasei şi arată ca un imbecil.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Wyland e mai mult decât prins în capcană. Dacă profu' îl plesneşte pe Rant, dup-aia râde şi-i spune derbedeului să stea jos şi să se concentreze la calcule, şcoala riscă un proces. Dacă puştiul are o urgenţă medicală gravă,

dacă i se-nvineţeşte şi îi plesneşte cumva scula, inspectoratul şcolar o să scape de proces doar cu preţul următoarelor zece milioane de dolari din buget. Sigur, Rant e cunoscut drept zurbagiu. Sigur, Rant ar fi putut prezenta situaţia într-un fel mai puţin agresiv. Da’ nimic din toate astea n-o să conteze la tribunal, când Wyland o să stea în boxa acuzaţilor şi-o să le explice juraţilor de ce a ridiculizat şi umilit un elev care risca să moară de cangrenă.

Cammy Elliot: Tremurături mici din pleoape, un tremurat al urechii şi-un zvâcnet al mărului lui Adam, numai astea mai arată că domnului W. Îi lucrează creierul. Din palid, obrazul i se face rozaliu şi-apoi de un roşu închis. Toată faţa îi e aproape la fel de roşie ca o limbă. Ca şi cum timpul s-ar fi oprit în loc.

— Domnule Wyland, se aude o voce de băiat.

Danny Perry înalţă o mână în aer şi zice:

— Hei, domnule W.!

Agită mâna, fluturând iute din degete, apoi zice:

— Am şi eu nevoie la cabinetul medical. Cu aceeaşi problemă.

Brenda Jordan (*prietenă din copilărie*): Din câte mi-aduc eu aminte, Rant avea, cred, numai două cămăşi. Şi o pereche de blugi. Cel puţin atâta vedeam noi. Mereu aceeaşi cămaşă verde, în carouri şi cu mâneci lungi, ca s-ascundă braţele alea pline de urme de dinţi. Şi o cămaşă albastră, de bumbac fin, cu mâneci lungi şi cu capse perlate în loc de nasturi. Puteai s-auzi când Casey devenea nervos, fiindcă-şi desfăcea şi-şi închidea la loc capsele, scoţând pocnete slabe în fundul clasei.

Cammy Elliot: A pornit spre cabinet cu scula întărită, conturându-i-se de-a lungul unui crac al blugilor şi aproape pulsându-i odată cu bătăile inimii. Capsele de la cămaşă i se închideau şi deschideau cu zgomot, pocnind des, ca floricelele de porumb.

Silas Hendersen (*prieten din copilărie*): Cea mai veche scuză femeiască ca să o-ntinzi de la ore e să spui că ai „crampe”. E doar codul pentru posibilitatea să iei vreo două aspirine şi să scapi de testul la trigonometrie. Comparativ cu asta, un gagiu e neajutorat.

Lowell Richards (*profesor***):** S-a creat o relaţie cauzală clară între vremea însorită şi numărul de băieţi suferinzi de erecţii dureroase. Nu penisurile erau problema, ci neputinţa mascării lor când se aflau în stare de turgescenţă. În plus, o rezoluţie a consiliului districtual a atras atenţia că un cod vestimentar implicând lenjerie intimă constrângătoare, discretă şi complet restrictivă ar fi imposibil de impus şi ar servi scopului negativ de atragere a atenţiei asupra chestiunii.

Efortul nostru principal urma să se canalizeze asupra situaţiei falusurilor îngroşate într-o manieră ocolitoare şi indirectă. Rezoluţia sfătuia ca pe teritoriul şcolii să nu existe nici o condamnare făţişă a erecţiilor. Nici un reprezentant al districtului nu trebuia să ia cunoştinţă, să încerce să mascheze sau să intervină în cazul vreunei erecţii vizibile.

Cammy Elliot: Cel mai mare secret din viaţa lui Rant îl reprezentau hainele lui. Acasă la el avea un dulap întreg de cămăşi, pantaloni, blugi şi veste. Cu umeraşele-ndesate aşa de mult unul într-altul, că bara de la dulap se îndoia la mijloc de atâta greutate. Problema

era că Irene Casey nu putea să nu fie creativă. Nu putea să *nu* se exprime. Încerca întotdeauna câte o şmecherie nouă şi-i făcea broderii cu floarea-soarelui şi frunze de iederă. Jumătăţi de lună şi stele – toate zâmbitoare. Sau încerca să-i pună abţibilduri ori culori fluorescente. Îi făcea ţinte cromate. Imprimeuri şi prespălări. Doamna Casey stătea trează câte-o juma' de noapte, cosea cocoşată în lumina slabă până o dureau ochii şi se străduia să scoată ceva special din nişte haine normale.

Nu că i-ar fi rănit orgoliul lui Rant să poarte sclipici şi broderii la liceu, numai că nu suporta să audă ce spuneau puştii ăilalţi despre munca maică-sii. Puştii ziceau că era o artistă oribilă. Că n-avea pic de talent. Rant nu punea deloc suflet în purtatul hainelor. Mai degrabă ea îşi cosea sufletul în hainele alea.

Logan Elliot (*prieten din copilărie*): Casey i-a făcut pe cei din gaşca noastră s-o ia razna. Urla şi cerea egalitate pentru sulele sculate, zicea că suntem oprimaţi şi ardea suspensoare în parcarea şcolii.

Leif Jordan (*prieten din copilărie*): Îl aveam pe Rant ca să vorbească pentru noi, iar

cererile noastre includeau o sală de mese terapeutică, deschisă tot timpul, din moment ce se ştie că-i imposibil să mănânci şi să ţi-o păstrezi tare ca păru'. Am cerut nici mai mult, nici mai puţin decât recunoaşterea clară a unei stări biologice numite... Numai că aici ne-am blocat. Trebuia să-i zicem „piedică"? „Handicap"? „Dizabilitate"? Aici, la ultimul cuvânt, ne-am chinuit o mulţime.

Ne-am oprit într-un final la cuvântul „povară", cerând „recunoaştere egală şi deplină a poverii inerente anatomiei masculine". Iar „povară" suna demn şi nobil.

Bodie Carlyle: Toţi anii ăia seci de algebră nu-l învăţaseră pe domnul W. să se descurce cu o sulă în erecţie, care putea deveni o urgenţă medicală ce punea în pericol viaţa elevului. Fie că erai prezentat drept idiotul clasei la geometrie, fie că-ţi arătai erecţia în clasă, tot renunţai la demnitatea ta. Dar măcar în felul ăsta Rant era cel care lua problema în mână, iar Wyland ăla era silit să se chinuie să rezolve lucrurile, cu toţi ochii aţintiţi asupra lui, în aşteptare.

Leif Jordan: Poate că până la urmă duceam cu vorba şi vreun doctor, ca să-i zică „sindromul erecţiei cronice”.

Mary Cane Harvey (*profesoară*): Rant Casey mi-a spus cu gura lui:

— Asta-i vaccinul meu împotriva batjocurii şi umilinţelor de la geometrie.

Cammy Elliot: Erau copii care ridicau mâna politicoşi şi ziceau:

— Scuzaţi, don’şoara Harvey...

Ziceau:

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să analizez propoziţia asta drăguţă, da’ sufăr de-o învârtoşare, de mi s-a înroşit ca sfecla şi a-nceput să mă şi doară...

Jur pe ce vrei tu. Puştii ziceau apoi:

— Poate dacă aş ieşi să iau o gură de aer...

Până ce jumate din clasă era pe-afară.

Lowell Richards: Profesorii şovăiau să solicite participarea deplină la cursuri a elevilor de sex masculin, temându-se ca nu cumva cei cărora li s-ar cere să se ridice în picioare să dea dovadă de o excitaţie inadecvată, generând tulburări în sala de clasă şi subminând autoritatea educatorului.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*): Dac-ar fi vorba de învârtoşări iscate natural, ar fi altă mâncare de peşte. Însă alea erau ştoiuri sculate cu chestii luate de la prăvălie, adică pe cale chimică, anume ca să tulbure mediul liniştit al şcolii.

Lowell Richards: Cu toate că se auzeau peste tot zvonuri cum că unii elevi făceau abuz de medicamente destinate tratamentului disfuncţiilor erectile, biroul juridic a decis că nu exista nici un motiv întemeiat pentru a le solicita elevilor mostre de urină, ca să verificăm prezenţa medicamentelor. Avocaţii au atras atenţia că, deşi unele tumescenţe ar putea fi provocate de consumul unor substanţe procurate în mod ilegal, majoritatea excitaţiilor organelor genitale aveau loc în mod natural şi, astfel, erau protejate de Legea Americană privind Dizabilităţile. La sfatul biroului juridic al inspectoratului şcolar districtual, primăria a organizat o prezentare destinată exclusiv studenţilor de sex masculin din grupurile afectate.

Dr. David Schmidt (*medic în Middleton*): Diapozitivele mele constau în

fotografii color cu penisuri suferind de priapism extrem şi leziuni cangrenoase rezultate în urma acestuia. Pentru prelegerea respectivă am selectat exemplele extreme, adică membre pe care prepuţul, glandul penisului şi corpii cavernoşi umflaţi îşi schimbaseră culoarea într-un vineţiu întunecat ori într-un verde închis irizat, tipic pentru necrozarea avansată a ţesuturilor lipsite de oxigen.

Silas Hendersen: Unii puşti luau un şiret şi şi-o strângeau cu el. Alţii îşi vârau acolo un castravete. Să strângi cu şnurul ceva umflat cu sânge putea fi dureros, da' ca să ţii ca lumea castravetele trebuia să te concentrezi cu totul acolo. Ferească Dumnezeu, vedeai tipi care şchiopătau pe la jumatea drumului spre baie, ca să se aranjeze, cu câte un castravete ori un dovlecel lunguieţ alunecându-le pe cracul blugilor.

Băieţii îi spuneau trebii ăsteia „închingatu'", „îngălatu'" sau „îndesatu'".

Îngălatul însemna că luai pe-un vârf de deget ulei de gătit ori şampon, oricum ceva prea unsuros ca să se usuce, şi îţi aplicai o pată în faţă, pe prohab. Urme false de sloboz.

Lowell Richards: Strategia districtului a avut doar un succes parţial.

Cammy Elliot: Rant Casey purta la şcoală mereu aceleaşi două cămăşi, fiindcă nu suporta să-i vadă pe ceilalţi că-şi bat joc de maică-sa. Până şi el era de părere că şi curcubeiele brodate, şi iedera cusută de ea pe cracii blugilor arătau destul de jalnic. Aşa că şi-a adus acasă două cămăşi luate la mâna a doua şi o pereche de blugi simpli şi p-astea le ţinea ascunse-n hambar, unde putea să-şi schimbe hainele în drumul spre sau dinspre şcoală.

Era prins într-o capcană fără ieşire. Dacă purta hainele pe care i le înzorzona maică-sa, Rant auzea nişte poante cu ea de-i frângeau inima. Dar dacă i-ar fi spus s-o lase baltă cu zorzoanele, atunci *el* i-ar fi frânt ei inima.

Danny Perry: S-a întâmplat că la o săptămână după ce-a început semestrul de primăvară, Rant s-a apucat să negocieze cererile noastre cu conducerea şcolii. Au stat de vorbă în dosul uşilor închise, în cancelaria profesorilor, în vreme ce noi, ăilalţi, aşteptam pe hol.

Bodie Carlyle: Cancelaria profesorilor fiind un loc unde n-aveam voie deloc, nimeni nu ştia că are şi o uşă care dă spre exterior. După ce-am stat pe hol până ce ne-a durut fundul, conducerea şcolii a ieşit. Da’ nu şi Rant Casey.

Danny Perry: Adevărul e că Rant s-a tirat pe uşa aia secretă, ne-a şuntat şi a luat cu el un cec de zece mii de dolari şi un certificat unde se spunea c-a absolvit mai devreme.

Logan Elliot: Zău că nu mint. Rant ne-a lăsat acolo cu sexele-nvârtoşate, ca să luăm atitudine politică aşa, cu sulele-n mână, iar el a dispărut cu tot cu banii de la inspectoratul şcolar. Lumea încă-i mai spune Iuda Sulii Sculate.

Silas Hendersen: Fără el, Revoluţia Erecţiei s-a cam fâsâit. S-a pleoştit. Am rămas nişte puşti tâmpiţi, cu legume băgate-n chiloţi şi elastice înfăşurate în jurul puţelor.

Greşeala noastră a fost c-am avut încredere în Rant Casey.

Elasticele au fost o greşeală şi mai mare. Nimic nu doare mai tare decât să te plesnească un elastic sucit, învârtit şi încâlcit tot în părul de sub burtă.

Lowell Richards: Târgul respectiv l-a făcut pe Rant noul recordmen al şcolii, oferindu-i numai medii de zece şi diplome de merit, precum şi diplome de excelenţă în toate sporturile. Rant Casey, care nu dăduse niciodată cu piciorul în vreo minge şi nu alergase în viaţa lui nici măcar un pas!

Dar dacă ar apărea cumva la vreo întâlnire a absolvenţilor de-atunci, sunt oameni în Middleton care ar sta la coadă să-l omoare.

Bodie Carlyle: Un cec la terminarea şcolii. Nu doar o simplă diplomă. Amândouă, hârtii despre care lumea-i de acord că înseamnă mai mult de-atâta. E de acord c-a fost marele pas de la minciună la realitate.

Rant a văzut că realitatea e ceva ce poate fi construit. Cam cum a fost cu banii de la Zâna Măseluţă. Dacă se găsesc destui care să creadă o minciună, atunci nu mai e'o minciună.

Mary Cane Harvey: Chiar şi după atâţia ani, tot mai descopăr câte un „Rant Casey a scăpat de-aici” scrijelit pe vreo bancă din clasa mea.

Leif Jordan: Sigur, unii nu l-au iertat niciodată pe Rant că ne-a trădat. Da’ cei mai mulţi au

înălţat din umeri. Ne-am scos morcovii de prin pantaloni şi ne-am văzut de viaţă.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Ne permiteam doar lucruri din cele mai simple, da’ le împodobeam cu broderii ori ţinte. Băieţilor le place să aibă o grămadă de metal lucitor pe haine. Uneori făceam pe ele nişte cusături speciale sau puneam dantele în zigzag. Ştiu că Buddy iubea hainele alea. Le purta la şcoală şi le îngrijea tare bine.

În noaptea în care a plecat de-acasă Buddy a împachetat o mulţime din ele, ca să le poarte la oraş. Era aşa de mândru!

14. Plecarea

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): A trebuit să ne chinuim ceva amândoi ca să cărăm hainele lu’ Rant. Cu o noapte înainte să plece de-acasă, s-a prefăcut numai că le pune-n valiză. În schimb a luat nişte saci de gunoi şi i-a umplut pe ăia cu toate hainele lui împăturite, toate cămăşile şi pantalonii lui. Jumate din viaţa maică-sii, pierdută cu brodatu’. Anii tinereţii ei, petrecuţi cu băgatul

de ţinte şi cusutul de găitane în plus pe blugii obişnuiţi. Rant ţinea fiecare cămaşă sub bărbie, întinsă peste pieptul lui, îi netezea frumuşel cutele, apoi îi împăturea mânecile. Închidea toţi nasturii. Stivuia în sacii negri, de plastic, pantalonii şi cămăşile – totul frumos împăturit.

Deasupra orizontului, dincolo de linia sălciilor argintii, la trei orizonturi de ferma familiei Casey, noi am mers până aproape că s-a făcut dimineaţă. Odată ce-am ajuns în mijlocul pustiului, Rant a pescuit o cămaşă dintr-un sac. I-a apucat gulerul cu o mână şi a agitat o brichetă cu cealaltă. Apoi a stârnit o flăcăruie şi a rămas aşa, uitându-se în lumina slabă la culorile prespălate. Capodopera maică-sii. Cămaşa aia devenea din ce în ce mai strălucitoare, până ce Rant a trebuit să-i dea drumul, s-o lase să cadă, arzând, la picioarele lui. În lumina focului, pe lângă noi s-au adunat nişte perechi de puncticele gălbui, ca muşcăturile de şarpe, ce ne-au înconjurat: ochi lucitori de câine, de coiot şi de sconcs, vânători de hoituri ce ne urmăreau – şi toţi îşi înfipseseră cândva colţii în pielea lui Rant.

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Când îl întâlneai întâia oară, prima parte pe

care i-o vedeai erau dinţii. În loc să mestece gumă, el şi prietenii lui ţărănoi aveau obiceiul să culeagă smoală de pe şoselele din ţinut. Vara smoala neagră se prelingea din crăpăturile din asfalt, iar ei se apucau s-o mestece. Dinţii pe care-i vindeau ei Zânei Măseluţă erau negri ca tăciunele.

Bodie Carlyle: De obicei Rant îşi lua radioul cu el noaptea în deşert. Mergea şi tot învârtea butonul scalei, ca să prindă rapoarte de trafic din toată lumea. Maşini ciocnite şi câte altele. Rant obişnuia să ţină radioul ăla la ureche, să zâmbească şi s-asculte. Stătea cu ochii închişi şi zicea:

— Întotdeauna e oră de vârf pe undeva.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Pe autostrada 417, spre nord, la kilometrul 127, uitaţi-vă după un Dodge Monaco nou-nouţ, poate cel mai masiv coupe produs vreodată în serie, gri metalizat, de o mie opt sute de kilograme, cu un motor cu opt cilindri şi o sută şaptezeci şi cinci de cai-putere. Cu nişte faruri escamotabile foarte simpatice. Am aflat de la poliţistul sosit la locul accidentului că, din câte se pare, şoferul Monaco-ului ar fi intrat pe o porţiune cu polei şi ar fi derapat pe banda din

dreapta. Şoferul era o femeie de treizeci şi unu de ani, cu plăgi tăiate tipice pentru impactul cu cioburile de sticlă securizată.

Echo Lawrence: În nopţile de vânătoare de buşeli Rant povestea des de plecarea lui din Middleton. Cum mesteca el smoală în ultima noapte petrecută acolo. În noaptea aia Rant a stat cu taică-său pe marginea cu pietriş a autostrăzii, la trei cutii poştale de gardul din sârmă ghimpată de la marginea fermei lor. Cu soarele dezumflându-se la orizontul molatic al lanurilor de grâu. Chester Casey stătea pe vine, cu tocurile cizmelor lui de cowboy în mirosul de praf al pietrişului. Rant, cu fundul pe-o valiză din carton, plină ochi cu monede de aur şi argint.

Bodie Carlyle: Valiza aia a lu' Rant era să plesnească de cât de plină era cu banii Zânei Măseluţă.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Monaco-ul a fost izbit în plin de un Continental Mark IV după care chiar merită să verşi o lacrimă: de un galben strălucitor, de floarea-soarelui, cu interiorul crem, din piele, a fost primul model de automobil american cu tapiţerie cu „pernuţe detaşabile". Băieţii de pe

ambulanţă au sunat şi ne-au spus că şoferiţa de pe Monaco a suferit leziuni în principal în partea stângă, inclusiv leziuni ale ficatului, splinei şi rinichiului stâng. Cauza directă a morţii pare să fi fost secţionarea aortei.

Echo Lawrence: În noaptea aia, ultima din copilăria lui, Rant mestecă smoală. Cu valiza pregătită şi trasă pe marginea autostrăzii, tatăl şi fiul aşteaptă lângă indicatorul din metal al staţiei de autobuz, care-i tot găurit de gloanţe, ca parmezanul. Cu vântul balansând un pic placa de metal dintr-o parte într-alta. În timp ce vântul şuieră prin găurile alea ruginite, Rant zice:

— Am un secret pe care tre’ să ţi-l spun.

Iar Chester Casey îi răspunde:

— Nu.

Apoi:

— Nu, nici vorbă. N-ai tu secrete în faţa mea.

Rezemându-se cu mâinile pe jos, de o parte şi de alta a coapselor, Chet Casey se ridică în picioare. Se arcuieşte şi îşi întinde spinarea până ce-i pocneşte, apoi, lovind cu vârful ascuţit al cizmei lui de cowboy, atinge doar un pic marginea valizei de carton presat şi cu

imprimeu ce imită pielea. Ciocănind cu degetul de la picior în cartonul brun, tatăl lui Rant zice:

— Nu mi-ai zis tu niciodată atâta lucru, da' io am ştiut că în valiza asta n-ai pus altceva decât bani gheaţă.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Surse de încredere spun că şoferul de pe Mark IV are contuzii miocardice şi leziuni ale sacului pericardic, dar nu putem confirma până ce legistul nu-l deschide la morgă. Sunt Tina Cumva şi vă prezint „Accidente din trafic" la DRVR, la fiecare zece minute sau de fiecare dată când are loc vreun accident...

Echo Lawrence: Viitorul începe mâine, iar Rant simte nevoia să o zică înainte ca autobuzul să oprească în staţie. Momentul ăsta e unul pe care taică-său n-o să vrea să-l ştie. Aici, zice Rant, are loc un fapt care lansează un nou viitor. Ori un trecut nou-nouţ. Ori amândouă.

Alungând muştele şi ferindu-şi faţa de vânt şi de nisip, Rant zice:

— Îţi spun doar ca să ştii – şi se pocneşte cu palma peste o pişcătură de la ceafă da' eu n-o să mă-nsor niciodată.

O stea clipeşte la marginea lumii, facându-se mai strălucitoare, orbitor de strălucitoare, şi mărindu-se aşa de repede, că trece de tine înainte să-i percepi zgomotul ori vântul şi praful stârnite... E doar o maşină, care a venit şi-a trecut. Cu farurile stingându-i-se treptat de cealaltă parte a lumii.

Iar tatăl lui Rant zice atunci:

— Nu.

Se ghemuieşte pe pietriş şi zice:

— Crezi numa’ că aşa o să bagi frica-n mine.

Chester Casey mai zice:

— De îndată ce-o să întâlneşti o fată, una Echo Lawrence, o să-ţi schimbi părerea.

Vântul apleacă toate buruienile şi tufele de obsigă în aceeaşi direcţie. Zgâlţâie toate tulpinile de pelin. Poţi să simţi fumul de mătase brodată şi de bumbac ars, adus de vânt. Mirosul de ţinte cromate.

Uite ce e. Chester Casey n-avea cum să ştie numele meu. Nu ne întâlniserăm niciodată. La momentul ăla n-auzisem în viaţa mea de Middleton sau de Rant.

Logan Elliot (*prieten din copilărie*): Singura parte proastă în gospodărie la alde

Casey era că dacă te duceai în vizită, mămică-sa avea obiceiul să asculte la uşa băii. Zău că nu mint. Prima dată când am dat pe-acolo, am deschis uşa şi ea stătea acolo, în faţa mea, blocându-mi trecerea, şi mi-a zis:

— Aş aprecia dacă la viitoarele vizite în această casă te-ai strădui să urinezi aşezat...

N-a contat că eu nu ştiam ce-nseamnă cuvântul „urinezi”.

Echo Lawrence: În noaptea aia, când aşteptau autobuzul, Rant şi taică-său s-au aşezat pe vine şi s-au uitat cum o stea nouă a clipit la orizont, s-a mărit, a năvălit într-o volbură de vânt şi fum de motorină, apoi cum steaua s-a spart în două faruri albe, în două lumini de poziţie galbene şi-apoi în două stopuri roşii. Un camion cu remorcă dublă şi cămăruţă de dormit. Apoi gata, s-a dus.

Rant zice:

— O să cunosc o fată?

Apoi:

— De unde ţi-ai dat seama?

Iar taică-său spune:

— Aşa cum am ştiut şi că un bătrân a tras pe dreapta şi-a vorbit cu tine înainte să vii în fugă, când cu povestea cu bunica Esther.

Chester mai zice:

— Un bărbat în vârstă, într-un Chrysler, de ţi-a spus că el e tăticu’ tău adevărat.

Scuipând în lături, pe pietriş, un pârâiaş negru, Rant zice:

— Ce model de Chrysler?

Iar Chester Casey spune:

— Cum am ştiut şi că bunică-ta Esther a ţipat când a dat cu ochii de el, a zis că-i Satana şi ţi-a spus s-o iei la fugă.

La est de indicatorul staţiei de autobuz ies la iveală stelele adevărate. Tot mai multe stele încep să clipească exact deasupra creştetului lor. Scapără şi rămân strălucitoare.

Scărpinându-şi înţepăturile de insecte şi frecându-şi pielea înfiorată de răcoare, Rant zice:

— Presupunând că ăsta-i adevăru’, zice el, ce al’ceva mi-a mai zis bătrânu’ ăla?

Cammy Elliot (*prietenă din copilărie*): La alde Casey în casă, dacă foloseai untu’ lor de arahide, doamna Casey voia să netezeşti ce-a mai rămas în borcan. Ca să pară întotdeauna proaspăt luat de la prăvălie.

Echo Lawrence: Chester Casey îi spune lui fiu-său:

— Bătrânu’ ăla ţi-a zis că-i tăticu’ tău adevărat şi ţi-a mai zis să mergi să-l cauţi la oraş de cum o să fii în stare.

Ţăcăne cu vârfurile ascuţite ale ciubotelor lui de cowboy în valiza de carton şi zice:

— Şi ţi-a mai spus bătrânu’ şi unde să găseşti toţi banii ăştia gheaţă.

Iar Rant scuipă smoala neagră îndeajuns de aproape cât să stropească valiza de carton nou-nouţă. Stă aşa acolo şi clatină din cap că nu.

Chester Casey zice:

— Omu’ ăla, să ştii, ţi-a spus adevărul cu chestia că-i tăticu’ tău adevărat.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*): Nu-mi cere să-mi pară rău. Într-un oraş mediu nu dai decât peste perverşi de toate nivelurile. Rant a zis povestea aia aşa, ca să sune bine. El şi cu domnu’ Casey au dus numa’ meciurile obişnuite între tată şi fiu un pic mai departe decât de obicei.

Echo Lawrence: La capătul lumii se-aprinde altă stea.

Rant zice:

— Minţi şi tu aşa, ca să nu mi se facă dor de casă...

Îşi mişcă un pic curul pe capacul valizei lui de carton, plină cu aur.

În oraş, spune Chester, Rant o să-l găsească pe tatăl lui adevărat. Şi pe bunicul lui. O să-şi descopere adevărata natură.

— În primu' rând, zice Chet, îndată ce te-ntâlneşti prima oară cu Echo Lawrence, pup-o zdravăn din partea mea.

Apoi:

— Spune-i că simţi după gust că are colesterolul prea mare.

Brenda Jordan (*prietenă din copilărie*): Să nu ziceţi c-o ştiţi de la mine, da' Rant mi-a arătat un ban de aur de douăzeci de dolari pe care i-l dăduse mama lui la plecare. Din 1884. Doamna Casey i-a explicat cum se face că nu Chet Casey e tatăl lui adevărat, da' n-a zis niciodată de unde avea moneda aia care i-a dat-o ea să-i poarte noroc.

Echo Lawrence: Şi taică-său, Chet Casey, de noapte bună sau, poate, de la revedere, se apleacă spre creştetu' lu' Rant. Şi, cu faţa lăsată peste pielea frunţii lu' Rant, pe unde-i suflă vântul bretonul, exact în locul ăla îl şi pupă. Buzele i se apasă pe piele şi se retrag repede.

Chester zice:

— Să-i spui lui Cartuş Dunyun să nu-l lase pe Sandy, mopsul lui mititel, să bea apă din toaletă.

Altă mostră de sfat imposibil. Cartuş nu-l cunoscuse pe Chet Casey. Şi nici măcar eu nu ştiam numele căţeluşului lu' Cartuş.

Steaua care apare acum se face mare. Farurile autobuzului: un punct strălucitor care se sparge în două stele separate. Pe măsură ce luminile se apropie de Rant şi de taică-său, farurile se despart din ce în ce mai mult.

— Îndată ce-ţi descoperi adevărata natură, îi spune Chester băiatului, să te-ntorci cât poţi de repede în Middleton.

Irene Casey (*mama lui Rant*): De fiecare dată când cineva din Middleton începe să dea din gură, trebuie să-ntrebi: „De ce-mi spui mie asta?"

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Aşa-i că-i ciudat? Da' ultimele cuvinte pe care i le zice ăl bătrân lui Rant, în vreme ce Rant îi face cu mâna de la geamul autobuzului, chestia ce i-o strigă Chet Casey e:

— Află adevăru’ şi vino-napoi degrabă, că poate o să poţi s-o salvezi pe maică-ta să nu fie atacată de nebunu’ ăla dement dus cu sorcova...

Echo Lawrence: Stând cu amândouă degetele mari băgate-n găicile din faţă ale blugilor, Chester Casey zice:

— Nu-ţi bate capul prea tare cu aşa ceva. Nimic din toate astea n-o să-nsemne ceva decât atunci când e gata-gata să fie prea târziu.

Şi tatăl lui Rant strigă:

— Mă doare sufletu’ că n-o să te mai văd niciodată la faţă!

15. Experienţe procesate

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): la zi, nu-i ăsta un mare rahat? Acolo, la magazin, dacă vrei să afli care-i chestia cea mai închiriată, auzi că-i *Plimbarea Micuţei Becky într-o zi caldă de primăvară.* Căcat din ăsta, căcat drăguţ, şi tot soiul de tălâmbi vin şi cer să-l închirieze câte-o zi întreagă. Am intrat în afacerea asta fiindcă îmi plac transcrierile, îmi

plăceau de când eram mic, da’ faza asta mă omoară. Porcărie e puţin spus...

Să stai şi să-nchiriezi opt ore pe zi copii de înregistrări cu *Micuţa Becky caută scoici pe plajă...* Toată lumea vrea aceleaşi mizerii comerciale. Zic că-s pentru copiii lor, da’ de fapt nu-s. Cretinii ăia graşi, de vârstă mijlocie, nu vor decât ceva cu care să-şi omoare timpul. Nimic sumbru, îndrăzneţ sau provocator. Nimic cât de cât artistic.

Numai să aibă un sfârşit fericit.

O poveste de dragoste filtrată prin creierul trandafiriu al altcuiva.

Experienţa ta esenţială de spectator, ceea ce lumea numeşte „experienţă procesată”, e doar înregistrarea transcrierii neurale a cuiva, o copie a tuturor stimulilor senzoriali pe care unii transmiţători i-au strâns în timp ce scobeau un felinar dintr-un dovleac sau câştigau Turul Franţei. Aşa se numeşte oficial participantul primar: transmiţător. Cel mai faimos transmiţător e Micuţa Becky, dar asta nu-nseamnă că e şi cel mai bun. Numai că Micuţa Becky are creierul destul de mort încât să fie pe placul publicului larg. Echilibrul chimic al creierului ei oferă o percepţie drăguţă şi simpatică a experienţelor procesate de la

softball. De la tăvălitul prin fân. De la Ziua îndrăgostiţilor. Dintr-o căcăcioasă de dimineaţă de Crăciun.

Ea e ceea ce erau pe vremuri vedetele de cinema. Vehiculul cu care traversezi o experienţă. Micuţa Becky e doar cineva simpatic, drăguţ şi cu niveluri ideale ale combinaţiei de serotonină, dopamină şi endorfînă.

Ai putea zice liniştit că-s un pic cam sictirit de toată tehnologia asta nouă.

Şi-ai face bine să crezi că mi-am făcut damblalele cu vreo câteva transcrieri. Iei o copie după *Petrecerea de Halloween a Micuţei Becky* şi o retrăieşti prin tine după ce-ai luat LSD. Ca să o procesezi, tre’ să te cuplezi, să te legi la toate cinci înregistrările: tactilă, audio, olfactivă, video şi gustativă. Bagi o tabletă cu LSD. Şi în acelaşi timp, cât eşti pe drog, descarci o transcriere a experienţei tale de la petrecerea de Halloween.

Apoi retransmiţi *transcrierea aia* prin cineva cu sindromul Down ori retardat din naştere de la alcool.

Apoi retransmiţi ce-ţi iese printr-un câine, să zicem printr-un ciobănesc german, şi ai un produs bun. Fără caterincă. Un pachet care

merită banii şi timpul pierdut să-l procesezi. Totuşi, oricât ar părea de ciudat, dacă îl pui pe raft, să nu te-aştepţi la altceva decât la reclamaţii.

Adevărul căcăcios e că toată industria asta e ţintită pe dobitoci.

În ziua în care a intrat pe piaţă *Micuţa Becky caută veselă comori,* m-am trezit cu o coadă de cretini întinsă până în capătul străzii. Am plasat ceva gen o mie cinci sute de exemplare.

La raftul cu „Recomandările noastre”, alea care-mi plac mie îs pline de praf. Nimeni nu vrea să se cupleze şi să-ncarce zece ore de *Cum eşti împuşcat în război* sau *Ultimele minute din viaţă – momentele finale ale celor mai groaznice catastrofe aviatice.* Iubesc mizeria aia. Bucata mea preferată e una cu un transmiţător care tocmai începuse să emită experienţa lui. Omul abia ce trecuse pe descărcarea transcrierii, aşa că poţi să miroşi benzina de avion exact înainte să ia foc. Simţi gustul de bourbon ce stăruie în gura lui. Centura de siguranţă e atât de strânsă, că te taie la şolduri. Mânerele de la scaun ţi se zgâlţâie sub coate, muşchii îţi înţepenesc şi articulaţiile ţi se macină sub ţesuturile

încordate. Apoi, ca la sfârşitul transmiterii oricărei morţi procesate, ai bipul de la încheierea transmisiunii. Ultima zvâcnire neurală a tipului ăluia, descărcată pe telefonul mobil al nevesti-sii.

Când îţi cuplezi mufa de intrare din ceafă, ca să transmiţi o înregistrare a stimulilor tăi neurali, când emiţi o experienţă trăită de tine, termenul folosit în mod oficial e „descărcare”.

Termenul oficial pentru cineva care lucrează cu transcrieri neurale, fie că le procesează, le amplifică ori le atenuează, e „artist de script”.

Numai să nu te-aştepţi ca arta să se vândă. Nici un studio n-o să accepte să distribuie pentru publicul larg un pachet mixat la maximum. Studiourile vorbesc pe limba lor. Or să lanseze un *Tur al Antarcticii,* emis printr-un transmiţător primar ca Robert Mason, o pereche de ochi şi de urechi total pleoştite. Dar studiourile or să îndulcească până şi experienţa aia procesată, retransmiţând-o printr-o pisică scopită, printr-un preot catolic ori printr-o gospodină căreia doctorii i-au prescris prea mult estrogen. Astea merg pe piaţă: dulcegăriile, rahatu’ îndulcit. Bucăţile

lipsite de forţă. Echivalentul de fast-food al experienţelor procesate.

În plus, ai şi noile întreruperi automate. Dacă atunci cât eşti într-o experienţă procesată, în orice fază a ei, bătăile inimii, pulsul sau tensiunea îţi depăşesc limitele federale, conexiunea se întrerupe. O mână de avocaţi care-au vrut să pună la adăpost dosul colectiv al industriei.

Gunoiul îndulcit, îmblânzit, nuanţat şi remixat devine cadoul perfect.

Ca să vezi cât de jalnic putem decădea, experienţa cea mai vândută în tot ultimul an a fost ceva numit *Excursie prin ţară cu trenul cu aburi.* Fără caterincă. Un set de şaptezeci şi două de ore la cutie, cu programele în care nu faci nici pe dracu', numa' zaci în căcatul ăla de tren şi te uiţi la peisajul care curge pe geam. Miroşi tapiţeria şi lichidul de curăţat. Cei de la postproducţie nu s-au obosit nici măcar să scoată putoarea de chimicale. Transmiţătorul e Robert Mason şi poartă nişte pantaloni de lână, de la care te mănâncă pielea tot drumul. S-a dat cu colonie Old Spice. Culmea culmilor e atunci când te duci la vagonul restaurant şi iei micul dejun, nişte şuncă slinoasă cu ouă.

Dacă aş face eu transcrierea, aş ieşi din tren la fiecare oprire. M-aş învârti prin locuri ca Reno, Cincinnati ori Missoula. Aş retransmite toată călătoria printr-un câine, un truc de şcoală veche, pentru amplificarea înregistrării olfactive. Face să-ţi duduie nasu'. Pentru înregistrarea gustativă aş împrumuta ceva de la pachetele cele mai bune pentru gurmanzi, apoi aş mixa canalul prin cineva aflat în greva foamei, ca să accentuez cum trebuie fiecare aromă. Asta se cheamă „limpezire".

Jumătate din industrie e formată din ciudaţi care retransmit faze ca să amplifice înregistrările. Angajezi gagii orbi ca să-ţi facă înregistrarea audio. Şi încă o chestie: ilegal e puţin spus, da' să ştii că dacă rescrii înregistrarea tactilă printr-un copilaş de un an, atunci catifeaua-i chiar catifea când o pipăi. Granitu-i granit. Nu te mai chinui să distingi textura sau ceva asemănător. N-ai bătături care să-ţi atenueze senzaţia de păr sau piele adevărate. Nici un copil n-are nevoie de o mufă băgată în ceafă, dar îi vezi prin zonă cu aşa ceva. Industria asta e plină de căcăcioşi dispuşi să te lase să-ţi remixezi înregistrările porno prin puştiul lor. Prost gust e puţin spus, dar să ştii că poţi să deosebeşti pachetele

porno reprocesate printr-o piele moale şi sensibilă de copil. Nu-i de mirare că lumea reală nu poate să se compare în nici un caz cu o experienţă procesată.

Bebeluşii amplifică înregistrările tactile. Orbii se bagă pe sunet. Foamea-i bună pentru înregistrarea gustativă. Câinii pentru miros. Ca să accentueze calitatea înregistrării video, unii tehnicieni o rescriu prin păsări. Prin şoimi. Ştii, păsările alea de pradă. Când eram la şcoală, nişte puşti pe care-i ştiam retransmiteau prin surzi, zicând că asta dă înregistrării video finale cea mai bună rezoluţie. Dacă pui cap la cap toate înregistrările astea reprocesate şi le mixezi, obţii o călătorie cu trenul care merită făcută. Vreau să spun că dacă tot ai de gând să vinzi o experienţă de doi bani, măcar calitatea ei să fie maximă.

Vreau să spun că astea şaptezeci şi două de ore ies din viaţa cuiva. Pachetul înlocuieşte ceva real, ceva ce ar putea face cineva, aşa că ar trebui să fie o treabă decentă. La naiba, decent e puţin spus! Dacă vreun amărât îţi încredinţează timpul lui, ar trebui să facă excursia retransmisă şi îndulcită de un iepuraş *Playboy* pe heroină. Sau măcar pe morfină. Să te uiţi cum munţii ăia plicticoşi, de tot rahatul,

trec pe lângă tine, să fii varză de la opiacee şi să-ţi alinţi propria şi adorabila ta pereche de ţâţe. Vrei să-i urezi lui babacu' multă fericire de Ziua Tatălui? Păi, ăsta ar fi cadoul pe care vi-l sugerez.

Cât am fost în şcoală, după ce toate şcolile de film au dat-o pe din astea, adică după ce toată industria de film a trecut pe transmisii neurale, cele mai bune chestii care mi-au ieşit au fost reprocesate prin drogaţi. Scoate la iveală orice program pe care îl ai de transcris şi-o să dai imediat de nişte dubioşi drogaţi care-ţi îndulcesc lucrarea de laborator pentru ceva bănuţi. Sau ciudaţi prăjiţi de amfetamine, care te lasă să-ţi procesezi prin ei pachetul tău plicticos, ca să-i măreşti ritmul. Dacă vrei să înmoi puţin contururile, pune laba pe un dependent de codeină şi marginile imaginii or să arate ceva mai lejer. Foarte îmblânzite.

În şcoala de transcrieri sunt programate teste aleatorii de urină. De-aia retransmiţi prin unii de-afară. Dacă bagi o sută de mii ca să-ţi iei licenţa în transcriere neurală, nu vrei să calci pe bec şi să te trezeşti dat afară cu un şut în cur. Înainte să procesezi ceva pentru industrie, trebuie să înveţi cum să identifici o experienţă ce se poate vinde pe piaţă. Să

înveţi cum să-ţi alegi bine participantul primar ca transmiţător. Cum să structurezi experienţa respectivă. Dacă e o masă cu şaisprezece feluri ori o călătorie cu balonul cu aer cald pe deasupra Olandei, trebuie să-ţi recompensezi utilizatorul la intervale regulate. În plus, trebuie să rămâi concentrat. Dacă e un pachet cu înot în Canalul Mânecii, nu vrei să fii distras de crampe musculare sau dureri de cap. Nimeni n-o să cumpere o durere de cap căcăcioasă şi lungă cât tot pachetul. Chiar şi procesată printr-un transmiţător plin de sedative, o durere de cap e absolut imposibil de scos de pe o înregistrare tactilă. Crede-mă pe cuvânt.

Ca să devii profesionist, o metodă sigură e să procesezi pentru piaţa de produse de consum – ştii, experienţele alea procesate unde bei tot timpul Coca-Cola, porţi ţoale Nike şi te uiţi tot timpul ţintă la mărci şi la etichetele de pe produse. Când mănânci nişte chestii care au un gust incredibil, de-ţi lasă gura apă, îţi dai seama că înregistrarea gustativă trebuie să fi fost retransmisă printr-un canibal flămând din vreun colţ de lume distrus de foamete.

Aşa-i că-i al naibii de ciudat? Dar pentru nişte orez şi lapte la cutie în valoare de cincizeci de parai, cineva a retransmis înregistrarea gustativă prin atâtea schelete umane, că abia dacă poţi să încarci tot pachetul fără să te-ntrerupi, aşa de tare arzi să-ţi iei o apă minerală. O gogoaşă. Un hamburger. O apă de colonie Old Spice.

În şcoala de transcrieri înveţi totul despre sincronizarea eficientă, ca să nu-ţi copleşeşti utilizatorul. Înveţi toate criteriile legale care fac diferenţa între un pachet de uz general şi unul interzis sub treişpe ani. Clasificări bazate pe reacţiile fizice, echilibrul electrolitic, nivelurile de hormoni, respiraţia şi pulsul unui public de control. Ca să mai lărgeşti audienţa unui pachet – să-l ridici, să zicem, de la interzis sub şapteşpe ani la audienţă generală –, o metodă bună e să îl rescrii printr-un fumător de iarbă. O rezolvi cât ai bate din palme.

Ca să absolvim, a trebuit să creăm fiecare câte o experienţă procesată de lungmetraj. Eu am avut un concept beton pentru lucrarea de licenţă. Vorbim de trei până la şase ore de conţinut senzorial vandabil. Ideea pe care o aveam era foarte tare. Am dat o petrecere. Am invitat un prieten asiatic. Unul evreu. Unul

negru. Unul poponar. O lesbiană marfă. O majoretă hetero. Un indian american. Un ţărănoi mârlan. Un hispanic. Un irlandez. Un eschimos... E, ai prins ideea. Câte unul de fiecare. Ei nu ştiau, dar în timp ce eu făceam pe gazda, procesam totul şi stăteam de vorbă aproape exact zece minute cu fiecare. Partea cea mai tare a ideii mele era că după aceea urma să-i chem pe toţi musafirii înapoi, unul câte unul, ca să retransmit petrecerea prin ei. Fiecare musafir avea să se întâlnească cu el însuşi, să se vadă, să se miroasă şi să se simtă pe sine în cele zece minute în care am vorbit cu el.

După ce am pus cap la cap toate experienţele procesate, am concentrat tot pachetul, care avea patru ore, pe întâlnirile fiecărei persoane cu ea însăşi. Hindusul întâlnindu-se cu hindusul. Quakerul întâlnindu-se cu quakerul. Ore întregi de rahaturi din astea.

Un alt student din grupa mea a procesat naşterea primului lui copil, apoi a retransmis-o prin el însuşi, cu copilul în braţe, într-o zi senină. Patru ore de emoţii pe un fond de analgezice. Poţi să-ţi dai seama imediat, după

uşorul efect de aură, că procesezi experienţa cuiva care-i pe calmante.

Comisia de examen de la facultate i-a zis tipului cu analgezicele că lucrarea lui are un mare potenţial comercial. Şi i-au dat trei sute şaizeci de puncte din patru sute posibile.

Lucrarea mea n-a prea plăcut comisiei.

Dezastru e prea puţin spus. Nimic nu ascute contrastul mai mult ca adrenalina. Fiecare musafir era atât de întors pe dos văzându-se cum apare în ochii străinilor, că pachetul devenea aproape insuportabil imediat ce te conectai la el. Neplăcut e puţin spus. Când procesai experienţa, transpirai atât de tare, că transmisiunea se întrerupea mereu. Câţiva dintre membrii comisiei n-au putut să stea conectaţi mai mult de a doua oră.

Concepţia mea pornise de la convingerea că oamenilor o să le placă la nebunie să se întâlnească cu alţi oameni exact la fel ca ei. Adică uite de ce majoritatea francezilor stau în Franţa. De ce toţi membrii Convenţiei Baptiştilor Sudişti merg la aceeaşi biserică. Ştiţi, cine se-aseamănă...

Ce a fost complet, da’ complet aiurea e faptul că nu mi-au dat licenţa. Ăia din comisie.

Rahaţii ăia cu ochi.

Acuma, lună de lună, când trebuie să-i trimit şcolii rata pentru împrumuturile mele, la baza cecului, acolo unde scrie „Pentru…” în spaţiul ăla gol scriu întotdeauna „Mulţumiri pentru cea mai bună slujbă de pupincurist din lume!”

Lucrez aici doar ca să-i plătesc pe rahaţii ăia. Închiriez *Micuţa Becky în căutarea oului de Paşte* unor oameni singuri, care vor să mai treacă de încă o noapte groaznică. Unor oameni care se plictisesc de moarte.

Aşa-i că-i aiurea? Da’ în secret, în sinea mea, ştiu că licenţa nu mi-a ratat viaţa. Nu tocmai. Chiar dacă-s încălţat cu un împrumut de o sută de bătrâne, taxele alea de şcolarizare, nu mă pot supăra prea tare. Am învăţat ceva, poate nu despre experienţe procesate, da’ despre oameni da.

Orice înclinaţie, talent sau tehnologie am avea, reuşim noi cumva să ne băgăm picioarele-n ea. Mai alaltăieri tipul cu analgezicele, care a absolvit cu toate onorurile, ăla cu pachetul cu experienţa naşterii, apare aici ca să închirieze un pachet şi-i tot cu copilul după el. Îmi spune, adică lasă să-i scape aşa, în trecere, că a făcut un contract cu Robert Mason, ca să proceseze o expediţie cu o canoe

prin nişte râuri repezi de munte. Aşa de mare sculă-n basculă a ajuns. Aşa de mare şmecher în domeniu.

Şi, deşi copilul ăla n-are încă nici un an, gagiul i-a înfipt deja o mufă mică şi neagră în ceafă.

16. Echipa

Echo Lawrence (☾ *vânător de buşeli*): În fiecare Noapte a Lunii de Miere purtam acelaşi văl norocos. Şi, în funcţie de noapte, rochie de mireasă lungă sau scurtă. Dacă-i o noapte de pe la sfârşitul lui august şi conduc o maşină fără climatizare, nu am chef să port o mie de straturi de tul, cu mătase groasă pe deasupra. Nu mai găseşti nici schimbătorul de viteze prin toate volănaşele de la jupă. Iarna în schimb, dacă intri cu maşina într-un troian în timp ce eşti la vânătoare de buşeli pe străzile îngheţate, acelaşi tul poate să te salveze de la o moarte prin îngheţ.

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): În noaptea respectivă echipa era formată din Echo, la volan, Green Taylor Simms, care

stătea pe locul mortului, şi eu, care stăteam de şase în spate, pe dreapta. O fată pe nume Tina Cumva stătea de şase-n stânga, da' tot lovea cu piciorul spătarul scaunului lui Echo, zicându-i unde să ia curba ca să dea de-o maşină cu semnul de joc.

Cei care dau cu gura din spate sunt şi-aşa naşpa. Da' pentru cineva care stă de şase pe stânga e cam prea de tot. Dobitocesc de inacceptabil. Echo trage pe dreapta şi Green zice:

— Ajunge.

Şi tipa asta, Tina Cumva, face:

— Bine.

Cască portiera şi-şi strânge cu amândouă mâinile jupoanele rochiei ei roz de mireasă.

Zice:

— Chiar şi-un pachet cu Micuţa Becky e mai bun decât să vă fiu vouă sclavă.

Green şi cu mine arătăm tare spilcuiţi: În fracuri, cu papioane negre la gât şi cu garoafe false lipite la butoniere. Ne-am scris „Proaspăt căsătoriţi" pe amândouă laturile maşinii, folosind tuburi peste tuburi de pastă de dinţi. Aveam şi fursecuri din alea cu cremă, desfăcute-n două şi lipite de caroserie. Avem tălăngi şi cutii de tinichea legate de bara din

spate – o încălcare clară a Legii TE-VĂD de limitare a zgomotului, da’ până şi-un Om de Zi o s-o lase mai moale când e vorba de nişte însurăţei.

Cu tălăngile zdrăngănind şi cu fâşii albe fluturând pe antenă, tragem la bordură şi-acolo-i un tip care stă cu mâinile îndesate în buzunare. Tina Cumva îi aruncă buchetul de mireasă în faţă şi îi zice:

— Hei, tipule!

Ţipă:

— Prinde!

Florile de mătase ale fetei îl lovesc în faţă, da’ el le prinde. E rapid. E un tip rapid şi nouă ne trebuie cineva care să stea de şase. Aşa-i că-i ciudat?

Eu strig:

— Hei!

Îi zic tipului:

— Ai bani de benzină?

Accidental, tipul ăla e Rant Casey.

Echo Lawrence: Ascultă aici. Să intri într-o echipă e ca în poziţia de start din orice sport. Dacă-i o echipă sudată, o să începi de la nivelul cel mai de jos. Aia-i să stai de şase în spate, în stânga, adică în dosul şoferului. Poziţia a treia e de şase în spate, pe dreapta,

în dosul locului mortului. A doua e pe locul mortului, în faţă. Să fii şofer e ca şi cum ai juca pe post de atacant, pivot, aruncător la baseball sau portar. Poziţia numărul unu. În bătaia reflectoarelor.

Tina Cumva (*vânător de buşeli*): Maşina mea aia veche – îi ziceam Bomba Sexy – a fost atât de lovită, că a ajuns la cimitirul de maşini, unde s-a terminat cu ea. Se mai întâmplă şi-atunci ai toate şansele s-o porneşti iar de jos, din spatele altui şofer cu roţile încă întregi. Cineva ca Echo Lawrence. Să nu crezi c-o urăsc pe Echo. Doar că spune minciuni. Întreab-o pe Echo din ce trăieşte şi dacă-ţi spune că din altceva decât din sex, minte.

Echo Lawrence: Fii atent. „Echipele de marcaj” sunt echipajele înjghebate pe stradă. Un „rechin” e un şofer singur, care are nevoie de-o echipă ca să-l ajute, să-l protejeze ori să-i ţină de urât. El o să dea ture prin zonă înainte să se deschidă „fereastra”, căutând să culeagă jucători de pe trotuar. Dacă n-ai maşină, aşază-te la un colţ, cu degetul mare ridicat în sus. O maşină are să oprească şi să te-ntrebe:

— Joci?

Atunci tu zici:

— Ce vă lipseşte?

Ei zic:

— Mai avem nevoie de un om de şase pe stânga.

Şi mai zic:

— Ai bani de benzină?

Unele echipe care-şi caută oameni îţi cer să le arăţi că poţi să-ţi răsuceşti gâtul repede şi bine, fără pocnete de vertebre. N-are rost să pui de şase pe cineva cu coloana fisurată sau cu probleme cervicale de la vreo buşeală mai veche. Să ai bani de benzină nu-i obligatoriu, da' îţi arată nivelul de implicare.

Tina Cumva: Tolomaci cu vertebre fisurate, fraieri ştiuţi că-s chiori ca nişte cârtiţe sau că nu văd bine de-aproape – din ăştia găseşti pe marginea drumului cât e noaptea de lungă. Poate că vreunei echipe o să i se facă milă şi-o să le dea o poziţie zero. De obicei într-o maşină mare un fraier are parte de ceea ce lumea numeşte poziţia „mascotei": la mijloc, pe bancheta din spate, unde nu prea ai ce face. Doar să vorbeşti ca să întreţii atmosfera. Altfel, indivizii ăştia-s complet inutili.

Dacă ai gâtul scurt şi ochi slabi, ai face bine să sari cu grămezi de bani pentru benzină şi să te rogi să dai de-o echipă de treabă, cu

bancheta din spate încăpătoare. Cultivă-ţi talentul la spus bancuri şi învaţă să te faci simpatic.

Echo Lawrence: „Fereastra” e perioada fixă de când începe jocul şi până în momentul când se termină. Sâmbăta ai putea avea o fereastră de patru ore. Ori poţi să joci o noapte întreagă, de la opt la opt, într-o fereastră de luni.

Cartuş Dunyun: În noaptea în care l-am cunoscut pe Rant, scăpase de la nu ştiu ce hotel de triere şi aştepta o repartiţie într-o locuinţă pentru Oameni de Noapte flotanţi, într-un oraş în care lumea ori merge la muncă, ori bagă experienţe procesate, nu-i de mirare că un tip care nu lucrează nicăieri şi nu se conectează la nimic hoinăreşte aşa noaptea.

Rant se suie în maşină şi-mi dă un ban de un sfert de dolar. Aşa-i că-i jalnic? Un căcat de sfert de dolar pentru benzină. Numai că-i de aur şi e din anul 1887. Nu ştiu ce era cu moneda aia, da’ Echo Lawrence a băgat maşina-n viteză şi ne-am strecurat în trafic. Rant s-a suit în spate ca şi cum ar fi pândit acolo, la colţ, ca şi cum ar fi aşteptat toată viaţa lui de rahat ca noi să apărem şi să oprim.

Şi-atunci Green, răsucindu-se pe scaun spre bancheta din spate, zice:

— Aş putea să mă uit un pic mai bine la moneda aia?

Echo Lawrence: Un şofer bun n-ar trebui să se uite decât în faţă. Ăia de stau de şase în spate n-ar trebui să se uite decât pe lunetă şi în laterale. Nu-i treaba lor să vadă încotro se îndreaptă maşina. Un „mort” bun are grijă de partea lui şi de jumate din parbriz.

Nu te uiţi numai după maşini pe care să le izbeşti. Te uiţi şi după maşini care vin să te izbească ele pe tine. Te uiţi după maşini care-s deja în coada cuiva. Te uiţi după poliţie. Nu doar când eşti la vânătoare, ci tot timpul: şi când parchezi, şi când stai la momeală sau dai ture. Şi când pândeşti. „La momeală” înseamnă să aduci ceva proaspăt, imaculat, curăţat şi lustruit fix în mijlocul bulevardului, numit „terenul”, „traseul” ori „labirintul”. Vezi o maşină de expoziţie cu două uşi, roşie, care toarce pe banda din mijloc, fluturând semnul de joc: tinichele de proaspăt căsătoriţi sau vopsea de gospodină cuminte – asta ca să-ţi arate că joacă. Şi trebuie să fii tare prost ca să te iei după ea.

Nu că o grămadă de boboci n-ar face-o – adică să se arunce la nişte vopsea roşie, proaspătă.

Veteranii, echipele care ştiu ce-i cu „momelile”, ăştia or să stea să se uite mai bine. Pe o stradă mai încolo stau întotdeauna maşinile fantomă, echipele care-s cu maşina momeală, dispuse ca într-un năvod şi gata să-i facă zob pe începători. Data următoare când auzi într-un „Grafic de trafic” de o gloată de şoferi neîndemânatici, să ştii că acolo-s maşinile fantomă care-i pisează pe începători.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Lei şi tigri şi urşi, vai! Oricare vă e mascota echipei, atenţie la puhoiul de microbişti din seara asta. Se pare că o mulţime de părinţi mândri umblă cu câte o trupă prin zonă, fluturând drapele în culorile echipei favorite. Hai Pumele! Atenţie la o busculadă cu şase maşini de la sensul giratoriu al Poştei, de-a lungul benzii de nord. Greu de spus cine-i învingătorul, dar toţi par să fie echipe de sportivi amatori. Nici o victimă, dar camerele de supraveghere arată o mulţime de lume certându-se aprins în blocaj.

Echo Lawrence: Data viitoare când treci pe lângă o grămadă de maşini urcate unele peste altele, dacă te uiţi în faţă repede, suficient de

repede, s-ar putea să vezi maşina momeală, chestia aia roşie şi drăguţă, cum dispare după un colţ undeva în zare.

Tina Cumva: La un impact aşa, mai uşurel, îi spunem „flirt”. Împingi un pic spatele cuiva cu botul maşinii tale. Şi dacă ţinta se uită şi te place, dacă-i place ce vede, tu o iei din loc şi ea vine după tine. De obicei cineva se ţine de vânătoarea de buşeli ca să fie laolaltă cu alţi oameni. E ceva foarte social, e un fel de-a cunoaşte oameni, şi după aia stai cu ei la poveşti ore întregi. Ai putea să stai şi-acasă, da’ chiar dacă încarci un pachet cu o petrecere, tot singur se cheamă că eşti. Ajungi la capătul pachetului cu petrecerea şi tot singur ţi-ai petrecut noaptea.

Chiar şi vânătoarea de buşeli poate deveni plicticoasă dacă nu găseşti altă echipă care să aibă semnul potrivit, da’ măcar e-o plictiseală comună. Ca într-o familie.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Vânătoarea de buşeli se adresează îndeosebi unor oameni prea săraci sau prea bogaţi ca să se angajeze în goana după succes monetar a clasei de mijloc. Domnul Dunyun şi domnişoara

Lawrence nu erau de părere că ar avea ceva de pierdut.

Cartuş Dunyun: N-ajungem să traversăm nici două căcăcioase de cvartale şi maşina se zgâlţâie în faţă, iar cauciucurile scheaună, înfipte în asfalt. Un rechin ne-a ciobit vopseaua undeva în spate, pe dreapta, şi-i gata să ne mai marcheze o dată în laterala din stânga.

Ţinând în continuare în mână buchetul de flori din mătase, Rant se agită pe locul lui şi zice:

— Gagiu’ ne-a lovit!

Ţipă:

— Ne-a *lovit*!

Uitându-se în oglinda retrovizoare, Echo îi aruncă:

— Şi, mă rog, tu de ce l-ai *lăsat*?

Îi zice:

— Vezi-ţi de *fututul* tău de cvadrant...

Green ţine banul de aur între două degete, abia atingându-i marginile, şi zice:

— Cum ai intrat în posesia acestei monede extraordinare?

Iar Echo apasă pedala de acceleraţie şi ne azvârle în dreapta la prima cotitură, cu rechinul încă mestecând vopseaua noastră.

Tina Cumva: Toată lumea ştie că o lună plină înseamnă un derby cu însurăţei. O Lună de Miere pentru toată lumea. Dacă faci asta lună de lună vreo doi ani, ajungi să aduni o grămadă de rochii de mireasă. Rafturi întregi. Cămăşi cu dantelă şi fracuri cu coadă. Preferatele mele sunt rochiţele alea drăguţe, roz ca şerbetul. Dar Vânătorii de Buşeli poartă mai mult rochii de mireasă lungi, cu jupă întreagă şi cu văl lung. În jumătate din cazuri o echipă intră în dosul alteia ca-n brânză şi pe banda de urgenţă opt mirese se-ngrămădesc între cele două maşini şi ţipă unele la altele. Unele cu braţe păroase şi mărul lui Adam săltându-le pe sub bărbiile lor cu barbă ţepoasă. Ţinând cu încheieturile mâinilor lor păroase trena unei rochii şi lăsând să li se vadă dedesubt bocancii unsuroşi de muncitor. La echipele în rochii lungi şi cu văluri, fie că-i vorba de albi, negri, bărbaţi sau femei, toate miresele astea seamănă între ele.

Echo Lawrence: Când e lună plină, e cel mai bine pentru începători. Semnul e teribil de uşor de reperat. Scrii „Proaspăt căsătoriţi” cu cremă de ras pe portiere, pe portbagaj şi pe acoperiş. Legi nişte panglici albe în vârful antenei radio şi-ţi pui pe tine cele mai bune haine. Ca să

intre-n joc, o echipă de începători are nevoie doar de zece dolari cu totu'.

Mirii veterani, pe ăştia trebuie să-i numeri pe degete. Toyota, Buick, Mazda, Dodge, Pontiac. Roşu, albastru, argintiu, negru. Rândul ăsta Luna de Miere ar putea să-nsemne a cincea maşină de veteran gata să fie umplută de buşituri.

Cartuş Dunyun: În fiecare Noapte a Lunii de Miere o să vezi câte-o maşină cu „Proaspăt căsătoriţi" cam la fiecare colţ. Mirese la intersecţii, în căutare de miri fără partenere. Miri pe trotuar, cu jobene pe cap, sperând să-i ia şi pe ei vreo mireasă cu maşină personală.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Un aspect crucial legat de vestimentaţie în orice Noapte a Lunii de Miere este să-ţi prinzi butoniera cu o bucată de bandă adezivă dublă. În cazul unui accident de maşină, n-ai nici un chef de un bold lung şi ascuţit înfipt undeva în apropierea inimii.

Echo Lawrence: Încă un sfat: protejaţi-vă scaunele cu folie de plastic. Odată, când am fost izbiţi, înainte de Tina Cumva în spate stătea de şase o nou-venită. Un rechin se repede spre noi şi ne marchează colţul din

dreapta, în spate, aşa de tare, că ne rostogolim pe o parte în plină şosea, cu faruri venind spre noi din toate direcţiile şi cu claxoanele urlând, şi atunci nou-venita asta se scapă pe ea. Că ne-a marcat rechinul – asta e, nu era o problemă pe care să n-o fi putut repara cu chit. Dar pişatu' fetei ăleia l-am frecat cu buretele de pe banchetă săptămâni în şir.

Cartuş Dunyun: Rechinul care se tot ţine de fundu' nostru e o faţă de cur într-un Maserati Quattroporte Executive GT, cu vopsea Bordeaux Pontevecchio. Mă întind, mă uit pe geamul din spate şi văd că nu-i un rechin singuratic. Pe locul mortului e un nor rozaliu. O domnişoară de onoare. Tina Cumva a noastră, căreia i-am făcut vânt. Dinţii i se văd ca un oval circular, aşa de larg deschide gura. Aşa de tare râde Tina în timp ce rechinul ne bătuceşte fundul cu bara din faţă.

Ţinând în continuare buchetul de flori false al Tinei, Rant se suceşte sub centura de siguranţă, încercând să vadă ce se întâmplă, şi zice:

— De ce se ţin după noi…?

Echo Lawrence: După ce eşti marcat şi scos din joc, miresele, mirii, cavalerii şi domnişoarele de onoare se prefac toţi că-s furioşi. Se prefac că ţipă şi îşi bulbucă ochii. Se prefac că se încaieră – pentru ăia care încetinesc şi se uită. Efectul curiozităţii. Circulaţia se încetineşte până la viteza melcului şi lumea se uită la spectacol. Poliţia nu opreşte niciodată – nu pentru o zgârietură pe capotă.

Echipele astea de nuntaşi încearcă doar să stoarcă la maximum momentul în care vieţile lor se încetinesc. Pulsaţia din clipa când două maşini se împreunează.

Ăştia-s oameni normali, care stau şi se uită cum li se scurg vieţile pentru nişte dolari, cum orele şi zilele vieţii lor întregi se comprimă cam în felul în care e sacrificată tăblăria stâlcită a unei maşini. Orele petrecute servind la mese sau sortând corespondenţa ori vânzând pantofi, toate din ce în ce mai stoarse şi mai tescuite, până ce din ele picură destui bani cât să-şi ia o rablă. O rochie de mireasă. Leagă cu sfoară nişte cutii de conserve şi-şi cumpără cremă de ras.

La următoarea lună plină oamenii ăştia se izbesc sau sunt izbiţi. Conduc şi ne fac semn

cu mâna nouă, celorlalţi, care stăm pe margine. Se uită în toate părţile după rechini, cu urechea ciulită după zdrăngănitul de tinichele inamic, până ce o altă echipă de „Proaspăt căsătoriţi” îi vede şi-o porneşte după ei. Un viraj brusc, urme negre de cauciucuri şi o maşină care ţâşneşte aşa de repede după alta, că tinichelele alea nici nu mai ating şoseaua. O lumină roşie... şi în momentul ăla timpul explodează. Lucru pe care inginerii auto care fac teste de impact îl numesc „pulsaţie”.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Începând cu Moş Crăciun ca exerciţiu cognitiv, un copil e încurajat să împărtăşească aceeaşi idee despre realitate ca şi tovarăşii lui. Chiar dacă acea realitate este în mod evident inventată şi absurdă, credinţa în ea este încurajată cu daruri care susţin şi promovează minciunile culturale comunitare.

Cel mai mare consens din societatea modernă este sistemul nostru rutier. Felul în care un puhoi de străini pot interacţiona, împărţi un traseu şi călători aproape toţi fără incidente. Dar ajunge un şofer nesupus ca să genereze anarhie.

Echo Lawrence: Când spatele unei maşini se izbeşte de botul alteia, miresele sunt smucite în centurile de siguranţă şi voalurile te plesnesc peste faţă, aşa că obrazul îţi face o iritaţie pe care jucătorii o numesc „arsură de plasă”. În momentul ăla timpul îşi încetineşte curgerea. Toate sutele de ani ale unei zile plicticoase explodează şi umplu jumătatea aia de moment. Pulsaţia.

Timpul e îndesat şi presat până ce explodează într-o clipită derulată cu încetinitorul, care va dura ani întregi.

Maşina pentru care-ai strâns atâta vreme bani e pocnită, e făcută acordeon, dar în tine năvăleşte iar viaţa. Mai tare. Revii la dimensiunea vieţii sau chiar mai mult. Miresele de pe marginea drumului, care aruncă în tine cu orez, vrând să te rănească, vor doar să prelungească momentul ăla. Să stoarcă pulsaţia.

Cartuş Dunyun: Tina şi cu rechinul se fac tot mai mari în lunetă, râd şi se apleacă aşa de tare în faţă, că respiraţia lor abureşte parbrizul. Bara maşinii lor ne împinge undeva în stânga, iar arcurile şi suspensiile noastre scârţâie. Roţile lor din faţă se-nvârt atât de aproape de noi, că alarma de parcare a lui

Echo începe să piuie. Piuie tot mai tare. Roţile rechinului, aproape călare pe noi, muşcă din cutiile noastre de tablă, le fac afiş pe toate şi rup sforile. Sunt atât de aproape, că alarma de parcare a lui Echo lansează un piuit lung, continuu.

Rant se apleacă în faţă şi îl bate pe Green pe umărul de la smoching, zicând:

— Apropo, felicitări.

Şi Green zice, uitându-se în continuare la sfertul de dolar din aur:

— Pentru ce?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Perpetuarea lui Moş Crăciun şi a iepuraşului de Paşte pregăteşte terenul pentru viitoarea încadrare socială, inclusiv respectarea regulilor de circulaţie, care permit unui număr maxim de şoferi să se combine pe şoselele noastre. În plus, apasă pe ideea că o călătorie e întotdeauna un mijloc pentru un scop mult mai important şi că plăcerea şi pericolul implicate de călătorie ar trebui reduse la minimum. Perpetuează concepţia eronată conform căreia călătoria în sine e prea puţin valoroasă.

Cartuş Dunyun: Tina şi cu rechinul ne mai înhaţă o cutie, ne mai ciocnesc o dată, apoi se retrag. Râd. Rant zice:

— Voi – şi îşi plimbă un deget dinspre Green spre Echo voi v-aţi căsătorit...

Green zice:

— Altă echipă în faţă, pe stânga!

Şi Echo zice:

— Găsiţi-mi o vizuină!

Echo Lawrence: Stau cu amândouă picioarele pe acceleraţie şi deja mă gândesc s-o orbesc pe tipa asta, Tina Cumva, cu o mână de orez crud aruncat între ochi. Parcă îmi văd deja maşinuţa într-un cimitir de rable, mânjită cu înscrisul cu pastă de dinţi: „Proaspăt căsătoriţi”.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Activitatea numită uneori „vânătoarea de buşeli” respinge ideea că timpul petrecut la volan e ceva ce trebuie doar suportat pentru a ajunge la o activitate mai folositoare şi mai plină de satisfacţii.

Tina Cumva: La următoarea licitaţie de maşini confiscate pe care or s-o facă afurisiţii de la poliţie, o să licitez împotriva lui Echo. Nici

n-o s-apuce vitezometrul să facă un clic şi-o să avem nevoie amândouă de tărăboanţe noi.

Cartuş Dunyun: Iar rahatul ăla de rechin rămâne în urmă.

Echo Lawrence: Tina se trezeşte izbită de tetieră. Ţâţele şi perlele de la gât i se zgâlţâie, îi saltă în sus şi-n jos. Vălul o plesneşte. Din spatele lor se ridică aburi, fiindcă au fost marcaţi exact în spate. I-au scos din joc.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Rechinul nostru a căzut pradă altcuiva. Maserati-ul a fost măcelărit în mijlocul unei grămezi de zurgălăi, geamuri sparte şi cutii de tinichea.

Cartuş Dunyun: Echo ne vâră după un colţ, pe o alee întunecoasă. Stinge farurile şi luminile de poziţie, dar lasă motorul să meargă. Îşi dă vălul la o parte, ca să-l vadă mai bine pe Rant, şi-apoi îi zice:

— Mută-ţi curu’ de Băieţaş de Zi din maşina mea!

Întinzându-i banul de aur, Green zice:

— Ai idee cât valorează?

Şi-atunci el, Rant Casey, atinge bancheta din spate, îşi miroase degetele şi zice:

— Fata aia care a făcut pipi aici acu’ vreo trei-patru săptămâni – şi Rant se uită la noi – a mâncat ardei graşi în ziua aia.

Îşi dezveleşte dinţii ăia smoliţi înspre noi şi spune:

— Îl ştiţi vreunul dintre voi pe un gagiu de-i zice Chester Casey?

17. Lichidatorii

Lynn Coffey (*jurnalistă*): Poetul Oscar Wilde a scris că „Toţi ucidem ce iubim…” Toţi, în afară de tipii deştepţi. Tipii deştepţi, cei care nu voiau să facă închisoare, îl angajau pe Karl Waxman.

Tina Cumva (*vânător de buşeli*): De unde să ştiu eu ce-avea de gând Wax? N-aveam de unde. În prima noapte când m-a luat cu el în echipă, în Noaptea aia a Lunii de Miere, când mi-a făcut Echo vânt, Wax a tras pe dreapta. Era într-un Maserati Quattroporte Executive GT roşu închis, nuanţa Bordeaux Pontevecchio. Cu bordul din lemn de trandafir. Cu căptuşeală de velur sintetic şi cu scaune cu

încălzire, care îţi fac tot timpul masaj la muşchii fundului.

Wax coboară geamul electric din partea mea. Eu tot mai stau pe margine, în rochia mea de domnişoară de onoare, iar Wax scutură ceva alb şi fleşcăit înspre mine. Aşa mi s-a prezentat.

— Înainte s-atingi ceva, drăguţo, zice el, să-ţi pui astea.

Mănuşi chirurgicale.

Lynn Coffey: E tragic. Tinerii îşi achiziţionează rareori asemenea maşini sport exotice şi cu siguranţă că baschetbaliştii profesionişti ori jucătorii de fotbal american n-o fac. N-ar încăpea în scaun. Nu, aproape toate maşinile de soiul ăsta ajung la bărbaţi de vârstă mijlocie sau mai bătrâiori, care nici nu şi le prea conduc. Automobilele astea Maserati, Ferrari şi Lamborghini stau în garaje cu anii, ca nişte amante neglijate, ferite de lumina soarelui.

Jarrell Moore (*detectiv particular*): În ceea ce priveşte ancheta mea, nimeni nu-i sută la sută sigur cine organizează vânătorile de buşeli, dar nu poate fi un singur individ. Omul ăla ar trebui să ţină socoteala tuturor penalizărilor pentru fiecare jucător. Dacă

anunţă cineva că ai trei penalizări într-o perioadă de două luni, nu mai eşti chemat la jocul următor. Penalizările includ şi marcarea prea dură – calculată după viteza fiecărui vehicul. Orice se ridică la mai mult de treizeci şi cinci de kilometri pe oră e pasibil de penalizare. Dacă eu conduc cu cincisprezece la oră şi tu cu un pic peste douăzeci şi te repezi să mă izbeşti frontal, atunci impactul e de peste treizeci şi cinci. Pot cere să fii penalizat.

Impactul excesiv e doar una din penalizările ce se pot cere.

Tina Cumva: Wax putea să-ţi spună detalii de care afurisiţii de proprietari de obicei habar n-aveau. Toate tipurile de decapotabile – Fiat Spyder, Maserati Spyder şi Ferrari Spyder –, toate-s numite după un soi de caretă trasă de cai din secolul şapteşpe. Fără acoperiş şi cu roţi înalte, trăsura asta neagră de pe timpuri arăta ca un păianjen.

Wax putea să-şi modifice volanul în aşa fel încât să funcţioneze ca un schimbător de viteze secvenţial, ca la o maşină de Formula 1. Vedea că verdele de Jaguar Racing e cu o jumătate de nuanţă mai luminos decât verdele British Racing. Când deschizi portiera unui Maserati – doar a unui Maserati –, auzi un piuit

slab... Wax îţi spunea imediat că aia-i presurizarea transmisiei hidraulice.

— Drăguţ, spunea Wax, ambalând motorul cu opt cilindri al unui Jaguar XJR, vopsit în auriu pal.

Îşi flexa degetele şi spunea:

— Uite cum mi se-ncălzesc de la *vibraţia* volanului...

Apoi băga într-a doua şi se-nfigea în curu' unei berline Subaru ruginite.

Lynn Coffey: În cultura Vânătorilor de Buşeli, Karl Waxman era cunoscut drept „Lichidatorul". O specie de ucigaş plătit.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): La mine grija mea e să fac rost de muzică pentru o noapte perfectă de vânătoare de buşeli. Dar, fără caterincă, mi-ar plăcea la nebunie să fiu lichidator. Într-o noapte, mai demult, am urmărit cum un lichidator face ţăndări fiecare milimetru de vopsea de pe un Saleen S7 de juma' de milion de dolari. O maşină cu podeaua la zece centimetri de sol, iar şoferul ajunge cu ea prin hârtoape. Sadism e puţin spus.

Lynn Coffey: Oamenii care angajau un lichidator îşi dovedeau iubirea pentru un anumit vehicul. Un proprietar voia să vadă distrus un Rolls-Royce Silver Cloud sau Silver Shadow, dar proprietarul respectiv n-ar fi putut niciodată să pângărească un automobil atât de frumos cu mâna lui.

Tina Cumva: Odată, când eram cu un Jaguar de tip X, Wax zice:

— Îţi vine să crezi?

Şi, zbang, izbeşte cu podul palmei în volanul îmbrăcat în piele, zicând:

— Îţi vine să crezi cât e de zgârciob? S-a zgârcit şi şi-a pus roţi *Tobago,* nu Proteus şi nici măcar Cayman!

Şi Wax a accelerat şi s-a suit cu roata din faţă pe trotuar exact atât cât să distrugă una din cutiile alea poştale de tablă, făcând să zboare scântei, aşchii de vopsea şi plicuri albe, apoi a intrat cu roata în canal, dar acul vitezometrului n-a coborât nici o clipă sub şaizeci.

Lynn Coffey: Printre altele, Waxman accepta să fie plătit ca să scape de maşini luxoase. De obicei era vorba de maşini pe punctul de-a fi pierdute în partaje complicate, la divorţuri. Sau

vehicule la care proprietarul nu-şi mai putea permite să plătească ratele. Sau simple fraude de asigurări. Sau doar aşa, de-al dracului.

Un intermediar oarecare îi pasa lui Waxman cheile şi plicul cu bani – de obicei două-trei sute de dolari – şi-i spunea unde e vehiculul. Proprietarul pleca din oraş, creându-şi un alibi pentru cele două sau trei zile cât îi lua lui Waxman să se zbenguie. Până când stăpânul se întorcea şi făcea plângere că i s-a furat automobilul, Waxman îl arunca undeva unde să nu poată fi găsit.

Cartuş Dunyun: Fără caterincă, da’ eu am văzut oameni oprindu-se în mijlocul înmormântării, cu mortul zâmbind acolo, în sicriu, cu bătrâne suspinând... şi oamenii s-au oprit să schimbe muzica. Mozart în loc de Schumann. Muzica e esenţială.

N-am cum să subliniez asta îndeajuns, da’ e ceva ce trebuie subliniat mereu.

Să zicem că te îndrepţi spre sud pe interstatală, îi dai tare pe banda din mijloc şi asculţi radioul. Lângă tine apare un camion imens, cu o remorcă încărcată cu stâlpi de beton, căreia i se rupe o legătură şi încărcătura se varsă pe acoperişul tău mititel de tablă. Eşti strivit sub un munte de beton,

eşti făcut sandvici între sticlă şi oţel. Şi-atunci, când clipeşti pentru ultima oară, când te uiţi în tunelul ăla lung ce duce spre Lumina Divină şi spre bunică-ta moartă, care vine să te strângă-n braţe, mai ai chef să asculţi încă o reclamă radio la super, mega, ultraoferta bestială de lichidare a stocului de sisteme audio pentru maşini?

Tina Cumva: Altădată, poate la a treia întâlnire pe care ne-am dat-o, eram într-un Dodge Viper şi Wax a-nceput să povestească de clienţii lui, care întotdeauna spală şi lustruiesc maşina centimetru cu centimetru înainte să-i dea banii şi cheile.

— E ca şi cum ai vedea nişte actriţe din alea, îmi zice el, femei de-alea care-şi coafează părul, şi-l vopsesc, îşi fac manichiura, se rad pe picioare şi se bronzează – şi toată agitaţia numai ca să apară într-un film porno în care le fac poştă o sută de tipi.

Wax a intrat în viteză cu Viperul pe scările de ciment din parc, lăsând în urma lui o dâră lungă de bucăţi de suspensii şi de ţevi de eşapament, apoi a zis:

— Drăguţă, mai că aş plânge după manichiura aia perfectă dacă n-ar fi atât de al naibii de cretină!

Cartuş Dunyun: Fără caterincă. Dacă maşina îţi derapează pe sensul opus chiar în mijlocul traficului şi mori ascultându-i pe The Archies[8] cum cântă *Sugar Sugar,* de vină-i doar lenea ta cretină.

Lynn Coffey: Pe unii Vânători de Buşeli puteai să-i recunoşti că sunt lichidatori sau lichidatoare. Când vehiculul le era întotdeauna neatins: până şi un Chevette ori un Pinto era mereu imaculat şi lucios, ca la un salon de prezentare. Când decoraţiunile erau minime, fără nimic altceva în afară de semnul obişnuit de joc. Şi când urcau fără fasoane pe borduri şi treceau peste bariere de circulaţie din beton. De-aici puteai deduce că maşinile lor erau de fapt un vis sfărâmat al altcuiva. O amantă drăguţă sau un trofeu pe care posesorul n-ar fi vrut să-l vadă ajuns pe mâinile altuia.

Jarrell Moore: Alte greşeli penalizate includ marcarea unor zone interzise ale ţintei. Nu se

---

[8] Trupă fictivă de pop rock. „Membrii” ei sunt personajele unui serial de animaţie intitulat *The Archie Show,* care a debutat la canalul american de televiziune CBS în 1968. Melodia *Sugar Sugar,* interpretată de muzicieni de studio sub numele respectiv, a devenit un mare succes al anului 1969.

permit „înjunghieri”, adică un impact frontal pe laterala ţintei. Nu se permit acroşări şi buşeli în părţile laterale, în zona dintre osia din faţă şi cea din spate.

Tina Cumva: Pe Rant şi pe Wax îi enerva şi faptul că munţi şi codri străvechi fuseseră hărtăniţi ca să se obţină plăci de granit pentru case făcute în serie ori lemn de palisandru pentru bordurile unor maşini luxoase, pe care nu le va conduce nimeni niciodată.

La un moment dat Wax a pomenit cât de înfiorător i se pare că minţile alea brici, care putuseră inventa medicamente minune, fisiunea nucleară şi efecte speciale pe computer de-ţi tăiau răsuflarea, sufereau de-o asemenea lipsă completă de imaginaţie când era vorba să-şi cheltuie banii: blaturi de masă din granit şi maşini de lux. Cu cât Wax vorbea mai mult despre asta când conducea, cu atât mai turbat devenea şi puteai să vezi cum acul vitezometrului urcă tot mai mult şi mai mult, trecând de o sută douăzeci, o sută patruzeci, o sută şaizeci...

Lynn Coffey: La lichidatori – şi poate că la toţi Vânătorii de Buşeli – avem de-a face cu o nebunie a şoselei îndreptată spre sine.

Unii bărbaţi pot pretinde că adoră femeile, dar şi dacă se însoară de-o sută de ori, tot or să-şi agreseze fiecare soţie, făcând-o să se sinucidă. Karl Waxman simţea acelaşi lucru în legătură cu automobilele alea de lux furate. Îi plăcea să demareze cu peste o sută la oră şi să simtă cum toate privirile se întorc, invidioase, după el, dar îl indigna faptul că-i trebuia un Jaguar ori un BMW ca să obţină o asemenea recunoaştere. Faptul că automobilul nu-i aparţinea era insulta supremă. Manifestarea supremă a tuturor defectelor lui personale, aşa cum şi le percepea el însuşi.

Cartuş Dunyun: Fără caterincă, eu nu plec niciodată de-acasă fără un mixaj pentru orice. Pentru când te îndrăgosteşti. Pentru când vezi cum moare cineva. Pentru dezamăgire. Nerăbdare. Aglomeraţie pe şosea. Am câte-un mixaj pentru orice stare de spirit omenească. Când mi se întâmplă ceva cu adevărat bun sau rău, ce fac eu ca să nu reacţionez exagerat – adică să mă distanţez de emoţiile mele – e să găsesc coloana sonoră perfectă pentru momentul ăla. Chiar şi în noaptea când a murit Rant, primul meu gând a fost unul mecanic: concertul numărul 2 pentru vioară al lui Philip

Glass sau concertul pentru pian în Sol major al lui Ravel...?

Jarrell Moore: Din câte mi-am dat eu seama, individul care-i şef peste vânătoarea de buşeli trebuie să contorizeze cumva penalizările. Şi să mai ţină şi evidenţa echipelor după plăcuţele lor de înmatriculare. A, şi cea a semnului şi a ferestrei de la fiecare joc nou. Mda, şi să-i anunţe pe toţi jucătorii despre evenimentele viitoare. Dacă-i un singur tip, bag mâna în foc că-i al naibii de ocupat şi că nu-i un târâie-brâu oarecare. Ar trebui să fie al naibii de deştept.

Tina Cumva: Fie că era un Lexus ori un Rolls-Royce, la sfârşitul fiecărei întâlniri de după vânătoarea de buşeli Wax şi cu mine ajungeam la capătul rampei pentru vase de pe Madison Street, acolo unde rampa se înclină abrupt şi dă în apă adâncă. În urma noastră vedeai dâre de pinioane, piuliţe, ulei de motor, lichid de frână şi poate chiar şi aşchii de fibră de carbon. Şi fum, nişte afurisiţi de nori de fum negru ori albastru. Cu sistemul de transmisie abia mai funcţionând.

Coboram şi mă uitam cum Wax intră în viteza întâi. Şi, cu motorul încă mergând, în

unele nopţi, dacă nu era nimeni prin zonă, apăsa pe butonul de alarmă. Ce blestemat de zgomot mai scotea şi ăla! Numai sirene... şi luminile care nu erau făcute deja zob, astea se tot stingeau şi se aprindeau. În timp ce Mercedesul sau Lamborghini-ul încă mai lumina şi urla, Wax ieşea şi trântea uşa. Maşina o lua în jos pe rampă, cu botul înainte, alunecând în apa neagră. Parcă urmăream scufundarea unui transatlantic. A *Titanicului***.** Cu luminile albe şi aurii, cu claxonul ţipând chiar şi după ce maşina se afunda tare sub apă, relicva asta profanată a visului cuiva se jeluia mai departe, clipind tot mai slab şi mai înceţoşat din stopuri, până ce-şi găsea locul pe vreun munte secret, făcut din vise sfărâmate – Jaguaruri, Saleenuri şi Corvette –, pentru uciderea cărora oamenii îl angajaseră pe Wax.

18. Oraşul

Todd Rutz (*negustor de monede*): Puştiul ăla care-a murit. Puştiul apare cu o şosetă înnodată şi-ncepe să desfacă nodul cu dinţii. Nimic din ce-ar putea fi în şoseta aia galbenă şi veche n-ar trebui să merite să arunc

măcar o privire. Licenţa mea spune că pot ţine deschis patru ore după stingere atâta timp cât nu părăsesc magazinul. Când se face ora stingerii, zăvorăsc uşa şi, indiferent cine apare, îi răspund doar la interfon. Pe puştiul ăsta cu şoseta murdară era cât pe ce să nu-l primesc. Cu Oamenii de Noapte nu se ştie niciodată.

Dar până şi eu îmi dau seama că puştiul ăsta e un convertit. Încă nu i-a pierit nici bronzul de pe piele. Aşa că mi-am încercat norocul, gândindu-mă că poate o să fac ceva bani. De exemplu, la New Orleans, în 1982, nişte buldozere sapă în centru la nu ştiu ce lucrări de construcţie cândva pe la amiază, cu o mulţime de oameni de afaceri umblând pe-acolo îmbrăcaţi în costume cu vestă. Buldozerul scormoneşte pământul şi dă peste trei casete de lemn cu monede de un sfert de dolar din 1840, cu Libertatea aşezată. Nu de aur, vă daţi seama, dar sunt totuşi monede care valorează cam între două şi patru mii de parai bucata. Şi bancherii cu avocaţii ăia, aşa, în costume şi rochii, se-aruncă în noroi şi încep să se lupte unii cu alţii. Se muşcă şi-şi trag şuturi pentru un pumn de sferturi de dolar cu valoare numismatică.

Adică vreau să spun că nu se ştie de unde poate s-apară ditamai comoara.

Edith Steele (*director de resurse umane*): Am avut un interviu cu domnul Casey pentru un post de îngrijitor-peisagist în tura de noapte. A ajuns la firma noastră prin intermediul liniei telefonice TE-VĂD de asistenţă pentru şomeri. În urma celei de-a treia neprezentări la serviciu şi a celei de-a cincea scutiri pe bază de răni datorate unor incidente de trafic, fără legătură cu munca sa, domnul Casey a fost scos de pe statul nostru de plată.

Todd Rutz: În cazul comorii de la Baltimore, din 1934**,** doi băieţei care-şi făceau de cap prin subsolul unei case închiriate au descoperit o gaură în zid. Pe 31 august 1934 au scos din gaura aia 3.558 de monede de aur, toate de dinainte de 1857**.** Pe strada South Eden, la numărul 132**,** în Baltimore, Maryland. Un număr rezonabil din monedele alea erau, cum se zice, „curate ca lacrima”. Nepuse deloc sau aproape deloc în circulaţie.

Lew Terry (*administrator de imobil*): Dacă ar fi după mine, n-aş închiria niciodată la

Petrecăreţi de Noapte – puşti din ăia de zi care schimbă tabăra. Numai ca să-i calce pe nervi pe părinţii lor, de-aia se convertesc. Delincvenţii ăştia se simt obligaţi să respecte toate stereotipurile negative pe care le au despre cultura de noapte – ascultă muzică tare şi bagă experienţe procesate cu droguri însă regulamentul imobiliar spune că un minimum de zece procente din unităţile locative trebuie pus la dispoziţia convertiţilor. Casey s-a mutat în apartamentul 3-E, dar n-a adus nimic cu el – poate doar o valiză. Puteţi să aruncaţi o privire, numai că uşa e încă sigilată de poliţie.

Todd Rutz: Puştiul cu şoseta desface nodul cu dinţii şi se-aude cum sună monedele în călcâi. Şi vreau să spun că sunetul mă bucură aşa de tare, că îl las pe puşti înăuntru. Ştiu cum sună argintul faţă de cupru ori nichel. Având magazinul de atâta vreme, numai să aud zuruitul monedelor şi pot să spun dacă-s din aur de douăzeci şi două sau de douăzeci şi patru de carate. Şi, după sunetul pe care-l aud, aş fi în stare să mestec şoseta aia în gură.

Jeff Pleat (*director de resurse umane*): Conform datelor noastre, l-am angajat pe Buster Casey timp de două săptămâni în

poziţia de spălător de vase. O coincidenţă clară face ca, în scurta perioadă cât a lucrat pentru noi, şaisprezece clienţi veniţi la cină să fi descoperit în mâncarea lor obiecte străine. Obiecte din cele mai diverse, de la agrafe de oţel pentru hârtii până la o monedă de zece cenţi cu un bizon, din anul 1923.

Todd Rutz: Puştiul bagă în şosetă o mână care-i intră până la cotul lui slăbănog şi scoate de-acolo un pumn de... vorbim aici de monede *imposibile.* N-ar conta nici dacă ar fi omorât pe cineva pentru ele. O piesă de aur de douăzeci de dolari din 1933, curată ca lacrima. Una de zece dolari, tot din aur şi din 1933, deloc circulată. O piesă de patru dolari marcată 1879-D[9], cu Libertatea cu părul cârlionţat, aproape ca lacrima.

Jarrell Moore (*detectiv particular*): Declaraţia mea oficială este că Buster Landru Casey, alias „Rant” Casey, m-a contactat telefonic şi a stabilit o întâlnire pentru a discuta despre angajarea mea în vederea găsirii unui tată biologic absent. La vremea

[9] Litera de după anul punerii în circulaţie a monedei reprezintă iniţiala monetăriei: D – Denver, S – San Francisco, P- Philadelphia etc. (n.r.).

aceea mi-am informat potenţialul client că serviciile mele costă o mie de dolari pe săptămână, plus cheltuielile. Sus-menţionatul potenţial client m-a asigurat că banii nu reprezintă o problemă.

Brenda Jordan (*prietenă din copilărie*): Dacă-mi promiţi că nu mai spui la nimeni, atunci să ştii că alt lucru pe care mi l-a zis Rant Casey a fost că bătrânu' de i-a povestit de monede, străinu' care-a apărut pe şosea de nicăieri, i-a zis că el ar fi taică-său cel uitat, taică-său adevărat, de la oraş.

Todd Rutz: Având de-a face cu un puşti ca ăsta, credeţi-mă că m-am uitat după toate semnele de falsuri cunoscute. Monede de argint cu Libertatea mergând din 1928-D. Sferturi de aur din 1905-D, cu vultur. Falsuri care-ţi sar în ochi. Un dolar de argint din 1804, dolar Lafayette. Am pus sub lupă o jumătate de dolar de aur 1861–O confederat şi m-am uitat după structuri coralifere şi rosături de la apa sărată, după „urme de naufragiu" care să-mi spună mai multe decât voia să dea pe goarnă puştiul. M-am uitat după granulaţii microscopice, ce-ar fi putut veni de la nisipul de pe fundul mării.

Vorbim aici de monede care n-au trecut prin mâna nimănui. Monede neînregistrate. Unele fără nici o urmă pe ele, în afară de alea de la frecuşul cu alte monede.

Allfred Lynch (***specialist în deratizare şi deparazitare*****)**: Pentru cei mai mulţi oameni controlul dăunătorilor nu-i tocmai munca preferată, da' Rant Casey venea la ea cum vine gândacu' la mâncarea pentru pisici. Puştiul se târa pe sub case şi prin poduri şi nu conta că trebuia să aibă de-a face cu lilieci vampiri. Şerpi, lilieci, şobolani, gândaci de bucătărie, păianjeni veninoşi – nimic nu-l făcea pe Rant Casey să se piardă cu firea.

Chestia ciudată e că la examenul medical a ieşit c-ar avea rabie. Nu droguri, nu nimic, dar avea rabie. Cei de la clinică au avut grijă şi i-au făcut din nou vaccinul antitetanos.

Todd Rutz: Credeţi-mă, m-am prefăcut numai că verific valoarea din catalog. Îi spun, ştii, despre jumătatea de dolar cu capul Libertăţii pe care o ai, 1892–O, atunci când a emis-o prima dată Charles E. Barber[10], editorii de pe la ziare au scris că vulturul părea mort de foame.

[10] Charles Edward Barber (1840-1917), gravor-şef al Monetăriei Statelor Unite.

Capul Libertăţii arăta ca „ignobilul împărat Vitellius cu guşă”. Câtă vreme îi servesc puştiului replica asta, de fapt arunc o privire prin rapoartele cu furturi din ultimul an.

Puştiul se uită pe fereastra din faţă. Zgâlţâie şoseta şi face să zuruie monedele care-s încă înăuntru. Îmi zice că bunica lui a murit şi că ea i le-a lăsat. Doar atât spune despre sursa colecţiei lui.

Allfred Lynch: Singura problemă pe care am avut-o cu Rant Casey a fost că noi, cam o dată pe lună, facem controale pe sărite la sufertaşele cu mâncare. Când oamenii o pornesc spre casă, cerem să ne uităm în sufertaşele lor. Oamenii noştri rămân singuri prin case, uneori cu bijuterii şi alte chestii de valoare la-ndemână. Câte un control când şi când îi ţine pe toţi în priză.

Nu l-am prins niciodată pe Rant cu diamante furate, da’ odată i-am săltat capacu’ la cutie şi-năuntru gemea de păianjeni. Păianjeni văduva neagră, pe care-ar fi trebuit să-i omoare-n ziua aia. Rant zice că-i din greşeală, cică, şi eu îl cred.

Păi, sincer, cine ar şterpeli şi-ar lua acasă un cuib de păianjeni veninoşi?

Todd Rutz: Am făcut afacerea şi i-am plătit puştiului cincisprezece mii de dolari, cât aveam în casă. I-am dat şi ultima bancnotă din seif. Cincisprezece bătrâne pentru moneda din aur de douăzeci din 1933, pentru aia de zece din 1933 şi pentru piesa de patru dolari din 1879.

Când îl întreb de nume, puştiul stă să se gândească, se uită în podea, dup-aia în tavan, şi îmi zice:

— Nu m-am hotărât încă.

Credeţi-mă, nu conta că minţea. Nu conta că a refuzat orice, în afară de bani gheaţă. Sau că dinţii puştiului, cu care a desfăcut şoseta, dinţii ăia erau plini de negreală. Cum e cărbunele.

Adică vreau să spun că numai vulturul ăla dublu Saint Gaudens din 1933, numai ăla singur face opt milioane de dolari.

19. Noaptea Şcolii de Şoferi

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): Într-o Noapte a Şcolii de Şoferi Rant l-a rugat pe Green Taylor Simms să facă o poză, o fotografie cu el stând lângă mine. Îi pune el în

braţe lui Green unul din aparatele alea de unică folosinţă, din carton, şi, ţinând o mână ţeapănă în dreptul genunchilor, îi zice:

— De-aici în sus.

În noaptea aia Green conducea maşina lui, Daimlerul lui mare, şi ne opriserăm la un *drive-in* ca să luăm ceva de mâncare. Rant stă lângă mine şi mă ia pe după umăr. Atinge cu degetul capătul conexiunii mele acolo, la ieşire, între prima şi-a doua vertebră cervicală, şi zice:

— Cum se simte?

Îmi spune că, din cauza rabiei, conexiunea lui nu se poate cupla. Încă mă apasă acolo cu degetele, încă îmi mai freacă pielea. Degete calde, ca şi cum tocmai le-a luat de pe o ceaşcă de cafea. Febrile. Fierbinţi.

O conexiune, îi spun eu, e ca şi cum ai avea un nas în plus, doar că la ceafă. Şi nu numai nas, dar şi ochi, şi-o limbă, şi urechi – alte cinci feluri de vedere în plus. Uneori, îi zic, e de rahat. Ar trebui să ai control asupra conexiunii, da’ câteodată te apucă o foame teribilă-n glandă, mori după o Cola sau după chipsuri de cartofi, chestii pe care în mod normal nu le-ai mânca, şi atunci ştii că lumea corporatistă a transmis pachete sau efecte care-ţi intră în mufă chiar şi când nu eşti conectat.

Green stă în picioare, cu aparatul la ochi, sprijinit de portiera din partea şoferului, şi zice:

— Spune-mi când.

Prin spatele lui trec maşini, unele cu „Atenţie – şcoală!” pe ele. Echipe de vânători de buşeli, care încetinesc şi se uită dacă avem semnul de joc.

Rant îmi cuprinde ceafa în căuşul palmei şi zice:

— Acum.

De exemplu, în seara asta nu mi-a fost foame până ce n-am trecut pe lângă fast-food. Salivez şi asta-i ceva real. Dar gustul de sandvici cu brânză şi şuncă e un efect procesat.

Green Taylor spune:

— Zâmbiţi, vă rog.

Şi-atunci Rant, care mă ţine de gât, îmi întoarce faţa spre el şi-şi lipeşte gura de a mea. Când aparatul foto se declanşează, cealaltă mână a lui Rant e înfiptă între picioarele mele, cu degetele răsfirate şi băgate prin nasturii de la prohab.

Ce nebun cretin! Una-două, cu limba lui fierbinte în gura mea şi saliva lui pe buzele mele, la fel de repede cum se ia rabia. Bliţul se

declanşează de două ori înainte să-l împing deoparte pe Rant Casey, dar el, cică:

— Mersi, omu’.

Ia aparatul foto de la Green şi zice:

— Taică-meu n-o să creadă că m-am pricopsit cu aşa o frumuseţe de iubit.

Ce mai rahat, nu-i aşa?

Iar eu scuip şi tot scuip. Gustul fierbinte de brânză, şuncă şi turbare. Scuip şi tot scuip.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Veşti proaste pentru aceia dintre voi care se îndreaptă spre vest pe autostrada 213: o maşină cu patru uşi a trecut peste separatorul dintre benzi şi s-a dat peste cap, prinzând înăuntru şoferul şi-un pasager. Băieţii de pe ambulanţă zic că şoferul e un bărbat de treizeci şi cinci de ani, care sângerează dintr-o fractură multiplă de femur. Are pulsul slab şi presiunea arterială îi scade rapid. Diagnosticul lui actual este de stop cardiac provocat de hemoragie, dar vom reveni cu informaţii peste un sfert de oră. Aici Radio DRVR, „Grafic de trafic”. Noi ştim ce vă face să-ntoarceţi capul...

Cartuş Dunyun: În Nopţile Şcolii de Şoferi semnul e unul din panourile alea pe care scrie „Atenţie – şcoală!” Trebuie să-ţi faci rost de

două semne măricele şi să pui unul la stopuri, între capacul portbagajului şi bara de protecţie. Al doilea îl legi în faţă, peste capotă, da’ în aşa fel încât să nu blocheze ventilaţia la radiator. Cei fără experienţă, echipele care aşteaptă prea multe de la ventilatorul cu antigel şi de la pompa de răcire, ăştia or să facă nişte panouri cât toată masca radiatorului şi-o să-i vezi stând pe marginea drumului, cu motorul supraîncălzit.

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Regulile vânătorii de buşeli le cer tuturor echipelor să folosească un soi de panou cu inscripţia „Şcoala de şoferi profesionişti Ajax”, asta după ce acum vreo câteva sezoane, în timpul unei ferestre, pe traseu a apărut un şofer începător adevărat. Tipul ăla-i legendar. Se zice că bietul începător a fost marcat, una după alta, de şase echipe diferite, care l-au urmărit prin cartiere întregi şi i-au buşit bara din spate până ce i-a căzut toba de eşapament. Se mai zice şi că începătorul cu instructorul pur şi simplu au tras pe dreapta, au lăsat portierele deschise şi motorul mergând şi-au spălat putina.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Avem noi informaţii despre accidentul cu răsturnare de pe 213. Descarcerarea şoferului continuă, dar există deja semne de hemoragie cerebrală subarahnoidă şi fractură craniană deschisă, provocată de izbirea frunţii şoferului de oglinda retrovizoare de la parbriz. Asta-i tot ce se poate vedea pe direcţia vest. Vom reveni cu noi informaţii peste un sfert de oră. Aici Radio DRVR, „Grafic de trafic”. Noi ştim ce vă face să-ntoarceţi capul...

Cartuş Dunyun: În principiu vânătoarea de buşeli sună bine, da’ cea mai mare parte a ei înseamnă să stai la discuţii şi să conduci în cerc. Dai ture şi te uiţi după altă maşină care să aibă pus semnul corect pentru fereastra aia de timp. Semnul anunţat la telefon, prin e-mail sau prin SMS-uri transmise la toată lumea. În unele ferestre puteai da peste echipe care habar n-aveau de nimic, îmbrăcate pentru o Noapte a Lunii de Miere, cu căcaturi de nuntă pe maşină. Sau vedeai câte-o echipă cu peruci pe cap, conducând o maşină mâzgălită cu chestii gen „Hai ai noştri!”, perfecte pentru Noaptea Gospodinei Microbiste. Dacă ai semnul greşit, te faci de rahat. Sau mai rău.

De echipele astea cu semnul greşit se zicea c-ar fi poliţai care încearcă să strice jocul. Sau echipe care au marcat prea tare, au izbit alte maşini pe margini sau în alte puncte nepermise. Dacă încâlci regulile de prea multe ori, oamenii or să-nceapă să sune la linia fierbinte a vânătorii de buşeli, ca să facă plângere împotriva ta. Ia-ţi în cârcă suficiente penalizări şi n-o să mai fii anunţat de următorul semn şi nici de fereastră.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Iată un scurt rezumat al accidentului de pe 213. Băieţii de pe ambulanţă îmi spun că şoferul prezintă rupturi de pericard – punguţa aceea dură care vă ţine inima. Se pare că impactul profund a deplasat inima înspre coloana vertebrală, provocând contuzia peretelui posterior al septului interventricular. Moartea-i moarte şi condusu-i condus, plus informaţii noi la fiecare zece minute. Aici Radio DRVR, „Grafic de trafic”. Noi ştim ce vă face să-ntoarceţi capul...

Cartuş Dunyun: În Noaptea aia a Şcolii de Şoferi stau pe locu’ mortului, cu Rant de şase în spate. Am geamul coborât, aşa că scuip afară şi-i spun lui Rant:

— Chiar dacă-mi dai turbare, nu-s curlangiu’ tău.

Scuip şi zic:

— Mai ales dacă-mi dai turbare.

De obicei Rant miroase ca un pahar de apă curată, dar nu şi-n seara asta. Peste tot pe unde m-a atins simt miros de benzină.

— Ce-i cu putoarea asta? îl întreb.

Şi Rant zice:

— Acid dimetilciclopropanocarboxilic.

Întoarce capul şi se uită prin lunetă undeva în spate, în stânga noastră.

Apoi Rant zice:

— Ar trebui să omoare păianjenii.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Tocmai ni s-a comunicat ceva de pe 213. Investigaţiile ulterioare asupra şoferului au scos la iveală o fractură laterală prin strivire a femurului drept, având ca rezultat fracturi laterale ale osului pelvian, ruperea articulaţiilor sacroiliace, ca urmare a impactului, şi fracturi ale cavităţii cotiloide. Pentru cei care vă aflaţi la ieşirea nordică de pe 614 spre autostrada Helmsberg, înspre est, traficul e încetinit din cauza unei maşini-şcoală blocate pe banda din dreapta. Pentru Grafic de Trafic a prezentat Tina Cumva.

Cartuş Dunyun: Green ne strecoară în spatele unui şofer începător, încolţindu-l, şerpuind prin trafic, ca să prindă un unghi mai bun, şi sperând să mâne ţinta pe o stradă lăturalnică, unde un marcaj ca lumea n-ar atrage prea mult atenţia. Poate doar a poliţiei. Stă în spatele câte unei dubiţe, a câte unui taxi ori autobuz, orice e mare şi colorat, pentru ca ţinta să nu vadă că avem semnu' pus.

Cu ochii după rechini, îl întreb pe Rant dacă-şi caută un iubit.

Şi Rant zice:

— Nţ.

Dup-aia zice că şi-ar pune-o şi cu un ciobănesc german dacă asta i-ar face pe ai lui să-l iubească mai puţin. Ca să-i ferească de durere.

— Ţine de strategia mea, spune el, cu privirea întoarsă cât să acopere două cvadrante în stânga. Cu cât părerea alor mei despre mine e mai proastă, cu atât mai puţin or să sufere c-am plecat.

Autobuzul care merge pe lângă noi pune frână şi rămâne în urmă la un stop. Rămânem expuşi doar atât cât îi ia lui Green să zică „Domnilor, puneţi-vă centurile" şi-atunci în maşina care-i ţinta noastră cel ce stă de şase

în stânga, pe bancheta din spate, se uită direct la semnul nostru.

Ţinta virează pe următoarea la dreapta, înspre o alee întunecoasă cu maşini parcate, iar Green trece pe lângă autobuz, pornind în urmărire. Doi şoferi începători, care lasă dâre de cauciucuri şi fumăraie în urmă.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Veşti noi, abia primite de pe ambulanţă, în legătură cu accidentul de mai devreme de pe 213. N-o să ştim sigur până după autopsie, dar se pare că există o altă ruptură minoră a jejunului inferior, cu comunicare în cavitatea peritoneală. Cei din branşă zic că după ce în cavitatea peritoneală se scurg două mii de mililitri de lichid purulent, ambulanţa opreşte sirenele şi stinge luminile alea şmechere. Încă ceva de reţinut în caz că vă grăbiţi astăzi prea tare la navetă.

Cartuş Dunyun: Ţinta noastră se mişcă încet şi e prea aproape de maşinile parcate ca să putem s-o marcăm fără pagube colaterale costisitoare. E în regulă să faci o gaură într-o maşină aflată în joc, dar să buşeşti una oprită şi nevinovată e un risc pe care ţi-l asumi. Plăteşti pentru reparaţii. Ţinta noastră se

bazează pe asta şi merge aproape de maşinile parcate, unde e în siguranţă, căutând o ieşire rapidă din încurcătură. O alee laterală. Sau un poliţist.

Ţinând ochii pe cvadrantul meu de joc, îl întreb pe Rant dacă-i popo sau nu.

Din noaptea aceea a-nceput Green Taylor Simms să-i zică Huckleberry Fund.

Şi Rant, cică:

— Adevărul e că doctor n-o să mă fac niciodată. Şi nici să nu mă pui vreodată să fac socoteli.

Apoi:

— Nu pot face prea multe de care ai mei să fie mândri...

Şi se-apleacă spre scaunul din faţă, ca să dea drumul la radio. Tina bolboroseşte întruna. Primeşte telefoane de la ambulanţe, medici şi agenţi de circulaţie şi-i dă înainte cu povestea ei cu întorsul capului.

— Da', zice Rant mai departe, dacă îi fac pe ai mei să n-aştepte mare lucru de la mine şi să se necăjească fiindcă m-au crescut rău, atunci până şi miracolul ăla simplu prin care bagi o fată în bucluc, până şi ăla o să-i facă să sară în sus de bucurie şi uşurare.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: O ultimă informaţie de la băieţii de pe ambulanţă, legată de accidentul rutier cu victime de pe 213: cântecul pe care-l ascultau când au murit era *My Sharona* al celor de la The Knack. Şi asta îl face pe Brian Lambson cel mai proaspăt câştigător al concursului nostru „Cântec de moarte bună”. Brian, dacă ne asculţi, sună pe parcursul următoarei ore ca să-ţi primeşti premiul. A fost Tina Cumva de la „Grafic de trafic”. Noi ştim ce vă face să-ntoarceţi capul...

Cartuş Dunyun: Când Rant se întinde spre locul din faţă, ca să se joace cu scala radioului, văd scris pe dosul mâinii lui, cu pastă albastră de pix: P295/30 R22... P285/30 R22... 425/65 R22.5. Clar, dimensiuni de cauciucuri. De cauciucuri mari.

Arăt cu bărbia înspre numerele scrise cu albastru şi îl întreb:

— Ai fost să-ţi cumperi maşină?

Iar Rant face:

— Cât de bine-o ştii pe Echo?

Şi se trage înapoi, pe locul lui.

Destul de bine, îi spun. Binişor.

Green Taylor Simms mângâie răbdător acceleraţia cu piciorul. Maşina ţintă e aproape,

mai s-o atingi. Amândouă maşinile se târăsc cu viteza întâi. E miros de insecticid. Parfum de turbare.

Şi Rant zice:

— M-am gândit că aş putea să-i iau un cadou...

În seara asta Echo nu-i cu noi. Lucrează în oraş. Face nişte rahaturi pe care nu vreau să le explic aici. Rahaturi complicate.

Rant spune:

— Urăşte Echo pe cineva din toată inima şi din toate puterile?

Şi eu, cică, nu vrea cumva Rant să spună „iubeşte”?

La care Rant dă din umeri şi zice:

— Nu-i totuna?

20. Cimitirele de maşini

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Dacă vorbim de spectacol pur, apogeul culturii Vânătorilor de Buşeli îl constituiau, neîndoielnic, Nopţile Pomului. Ideea era, ca întotdeauna, să alegi un semn pe care publicul neavenit să-l treacă cu

vederea, considerându-l ceva obişnuit, normal – sau cel mult un accident.

Printre semnele de tip accidental se numărau ceştile de cafea şi prânzurile împachetate. Echipele de vânători foloseau astfel de semne în Nopţile Pleosc. De exemplu, într-un joc Pleosc „Cafea” jucătorii îşi indicau participarea legând sau lipind un termos mare pe acoperişul vehiculului. Cafeaua în sine era opţională. Dacă era vorba de un joc Pleosc „Pachet de Prânz”, echipele lipeau deasupra maşinii o pungă de hârtie maro cu „prânzul” la pachet. Pentru oamenii de pe stradă asemenea semne păreau nişte accidente stupide, iar şoferii nepreveniţi apăreau uneori pe banda de alături, râzând, arătând cu degetul şi încercând să-i atragă atenţia şoferului şi să-l ajute să pună la locul lui obiectul plasat aiurea.

Evenimentele de tipul „Copil la bord” foloseau un alt gen de semn trăsnit. Desigur, reacţia publicului era întru câtva mai puţin veselă la vederea unei maşini ce şerpuieşte în viteză prin trafic şi are deasupra maşinii un cărucior cu un copil, aparent uitat acolo.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Adjudecătorul de la licitaţie începe de la cincizeci de dolari şi zice:

— Cincizeci, careva? Vrea cineva să facă o ofertă de deschidere de cincizeci de dolari pentru exemplarul cu numărul unu?

Aici suntem la „Remorcări Sammy”, aşa că trebuie să fie marţi noaptea. Licitaţiile de miercuri ale poliţiei se ţin la Radio Recuperări. Aşa-i că-i organizată treaba? Vinerea mergem la Remorcări, ca să vedem maşinile din timp. Alea confiscate de poliţie. Abandonate. Reţinute la capturi de droguri ori pentru amenzi neplătite. Maşini remorcate din parcări cu plată şi nerevendicate niciodată. Toate ajung, pe ceva mărunţiş, la ăia care dau mai mult.

Dacă vrei o maşină pe care s-o poţi conduce câteva zile, s-o vopseşti, s-o chituieşti şi celelalte căcaturi, ca după aia s-o izbeşti de altă maşină prăpădită, aici e piaţa pe care o cauţi. Pe parbrizele unor maşini poţi citi, scris cu marker fosforescent, galben ori portocaliu, „Cura transms dfct”. Sau „Blc motr fisrat”. Pe parbrizul unei maşini mari, cu patru uşi, încă mânjită cu textul „Proaspăt căsătoriţi” scris cu pastă de dinţi şi cu tinichele atârnându-i în

urmă – numărul 42 la licitaţie –, se poate citi „Lob arbre cu came uzt”.

Pe bordul maşinii care-i acum la licitaţie, toată boţită şi buşită, încă mai e sânge uscat şi păr încleiat.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Păpuşa bebeluş şi căruciorul ei erau, desigur, înşurubate acolo. Majoritatea echipelor foloseau aceleaşi găuri şi şuruburi de prindere în fiecare săptămână, schimbând copilul cu termosul sau cu punga de sandviciuri. Alte echipe, pe măsură ce acumulau îndoituri şi zgârieturi, devenind mai puţin atractive ca ţinte, începeau să dezvolte tema principală. În loc de termos, îşi prindeau deasupra o maşină de făcut espresso şi un şir de ceşcuţe şi farfurioare. Un coş cu *pain au chocolat.* O vază de argint cu un trandafir singuratic tremurând în bătaia vântului.

Cartuş Dunyun: Adjudecătorul recită:

— Şaptezeci şi cinci, şaptezeci şi cinci, cine dă optzeci? Cine dă optzeci de dolari? Am auzit optzeci…?

Rant şi Echo tot mai cască gura la maşini, uitându-se pe sub capote. Echo arată spre nişte dubiţe turtite şi ruginite, încă decorate cu

fâşii de hârtie creponată şi imprimeuri care zic „Hai ai noştri! Tigrii în finală!” Scaunele şi podeaua sunt pline cu o droaie de ambalaje de covrigei şi mâncare de la fast-food, rămase de când echipajul a abandonat nava, într-o Noapte a Gospodinei Microbiste.

Echo deschide portiera de pe partea şoferului la un coupe cu un pom de Crăciun artificial, decolorat, încă atârnat pe acoperiş. Apasă cu un deget pe un buton de la sistemul stereo, da’ nu se întâmplă nimic. Apasă încă o dată, mai tare, şi de-acolo sare afară un disc.

— Mixul meu preferat de urmărire, zice Echo, fluturând discul ca să-l vadă Rant.

Apoi adaugă:

— Credeam că n-o să-l mai aud niciodată.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Când se apropia Ziua Recunoştinţei, tema simplă a termosului de cafea se extindea, incluzând curcani din hârtie creponată, pictaţi şi lustruiţi până ajungeau de un cafeniu lucitor. Pocale cu picior, din care curgea vin roşu. Solniţe şi piperniţe. Şi lumânări mari, albe, în sfeşnice de alamă, cu flăcările sclipind, alimentate de baterii. Un spectacol de asemenea dimensiuni semnala de obicei ultimul eveniment în care o echipă

plănuia să conducă un automobil anume: ca să fixezi deasupra castroane cu cartofi dulci şi fasole verde, trebuia să faci nenumărate găuri prin acoperiş şi partea frontală.

Pentru asemenea marşuri de adio elaborate, cunoscute sub numele de Funeralii sau Ultimul Drum, echipele soseau la locul acţiunii – sau pe teren – cu cel puţin o oră înainte de deschiderea ferestrei de joc. Până începea jocul în mod oficial, vehiculele făceau un tur de paradă şi-şi expuneau decoraţiunile, oferind un ultim şi grandios salut de adio înainte ca partida din acea noapte să le trimită la cimitirul de maşini.

Cartuş Dunyun: Artistul de script dinăuntrul meu încă mai căuta evenimente care să merite emise. Îmi duceam mâna la spate şi-mi atingeam conexiunea, gata să-i dau drumu'. Aş fi putut să descarc unul din momentele mele interesante de luciditate. Felul cum arăta o maşină ruginită. Sau cum zâmbea Rant înspre Echo când femeii i se vedea doar curul, scos la înaintare de sub o capotă pe jumătate deschisă, iar vocea ei, înfundată de unsoare şi de tablă, anunţa:

— Clapeta asta fluture e *futută.*

La câteva rable mai încolo o nedecapotabilă stâlcită stă pe butuci, în noroi. Pe portbagajul ei scrie cu o vopsea de un roz strălucitor, un roz de ojă de unghii cu sclipici, „Bomba Sexy 3”. Lângă carcasă stă Tina Cumva.

Când degetele Tinei se strâng în pumn şi fata începe să pleoscăie prin noroi, înaintând spre curul lui Echo, dau drumu’ la conexiune, ca să înregistrez şi să descarc carnajul.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: După cum am menţionat, când era vorba de spectacol pur, nimic nu întrecea Nopţile Pomului. La asemenea evenimente rare apăreau să-şi facă numărul foarte devreme şi maşini vechi, şi noi. Ideea iniţială fusese să legi un pom de Crăciun autentic, verde, pe acoperişul vehiculului, ca şi cum în maşină ar fi fost o familie fericită ce-l aducea acasă de pe plantaţia din pădure. Dar aşa cum simpla ceaşcă de cafea se transformase într-un adevărat festin, în scurt timp un banal pin verde n-a mai fost de ajuns.

Echipele foloseau, desigur, pomi artificiali, legaţi de-a lungul maşinii, de obicei cu tulpina umbrind capota şi cu frânghii ce-l ţineau bine legat de barele de protecţie. Încă de la primele Nopţi ale Pomului echipele împodobeau

crengile cu betealã argintie. Puneau în vârful pomului câte o stea strălucitoare, care atârna şi se pocnea de portbagaj. Lipeau sau legau printre rămurele globuri lucioase. Cu două ore înainte de o fereastră de Noaptea Pomului vânătorii de buşeli pornesc parada. Deasupra maşinilor pomii clipesc, împodobiţi cu lumini colorate, ce se alimentează de la un cablu întins, printr-un geam, până la bricheta de bord ori la baterie. Colindele bubuie din fiecare sistem audio.

În momentul în care se deschide fereastra de joc, luminile de Crăciun se sting. Parada se afundă în tăcere. Echipele se răspândesc şi începe adevărata vânătoare.

Cartuş Dunyun: Adjudecătorul zice:

— Patruzeci de dolari. A zis cineva patruzeci? Haideţi, oameni buni, un plin de benzină costă mai mult de-atât. Dă cineva treizeci de dolari...?

Echo stă încă aplecată peste maşină, cu amândouă mâinile băgate până la umeri în motor şi cu obrazul lipit de un capac de valvă, şi chiar atunci Tina Cumva se proţăpeşte lângă ea, zicând:

— Hei, curvo!

Rant şi-a sprijinit amândouă coatele de aripa din faţă şi se chiorăşte sub capotă, la Echo.

Adjudecătorul reia:

— Am auzit douăzeci şi cinci? Douăzeci şi cinci de dolari...?

Şi Tina zice:

— Auzi, nu mai pune tu penalizări aiurea în cârca mea.

Vorbind cu fundul lui Echo, Tina mai zice:

— Dacă-s dată afară, o să sun şi eu să zic minciuni de căcat despre tine.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Când sting luminile de Crăciun, maşinile cu pomi devin negre, ţepoase, tăioase... nişte monştri. Abia ce auzi clinchetul slab al globurilor şi al ciucurilor de cristal în balans: un indiciu vag. Indiferent pe lângă ce hăţiş sau tufă întunecată trecea vreo echipă, putea să vadă brusc în oglinda retrovizoare explozia a o sută de culori. Urma un scrâşnet de cauciucuri şi masa aceea de lumini şi culori scânteietoare le ştergea vehiculul pe o laterală, după care dispărea iarăşi în noapte.

Cartuş Dunyun: Omul cu licitaţia spune:

— Douăzeci de dolari! Putem să-ncepem strigarea de la douăzeci...?

Şi dinăuntrul blocului motor, cu faţa încă lipită de izolaţia termică, Echo zice:

— Am uitat de tine. Nici nu ştiu ce număr de înmatriculare mai ai.

Apoi continuă, fără să-i arate Tinei altceva decât fundul:

— Cum să-ţi pun penalizări în cârcă dacă nu-ţi ştiu numărul?

Adjudecătorul ăla zice:

— Douăzeci! S-a zis douăzeci. Dă cineva douăzeci şi cinci? Cine vrea să dea douăzeci şi cinci?

Rant o urmăreşte pe Echo, proptit încă în coate şi aplecat peste aripa maşinii. Eu privesc şi transmit în continuare, ca să pot rescrie totul mai târziu, acasă.

Tina zice:

— Hei, Băieţaş de Zi...

Apoi mai tare, spre Rant:

— Tu, ăla cu dinţi negri! Băieţaş de *Zi*!

Rant ridică privirea. Pe antebraţe, sub mânecile suflecate, i se văd cicatricile de la muşcături.

Şi Tina zice:

— Prietena ta ţi-a spus cu ce se ocupă? De unde scoate banii pe care-i dă pe maşini?

Rant nu zice nimic. Din obişnuinţă, scuip. Şi mai scuip o dată.

Unul din braţele lui Echo apare din măruntaiele motorului, cu cotul îndoit, şi scoate la vedere o palmă. Palma îndeasă o cheie universală în pantaloni, în buzunarul din spate.

Iar Tina glăsuieşte înspre curul lui Echo şi înspre cheia care se iţeşte din buzunarul ei:

— Prietena ta, pe care-o placi aşa de mult, se fute pe bani.

Tina îşi încrucişează braţele pe piept, se lasă pe spate şi ţipă:

— Prietenuţa ta e o afurisită de curviştină!

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: După o Noapte a Pomului, a doua zi străzile scânteiază. Lucesc. Poleiala aurie şi argintie pâlpâie şi flutură în vânt. Globuri de sticlă sparte scrâşnesc sub cauciucurile maşinilor care trec.

Cartuş Dunyun: Adjudecătorul spune:

— ...Am auzit douăzeci şi trei. O ofertă de douăzeci şi trei de dolari. O dată...

Echo face un pas înapoi, se ridică şi se uită înspre Tina.

Rant zice:

— E-adevărat?

Adjudecătorul zice:

— ...de două ori...

Echo îşi suceşte capul în toate părţile până ce gâtul îi scoate un pocnet, apoi zice:

— Ce să fie adevărat?

Şi Rant:

— Ce-a zis ea.

Apoi:

— Chiar eşti prietena mea?

Iar adjudecătorul spune:

— Vândut!

21. Echo

Canada Mercer (*inginer programator*): Eu şi cu soţia mea am angajat-o pe Echo Lawrence după o serată. Un cuplu pe care-l ştiam, familia Tyson-Neal, tocmai dăduse naştere primului lor copil şi nevoile bebeluşului întrerupeau mereu cina. După ce mama a dispărut pentru a mia oară, ca să aibă grijă de el, tatăl a remarcat:

— Mă bucur că am încercat sexul în trei *înainte* să ne întemeiem o familie.

Cu un nou-născut, a spus el, n-ar fi avut niciodată timpul şi intimitatea necesare pentru a experimenta cătuşele, vibratoarele şi uniformele de poliţie. Dar toate acestea trecuseră deja, aşa că nu regretau că aveau copilul. Păreau foarte fericiţi.

Părăsind serata, eu şi Sarah ne-am simţit teribil de înapoiaţi. Ne gândiserăm deja să facem un copil, dar încă nu încercaserăm niciodată sexul anal. Nici nu pomeniserăm măcar de sex în trei. După câteva zile am sunat la reşedinţa Tyson-Neal şi am întrebat cum au găsit ei o femeie care să accepte să se combine cu un cuplu. Ei ştiau o tânără care lucra exclusiv cu perechi de vârsta noastră. O Fată de Noapte care ar fi acceptat cu plăcere să vină la noi în apartament după ora stingerii.

Echo Lawrence (☾ *vânător de buşeli*): Las-o baltă. Poliţia nu l-a găsit niciodată pe căcănarul care s-a izbit în familia mea. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc despre părinţii mei e că mergeam cu maşina. Făceam asta tot timpul. Mama conducea întotdeauna o maşină cenuşie, primită de la slujbă şi aşa de boţită,

că arăta ca un staniol pe care cineva l-a făcut ghem şi după aia a încercat să-l netezească. Fiind inginer de infrastructură, mama îmi ţinea tot timpul lecţii despre rata de flux a traficului. Nivelul E comparat cu nivelul K. Se oprea în mijlocul unei pasarele, ca să ne uităm la şoseaua de dedesubt, şi-mi punea întrebări despre Volumul pe Oră şi factorul Oră de Vârf în calcularea fluxului circulaţiei.

Tocmai dormeam întinsă pe bancheta maşinii ăleia cenuşii, când cineva a intrat direct în noi.

Sarah Mercer (*director de vânzări*): Când a apărut, tânăra avea ceea ce aş putea numi un braţ veştejit. Unul dintre coatele ei era strâmbat, uşor curbat, iar mâna aia îi părea amorţită. Degetele îi erau curbate înspre interiorul palmei şi nu le folosea niciodată ca să apuce ori să ridice vreun lucru. Piciorul de pe aceeaşi parte părea să fie mai scurt şi fata dădea impresia că şi-l smuceşte din şold la fiecare pas în timp ce şchiopăta vizibil prin sufrageria noastră.

Ar fi fost tare drăguţă dacă n-ar fi fost pareza sau paralizia aia, care părea să-i fi lăsat partea stângă a feţei căzută şi ţeapănă. Biata

de ea ajungea la capătul unei propoziţii, apoi se oprea cu gura căscată, străduindu-se în mod clar să pronunţe cuvântul corect. Efortul pe care îl făcea ca să nu sară cuvinte şi să termine de fiecare dată ce voia să spună era chinuitor. După un pahar de Merlot, ne-a spus că handicapurile ei provin dintr-o unică leziune cerebrală, provocată atunci când mama ei o lovise în cap.

Echo Lawrence: Aşa fac. Le spun oamenilor asta. Mama chiar m-a lovit. Şi tata la fel, dar nu în felul în care-i las pe oameni să-şi imagineze. Bun, de fapt eu i-am lovit pe ei. În pulsaţia de la accident am ţâşnit ca o ghiulea de pe bancheta din spate şi i-am lovit pe amândoi după cap. Poliţistul venit la locul accidentului n-a pus niciodată asta pe hârtie, da' le-am rupt gâtul la amândoi. Capul mi s-a ciocnit de al tatălui meu cu atâta putere, că mi-a comprimat lobul temporal drept. Mânuţa pe care o am acum e braţul meu de la opt ani. Piciorul, ăsta a mai crescut un pic. Afazia, atunci când mă lupt cu cuvintele, aia-i un pic jucată. Mă prefac că ultimul cuvânt din propoziţie aproape că mă sufocă... fac o pauză... lungă. Ca şi cum n-aş putea să smulg

din mine cuvântul... potrivit. Încordarea asta îi face pe oameni să mă asculte cu adevărat.

Maşina care ne-a lovit era tot o berlină cenuşie de-a departamentului districtual pentru trafic, exact ca aceea pe care o conducea mama. Cu tabla găurită şi îndoită peste tot. O coliziune frontală. Şi nu l-au găsit niciodată pe celălalt şofer. Ceva aici... cum îi spune... pute.

Sarah Mercer: Fata devenise orfană şi, cum crescuse, ieşise cu toţi cei care o invitaseră. Unul din prietenii ei o însoţise la un club privat de swingeri, unde oameni îşi fac treburile unii în faţa altora. A convins-o să aibă o relaţie sexuală chiar în mijlocul clubului. A pătruns-o pe la spate. E prima femeie apărută în acea seară, aşa că are parte de foarte multă atenţie nedorită. Ca să suporte, închide tare ochii. În tot acest timp prietenul ei o ţine de mâna aceea chircită, şoptindu-i în ureche *„Meine kleine Hure...”*

În secret, ea se simte flatată de toată atenţia ce i se acordă, de zecile de bărbaţi ciudaţi care se deranjează să se uite la ea. Când supliciul se termină, îşi dă seama că pe piele îi şiroieşte şi altceva decât sudoare. E teribil de bucuroasă că şi-a păstrat pantofii în

picioare, fiindcă stă într-o băltoacă. Toată sperma lor i se prelinge de pe trup. Aşa grotesc cum sună, se pare că seara aceea i-a săltat teribil respectul de sine.

Până atunci nu ştiuse nici măcar că acel prieten al ei vorbea germana.

Canada Mercer: Discuţia a ajuns la subiectul bolilor venerice, iar ea a insistat că nu-i nici o problemă. Fata asta, Lawrence, ne-a explicat că persoanele care lucrează în branşa serviciilor sexuale fac adesea sex oral ca parte a preludiului. Ne-a spus că adevăratul scop al actului este să testeze rapid de boli un client. Sifilisul, a zis ea, seamănă la gust cu puiul gătit cu curry. Hepatita are gust de viţel cu capere. Gonoreea e ca chipsurile cu aromă de smântână şi ceapă. SIDA are gust de floricele de porumb. S-a uitat la soţia mea şi-a zis:

— Lasă-mă să-ţi ling păsărică şi o să-ţi spun dacă ai avut vreodată negi genitali sau dacă rişti să faci cancer de col uterin.

Cele mai multe forme de cancer, a zis ea, au un gust asemănător cu cel de sos tartar.

Echo Lawrence: Ca adult, am descoperit că dacă merg cu autobuzul, îmi transpiră palmele. În taxi abia dacă puteam să trag aer adânc în

piept. Când conduceam, simţeam cum îmi zvâcneşte pulsul în urechi şi vederea mea pierdea orice abilitate de percepţie a culorilor. Eram *gata-gata* să leşin. Eram foarte sigură că o să fiu buşită de altă maşină. Amintirea coliziunii frontale de atunci mă controla în plan inconştient. Am ajuns aşa de rău, că nu mai puteam nici să traversez strada, de teamă că vreun şofer ar putea să treacă pe roşu.

Lumea mea continua să intre la apă, să se facă tot mai mică şi mai mică.

Sarah Mercer: Canada o să vă spună. Aveam la noi fata aia drăguţă, dulce şi schilodită şi ea venise cu o geantă de umăr din piele neagră, pe care a pus-o pe masa din sufragerie. Cândva pe parcursul serii a lăsat paharul de Merlot şi s-a dus la geantă, unde s-a apucat să tragă fermoare şi să scoată... lucrurile astea. Chestii lungi, din cauciuc roz şi aşa de roase pe alocuri, că te îngrozeai la ideea că or să se rupă în două înăuntrul tău. Cauciuc roz, care părea pătat şi mânjit. Cu pete cafenii, care puteau fi sânge uscat. Cu pete negre acolo unde curseseră bateriile. Plus alte lucruri, care nici n-aş şti să spun ce sunt. Cătuşe şi legături pentru ochi. O pungă pentru clismă, cu un muştiuc care n-arăta deloc curat. Mănuşi de

latex. Nişte chestii oribile, închise cu arc, ce semănau cu nişte cabluri de contact. Ea le spunea „cleme de ţâţe”. Şi totul duhnea a înălbitor cu clor.

Toate ororile astea s-a apucat ea să le pună pe masa mea Drexel Heritage lustruită, chiar acolo unde aşezam curcanul de Ziua Recunoştinţei. Şi un depărtător, Dumnezeule, unul atât de vechi, că avea crăpături în plasticul transparent. Mi-o amintesc spunând:

— Puteţi să-mi faceţi toate lucrurile astea...

Echo Lawrence: Replicile mele obişnuite – alea cu gustul oamenilor cu hepatită sau negi genitali – le ziceam cu mult înainte să-l cunosc pe Rant Casey. Că el chiar putea să facă şmecheria asta era, futu-i, pur şi simplu de necrezut. M-a lins o dată şi mi-a zis să nu mai mănânc ouă întregi. După gustul păsăricii, a zis că am colesterolul prea mare. Mai apoi analizele au arătat că avusese sută la sută dreptate.

Canada Mercer: Fata aia, Echo, a luat o lumânare groasă şi albă şi a aprins-o, zicându-ne să lăsăm ceara să se topească şi să i-o picurăm apoi pe sânii goi. A aprins chibritul şi ne-a spus:

— Nu vreau să mă torturaţi doar fiindcă *vă pare rău* de mine. Vreau să vă placă *de-adevăratelea* să-mi faceţi rău.

A spus:

— Vreau ca noaptea asta să fie *a voastră.*

Tânăra a afirmat că dispreţuieşte ceea ce ea numea „sadomasochism *din milă*”.

Echo Lawrence: Fii atent. Îmi venise o idee de terapie ideală: dacă aş fi reuşit să-mi înscenez un accident şi să supravieţuiesc, poate că aş fi început să-mi depăşesc frica. Dacă mi-aş fi izbit maşina de o alta cât să provoc un accident neînsemnat, mi-aş fi dat seama că accidentele cu victime sunt atât de rare, că nu merită să-ţi baţi capul cu ele. Aşa că am început să pândesc alţi şoferi, căutând maşina perfectă pentru buşeală. Accidentul perfect. Adică un singur accident perfect, unul controlat.

Câte o maşină părea să arate exact cum trebuia, dar când mă apropiam suficient ca să o lovesc cu bara din faţă, vedeam în spate un scaun de bebeluş. Sau şoferii erau foarte tineri şi ştiai că un accident o să le nimicească şansele la o asigurare ca lumea. Sau mă ţineam după cineva până ce-mi dădeam seama că are o slujbă groaznică, plătită cu

salariul minim, şi ultimul lucru care-i trebuia era un gât scrântit.

Totuşi inversarea rolurilor mi-a întremat nervii. În loc să aştept un şofer neglijent care să mă omoare, deveneam prădătorul. Vânătorul. Stăteam şi căutam noaptea întreagă. Nici nu-ţi închipui câţi oameni am filat, încercând să mă decid dacă ar trebui să intru în maşina lor.

Canada Mercer: Nu, n-am făcut niciodată sex în trei. Fata nici nu şi-a scos vreodată haina. După o săptămână am ajuns acasă şi-am găsit-o pe Sarah în bucătărie, bând ceai împreună cu ea. I-am plătit două sute de dolari, bani gheaţă, ca să bea ceai vreme de o oră. Sarah îi tot spunea cât de drăguţ arată. Săptămâna următoare am ajuns acasă şi Sarah îi spăla fetei părul în chiuveta din bucătărie. I-a făcut un permanent cu şuviţe blonde şi a plătit câte două sute de dolari pentru fiecare din cele trei ore cât a durat totul.

Noi speram că dacă Sarah îi sporea respectul de sine, fata şi-ar putea găsi altă carieră. Tot vorbind cu ea şi ridicând-o în slăvi, am pierdut din vedere planul nostru de a avea un copil. Fata costa aşa de mult şi ne ocupa atâta din timpul nostru liber, că nu mi-aş fi

putut permite nici măcar să-mi cumpăr un câine. De atunci o vedem în fiecare săptămână. Şi cred că am început să facem progrese.

Echo Lawrence: Accidentul meu perfect s-a dovedit a fi un tip cu o căprioară moartă legată pe acoperişul maşinii. Un nenorocit de ucigaş de Bambi, un tip cu geacă de camuflaj şi şapcă din aia cu urechi. Conducea o urâţenie de berlină cu patru uşi şi legase căprioara moartă deasupra, cu capul căzut peste parbriz.

În oraş o căprioară moartă nu-i un lucru pe care să-l pierzi uşor din vedere, aşa că mă ţin la distanţă şi-l urmăresc prin cartier, calculând momentul şi uitându-mă după locul perfect în care să mă înfig în curul criminalului. Undeva unde un accident n-ar bloca circulaţia şi nici n-ar pune în pericol trecătorii.

Fii atent. Îl încolţesc, aşa cum a făcut şi el cu sărmana creatură patrupedă. Mă pregătesc să intru în el cât mai bine.

Vreau să zic că faza m-a prins bine de tot. Sunt al dracului de excitată. Îl studiez printre luminile galbene de la semafor, ţinându-mă la mai multe maşini în urma lui. Încetinesc şi rămân în spate când face curba, apoi o fac şi eu. Las câteva maşini să se strecoare între noi,

ca să nu-şi dea seama de cât timp i-am intrat în oglinda retrovizoare.

La un moment dat îl pierd pe nenorocit. Semaforul se face roşu, dar el trece şi taie o curbă pe dreapta la următorul colţ. Luni de zile de pândă şi accidentul perfect îmi scapă printre degete. Se face verde, iar eu mă reped după el. Dau şi eu colţul, da' tipul s-a dus. Stau cu ochii în patru un întreg cvartal, la toate intersecţiile, sperând să mai văd o clipă cadavrul ăla de căprioară, amărâta, sărăcuţa căprioară asasinată, da' nu-i nimic, nada, futu-i. Nimeni. Ceasul îmi arăta că se cam apropia stingerea de dimineaţă şi ultimul lucru de care mai aveam nevoie era o amendă de cinci sute de dolari dacă eram prinsă afară pe lumină.

Sarah Mercer: Am sunat la familia Tyson-Neal, care au recunoscut că nici ei nu făcuseră vreodată sex cu fata. Motivul pentru care se hotărâseră până la urmă să aibă un copil era acela că se dovedise o variantă mai ieftină decât întâlnirile săptămânale cu Echo.

Echo Lawrence: Ascultă aici. O pornesc spre casă, bucuroasă că măcar n-o să iau amendă fiindcă am stat afară după stingere ori că n-o să mă uit la un ţărănoi vânător peste capota

lui strivită, când văd deodată căprioara moartă. Maşina e oprită în afara şoselei, cu motorul torcând pe banda pentru vehicule de la un fast-food. Geamul şoferului e coborât şi o faţă bărboasă latră comanda la microfon. În luminile fluorescente de pe aleea de la *drive-in* maşina pare să aibă pete de rugină. Vopseaua e zgâriată. Aproape toată maşina e de un galben ca pişatul, dar portiera şoferului e de un albastru azuriu. Iar capacul portbagajului e bej. Trag pe dreapta şi aştept.

O mână întinde o pungă albă prin geamul de la fast-food, iar şoferul pune în mâna aia nişte bani de hârtie. După încă o clipă maşina galbenă ca pişatul se îndreaptă încet spre ieşire şi intră în trafic. Înainte să dispară iarăşi, sunt deja pe urmele ei. Îmi strâng tare centura de siguranţă peste şolduri. Cu o bătaie de inimă înainte ca bara mea din faţă să-i izbească spatele, trag adânc aer în piept. Închid ochii şi apăs pedala de acceleraţie.

Şi iarăşi *nada***,** futu-i. Maşina a ţâşnit înainte, zbughind-o atât de repede printre alte maşini, că fundul căprioarei moarte îşi flutură codiţa înainte şi-napoi drept la mine în faţă.

Urmărindu-l, uit că am un braţ şi-un picior ţepene. Uit că nu pot să zâmbesc cu juma’ de

faţă. Urmărindu-l, nu mai sunt nici orfană, nici fată. Nu mai sunt un Om de Noapte cu un apartament infect. Curul căprioarei se strecoară prin trafic şi eu numai asta văd.

Ceva mai în faţă se face roşu. Maşina galbenă ca pişatul frânează, clipeşte roşu din stopuri şi încetineşte, dând să vireze la dreapta. Căprioara dispare o clipă, apoi virez după ea. Şi acolo, pe o stradă liniştită şi lăturalnică, fără trecători ori poliţie, închid ochii şi... *vruum-zdrang.*

Sunetul, sunetul ăla încă îl am înregistrat în cap. E timp îngheţat sloi. Mi-aş fi dorit să fi înregistrat urmărirea şi atacul, dar oricum n-o să le uit niciodată.

Partea mea din faţă e înfiptă aşa de adânc la el în portbagaj, încât căprioara moartă se desprinde din legături. Funiile se rup şi căprioara se lăbărţează acolo. Cadavrul s-a rupt în două în zona abdomenului. Înăuntru, în loc de sânge şi maţe, căprioara e... albă. Un alb compact.

Şoferul deschide larg portiera şi se dă jos. Bărbos. Cu geaca de camuflaj vătuită şi babană. Cu urechile de la şapcă fluturându-i la fiecare pas pe care îl face spre mine.

Zic:

— Fututa asta de căprioară...

Apoi:

— E-un fals.

Şi tipul îmi zice:

— Sigur că-i un fals.

Atunci zic:

— E din... poliester?

Se dovedeşte că animalul e de fapt o ţintă în mărime naturală pentru tir cu arcul.

Şi vânătorul ăsta zice:

— Unde dracu' ţi-e semnul?

Se învârte pe lângă maşina mea, se uită la numărul meu de înmatriculare şi zice:

— Poţi să fii sigură c-o să cer să fii penalizată. N-ai semn, impactul a fost mult prea mare... Penalizări multiple.

Canada Mercer: N-am mai ajuns să facem experimente cu cătuşele şi uniformele de poliţie. De Crăciun am întrebat-o pe Echo ce-ar vrea ea de la Moşul şi ea ne-a zis: „Un vibrator în formă de pumn". În loc de asta, am pus mână de la mână cu familia Tyson-Neal şi alte câteva cupluri şi i-am cumpărat o maşină. Se pare că e un şofer groaznic.

Echo Lawrence: Fututele alea de şuviţe blonde... abia aşteptam să-mi crească odată.

Sarah Mercer: Până în ziua de azi mi-a trecut definitiv pofta de sos tartar.

22. O istorie

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Pentru mine, personal, motivul participării la vânătorile de buşeli este destul de simplu: Îmi preţuiesc viaţa. Îmi ador prietenii şi familia. Ţin la sănătatea şi la nenumăratele abilităţi ale corpului şi minţii mele, îmbătrânite, dar încă în formă.

Mă consider dăruit cu enorm de mult noroc, dar se mai întâmplă şi accidente. Aproximativ şaisprezece mii de oameni din această naţiune sunt ucişi în fiecare an. Pe parcursul aceleiaşi perioade de timp aproximat patruzeci şi trei de mii de persoane mor în accidente auto.

De fiecare dată când manevrez un vehicul cu motor, toate lucrurile pe care le preţuiesc îmi pot fi luate rapid, îmi pot fi furate într-o clipă, fără nici un avertisment. Când te afli la bordul unui vehicul motorizat, în fiecare moment moartea e la un fir de păr de tine. De fiecare dată când un vehicul trece pe lângă

mine pe benzile din sensul opus, aş putea ajunge victima unei torturi mai violente şi mai dureroase decât orice ar putea să-mi facă vreunul din dictatorii planetei. Poate că un alt şofer a mâncat toată viaţa lui numai hamburgeri, iar maşina lui tocmai se apropie de a mea pe autostradă, când inima lui plină de cheaguri cedează. Orbit de durere, duce mâinile la pieptul ce parcă i se despică. Automobilul său ajunge pe sensul opus, intră în coliziune cu al meu şi mă aruncă în altă maşină, într-o cisternă de benzină, într-un parapet, într-o prăpastie.

În ciuda faptului că toată viaţa am refuzat deserturile consistente, în ciuda după-amiezilor petrecute la jogging şi a cumpătatei mele moderaţii şi autodiscipline, acum sunt prins, înghesuit într-o carcasă de oţel şi aluminiu. Corpul mi-e agresat în nenumărate locuri de fragmentele de sticlă spartă. Sângele meu sărac în colesterol se grăbeşte să mă părăsească în jeturi puternice şi fierbinţi.

În ciuda cumpătării mele, victima atacului de cord şi cu mine ajungem la fel de morţi.

Căci se întâmplă şi accidente.

Echo Lawrence a început să participe la vânătorile de buşeli pentru a-şi rezolva nişte

probleme legate de viaţa ei personală. Domnul Dunyun ca să experimenteze evenimente reale, după ce şi-a petrecut viaţa procesând aventurile înregistrate ale altora. Şi aş presupune că Rant Casey se bucura pur şi simplu de prezenţa altor fiinţe umane. Eu am venit la vânătorile de buşeli fiindcă se întâmplă şi accidente. Fiindcă oamenii pe care-i iubeşti vor muri. Nimic din ce preţuieşti nu va dura veşnic. Şi simt nevoia să accept acest fapt şi să-i ies în întâmpinare.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Mi-aduc aminte că pe vremea aia am primit o scrisoare de la Buddy. În plic era îndesată şi o poză cu el sărutând un băiat ciudat. N-am ştiut ce să cred. Într-o altă poză Buddy părea îmbrăcat de gală, într-o cămaşă şi cu cravată, ca pentru nunta unui prieten, aşa că Chester a zis că încă mai există o speranţă. Buddy ne scria că lucrează pentru un exterminator de gândaci şi că are apartamentul lui. Scria şi că are de gând să meargă la dentist. O fată pe care o cunoscuse îl învăţa yoga. O fată, slavă Domnului.

I-am răspuns şi i-am scris că tocmai întrebase de el Cammy Elliot la biserică.

Tocmai îşi făcuse ultima serie de injecţii contra turbării. I-am trimis şi un pachet cu fondante, în caz că i se făcea foame când era cu prietenii lui cei noi.

Din alea care-i plac lui cel mai mult. Cu o mulţime de nuci sparte şi piuneze.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Înainte de introducerea Legii Teritorializării Eficiente şi a Vieţuirii în Areale Divizate – legea TE-VĂD, cum îi spun oamenii când specialiştii în transporturi se străduiau să facă sistemul să suporte cât mai multe vehicule, prima lor acţiune a fost să studieze felurile în care se întrerupe fluxul traficului. Care era reacţia în lanţ ce pornea de la un accident minor şi reuşea să blocheze vehicule până la linia orizontului, în toate direcţiile? Şi trebuie să iei de bune, doar pe încredere, majoritatea celor spuse acolo. Nici un fel de lege a Dreptului la Informare n-o să confirme ceva atât de confidenţial. Nu există nici o confirmare oficială a Contractorilor de Maşini mercenari. Oficial, guvernul numeşte proiectul „Stimularea incidenţei evenimenţiale”.

Irene Casey: Alte poze trimise de Buddy îi arătau pe prietenii lui cei noi. Într-una apărea o

fată care nu părea sănătoasă. Unul din braţe îl avea ca pe-o labă subţire de lăcustă, de călugăriţă. Un braţ mic-mititel, cu mâna îndreptată spre piept. Cu degeţelele alea ţinea capătul unei bâte de baseball roz aşa de lungă, că vârful bâtei i se odihnea pe umăr. Şedea pe covor, cu picioarele încrucişate, iar cu mâna cealaltă, aia normală, părea să frece bâta de baseball cu o bucată de glaspapir. În alte fotografii fata întindea cremă de pantofi pe bâta ei roz de baseball. Dacă fata aia ar fi stat pe covor la mine, n-ar mai fi făcut ea atâta mizerie.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Stimularea incidenţei evenimenţiale însemna că nişte ingineri neincluşi în echipele de lucru obişnuite rechiziţionau vehicule vechi şi fără însemne pe post de maşini de serviciu şi se ciocneau intenţionat unii cu alţii în timpul orelor de vârf, pentru a studia urmările. Proiectul împuşca doi iepuri dintr-odată. În primul rând berlinele învechite, cu patru uşi, ajungeau la fier vechi, servind astfel mai bine umanitatea. Asta era una. În plus, inginerii de trafic strângeau mărturii video despre felul cum reacţionează

şoferii la un accident din imediata lor apropiere.

Nici unul dintre ingineri nu s-a ciocnit cu atâta viteză cât să-şi rănească în vreun fel colegii şi nici unul din evenimente n-a avut consecinţe mai grave decât ceva vopsea zgâriată şi nişte îndoituri în tăblărie. Cu toate acestea, pe film se vede cum traficul se încetineşte imediat, transformându-se într-un târâit voyeurist. Infamul şi deranjantul efect al întoarcerii capului.

Brannan Benworth (*dentist, medic stomatolog specialist*): Potrivit dosarelor noastre, Buster Casey a făcut o singură vizită la noi la cabinet. Am o igienistă care încă mai vorbeşte de dinţii lui. Cele mai urâte pete pe care le-a văzut ea vreodată. Domnul Casey ne-a fost adus de un pacient vechi, unul din preferaţii angajaţilor, un tânăr pe nume Karl Waxman.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Indivizii care îşi bagă nasul în treburile altora, ăia hipersensibili şi obsedaţi de control, ei sunt genul de oameni care se plâng de ştirile din trafic de la Radio DRVR. De noutăţile de la „Grafic de trafic”. De vocea aia

care spune „Noi ştim ce vă face să-ntoarceţi capul...” Evident, în spatele acelei emisiuni radio se află Departamentul Transporturi. Inginerii de la Transporturi au vrut pur şi simplu să afle dacă şoferii or să continue să caşte gura atunci când ştiu exact ce urmează să vadă. Dacă o vedetă de la radio le-ar povesti totul, cu detaliile cele mai crâncene, s-ar mai bloca traficul?

Agenţia de transport monitorizează frecvenţele radio ale ambulanţelor şi-i transmite crainicului de la DRVR informaţiile sângeroase. Majoritatea ascultătorilor obişnuiţi adoră emisiunea. Oamenilor le curg balele după accidente de circulaţie. Aruncă o privire rapidă ori se holbează zdravăn.

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Mda, voiam ca Rant să facă yoga înainte de vânătoarea de buşeli. Toată lumea ar trebui să facă aşa, ca să rămână în formă şi să evite să se rănească. Yoga şi exerciţii de întindere. I-am arătat poziţia câinelui aşezat şi pe cea a iepurelui. Tocmai repetam poziţia arcaşului, când m-a întrebat despre lichidatorul cu care se vede Tina Cumva, prietenul ei, Karl

Waxman. Rant chiar îi admira dinţii căcăciosului ăluia.

Tina Cumva (☾ *vânător de buşeli*): Nu dau doi bani pe ce zice blestemata aia de poliţie. Nu Wax l-a omorât pe ţărănoiul ăla.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Cu mult înainte de vânătorile de buşeli modeme, inginerii de trafic dădeau unii peste alţii. Înregistrările video îi arată cum umblau câte patru pămpălăi într-o maşină cenuşie: un inginer la volan, unul cu filmatul şi doi ingineri care stăteau de şase, uitându-se după alte maşini cenuşii, de serviciu, pline de îndoituri şi zgârieturi. Fiecare cu aceleaşi dotări reglementate guvernamental: patru cilindri, cutie de viteze automată, centuri de siguranţă cu prindere în trei puncte şi un semn mare cu „Fumatul interzis” prins de bord.

Băieţilor cu maşini de serviciu le plăcea la nebunie să se vâneze unii pe alţii. Berlinele acelea cenuşii erau foarte uşor de găsit, mai ales după o zi scurtă de lucru. Aveau asigurare medicală completă, li se permitea întru totul să se accidenteze, ba chiar erau încurajaţi să o facă, şi pe deasupra mai erau plătiţi şi pentru

ore suplimentare, aşa că echipele de la infrastructură îşi preţuiau munca.

Jarrell Moore (*detectiv particular*): Firma noastră a reuşit să localizeze un potenţial candidat, care părea să corespundă descrierii vagi făcute de clientul nostru tatălui său biologic. O persoană pe nume Charles Casey. Astea-s veştile bune. Acel Charles Casey, alias „Charlie”, obţinuse statut şi rezidenţă de Om de Noapte când se lăsase recrutat în programul TE-VĂD. În timpul colegiului avusese o mulţime de slujbe în administraţia oraşului.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Stimularea incidenţei evenimenţiale era atât de antrenantă, încât atunci când perioada de studiu s-a terminat şi resursele umane au fost redistribuite la studii de fluidizare a traficului şi coordonare a semafoarelor, maniacii ăia din trafic n-au putut renunţa. Chiar şi fără un fluturaş de salariu la mână, ba chiar şi nevoiţi să-şi distrugă propriile maşini, acei ingineri de la început şi-au continuat distracţia. Evident, în joc au intrat şi oameni din afară. Nu contează cât de mult

te străduieşti să ţii ceva secret – mereu se întâmplă şi accidente.

Jarrell Moore: Veştile proaste sunt că respectivul Charles Casey era dat dispărut şi, probabil, decedase acum aproape şaisprezece ani. Lucrase în administraţia oraşului, ca inginer de trafic, şi murise la muncă, într-un accident de maşină. Din câte se pare, luase o maşină din garajul departamentului, după care intrase cu ea direct în altă maşină, condusă de o colegă de-a lui. Femeia şi soţul acesteia au fost amândoi ucişi. Fiica lor, care dormea pe bancheta din spate, a rămas handicapată în urma accidentului.

Corpul lui Charles Casey nu a fost găsit la locul accidentului. Cât despre cuplul pe care îl ucisese, cei doi se numeau Larry şi Suprema Lawrence.

Irene Casey: Din ultima poză pe care ne-a trimis-o Buddy acasă poţi să-ţi dai seama că de fapt fata aia schiloadă nu lustruieşte o bâtă de baseball. Scurtătura groasă şi roz pe care o freacă ea cu glaspapir şi perie de sârmă şi-o mânjeşte cu cremă de pantofi şi punguţe de ceai folosite arată exact ca o socoteală bărbătească imensă. Aşa o fată, cu un braţ

chircit, şi-şi face de lucru cu aşa o mătărângă soioasă şi mare, ca de bărbat... Mi se-ntuneca privirea numai când mă gândeam că fata aia ar putea fi mama viitorilor mei nepoţei.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Oricât de ciudat ar suna, personalul de la serviciile de urgenţă continuă să-i furnizeze Tinei Cumva detaliile sângeroase ale tuturor accidentelor de circulaţie. Orice ins cu legitimaţie de guvern va nega, dar e adevărat.

Toate sunt legate între ele. Legea TE-VĂD. Buşiturile dintre echipe. Noaptea contra zilei. Graficul de trafic. Banii din impozitele noastre au fost trambulina pentru ceea ce urma să devină în cele din urmă cultura vânătorii de buşeli. Băieţii cu maşini de serviciu, inginerii aceia neştiuţi, au recomandat în studiul lor împărţirea ţării în zi şi noapte. Şi ne-au adus cel mai ascultat post de radio de zi de pe piaţă.

Echo Lawrence: Da, futu-i, da. Numele de pe mormântul lui taică-meu e Lawrence Lawrence. Nu-i de râs. Numai că Waxman chiar l-a omorât pe Rant. Sigur, are dinţi extra, da' tipu-i malefic.

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): Mai mult decât malefic.

23. Dragoste

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): În secunda în care Rant a venit la mine să mă întrebe ce model de maşină are bancheta din spate mai mare, mi-am dat seama încotro bate. Sfatul meu, deci ce i-am zis eu, a fost să-şi ia o maşină cu tapiţeria de culoare închisă.

Echo Lawrence (☾ *vânător de buşeli*): Las-o baltă. Prima dată când am rămas singură cu Rant, l-am întrebat ce voia de la mine *pe bune.* Avea de gând să mi-o tragă şi după aia să mă ducă la el acasă ca pe-o măciucă hidoasă, cu care să-şi bată părinţii? Cuplarea cu o schiloadă diformă era ultimul lui gest de revoltă adolescentină? O cale sigură ca să-i bage în sperieţi pe gagiii de la fermă?

Sau eram un soi de fantezie erotică? Era prea plicticos sexul cu fete normale, cu două mâini şi două picioare, cu guri care puteau răspunde la un sărut? Oare, regulându-mă pe

mine, putea să atingă un scop anume în măreaţa lui vânătoare de mortăciuni din viaţa lui sexuală?

Ori eram singura fată pe care o cunoştea în oraşul ăla mare şi rău? Mentorul lui. Un ghid pentru viaţa de Om de Noapte. Era sexul felul lui de a se agăţa de mine, fiindcă îi era prea frică să fie singur în lumea asta nouă şi înfricoşătoare?

L-am ciuruit de-a binelea pe Rant cu toate întrebările astea în timp ce stăteam pe bancheta din spate a Eldorado-ului. Parcasem lângă nişte tufe, departe de felinarele de pe stradă, dar în oraş nu-i niciodată întuneric beznă. Îmi amintesc că Rant purta salopeta lui mare şi albastră, de omorâtor de gândaci, şi mirosea toxic. Nimic din toate astea nu sună prea romantic.

Cartuş Dunyun: Din munca mea, adică închirierea de pachete cu rahat unor idioţi, face parte şi obligaţia să mă conectez şi eu la unele, ca să fiu familiarizat cu diversele apariţii curente. În alea două săptămâni n-am primit de la distribuitori decât transcrieri defecte. Procesam o experienţă cu un desert şi se pierdea înregistrarea gustativă. O bucată solidă de prăjitură cu ciocolată devenea o

îmbucătură de ceva fleşcăit, lipicios şi slinos. Mirosul era de ciocolată, dar în gură simţeam prăjitura ca pe ceva cauciucat. O dată m-a prins stingerea în casă şi am încărcat pachetul meu porno preferat, dar nici un vagin nu mirosea a nimic. Nu transcrierile erau problema. Problema era creierul meu.

Echo Lawrence: Cum stăteam în Eldorado-ul ăla, Rant se uită la mine până ce mă opresc din vorbit. Tace preţ de vreo două schimbări de semafor şi după aia zice:

— Ce-ai mâncat ieri la micul dejun?

Nu trece nici o maşină. Strada e goală. Ochii lui Rant plutesc în umbre. Dinţii lui negri sunt invizibili.

Ieri? Păi, la mine în bucătărie am gofre îngheţate, da' când ies la Tommy's Dinner comand tocană. Îi spun lui Rant:

— Cereale.

Apoi:

— Nu... stai! Pâine prăjită. Nu... pâine prăjită cu scorţişoară.

Mâna lui Rant alunecă pe banchetă până ce degetele lui le ating pe-ale mele. Îmi ridică mâna până în dreptul feţei lui, îmi atinge cu buzele încheieturile degetelor, închide ochii, adulmecă şi spune:

— Greşit.

După aia zice:

— Ieri ai mâncat fulgi de ovăz cu zahăr de arţar şi seminţe de dovleac, iaurt cu vanilie şi merişoare uscate...

Şi, bineînţeles, e sută la sută corect.

Cartuş Dunyun: Cele mai multe experienţe procesate sunt rahat în ploaie dacă le compari chiar şi cu cea mai liniştită noapte de la vânătoarea de buşeli, când stai într-o maşină cu alţi oameni, cu muzică şi crănţănele şi tot timpul un pic în pericol. Într-o misiune secretă, în care întâlneşti alţi străini. Oameni reali. O excursie cu maşina spre niciunde.

Totuşi încarc experienţe procesate de când eram în scutece. Părinţii mei aveau obiceiul să mă conecteze la pachete pentru dezvoltare infantilă. Jumătate din copilărie mi-am petrecut-o conectat la transcrieri cu dădace. Fiind artist de script, dacă nu eram în stare să încarc, deveneam echivalentul unui pictor orb sau al unui muzician surd. Cel mai urât coşmar posibil – şi asta-i puţin spus.

Echo Lawrence: Rant mi-a înălţat mâna spre mine, zicându-mi:

— Miroase.

M-am aplecat să miros, da’ nu era nimic altceva decât pielea mea, săpunul şi izul de plastic al ojei mele vechi de unghii. Şi mirosul lui de insecticid.

Cum stăteam aşa, cu capul aplecat spre mâna mea, Rant se trage mai aproape şi-şi bagă nasul în părul meu, cu buzele pe o parte a gâtului, sub ureche. Adulmecă şi zice:

— Ce-ai mâncat la cină acum două nopţi?

Degetele mele îs încă încurcate într-ale lui. Îi simt răsuflarea pe gât. Buzele şi vârful cald al limbii lui umede îmi presează pulsul, bătaia inimii în gât, iar eu zic:

— Curcan?

Apoi:

— Lasagna?

Iar răsuflarea fierbinte a lui Rant îmi şuieră în ureche:

— Salată taco. Cu ceapă albă, nu galbenă sau roşie.

El zice:

— Salată de lăptuci. Pui la ceaun.

Cu sfârcurile începând deja să mi se întărească, întreb:

— Piept sau copan?

Cartuş Dunyun: O răceală poate distorsiona receptarea unui pachet procesat, aşa cum

mâncarea nu mai are acelaşi gust când eşti bolnav. Probabil că am luat vreo răceală, mi-am zis eu. Numai că după o săptămână, deşi nu-mi curgea nasul şi nici gâtul nu mă durea, tot nu puteam să încarc nici o experienţă ca lumea. Credeam deja că am o tumoare la creier.

Echo Lawrence: Rant a şoptit, pupându-mi pleoapele:

— Ar trebui să arunci trandafirii ăia...

Nu fusese încă în apartamentul meu. Pe atunci Rant nici nu ştia unde locuiesc. L-am întrebat:

— Ce trandafiri?

— Erau de la un iubit? zice el.

L-am întrebat dacă mă urmărise cumva.

Şi Rant zice:

— Roz.

Mă sărută în continuare pe frunte, îmi miroase şi îmi gustă pielea, ochii închişi, nasul şi obrajii şi zice:

— Două duzini. Trandafiri Nancy Reagan, amestecaţi cu floarea miresei şi garoafe albe, mititele.

Îi zic că le-am primit de la un cuplu drăguţ, între două vârste, pentru care lucrez când şi când.

Cartuş Dunyun: Doctorul de la clinică mă sună după o săptămână – de fapt mă sună doar o doamnă de la clinică şi îmi spune că trebuie să mă întorc acolo cât pot eu de repede. N-o să intre în detalii legate de analizele mele. Au zâmbetul ăla căcăcios în voce şi-aşa îţi dai seama că nu-s veşti bune. De fapt cei de la contabilitate au nevoie de plata completă înainte să dai ortu' popii. Aşa că mă duc şi doctorul zice că-i rabie. Fără caterincă: rabie. Îmi face prima din cele cinci injecţii. Nu-mi poate garanta c-o să mai fiu vreodată în stare să încarc vreo transcriere.

Am sunat-o pe Echo chiar de la clinică, de la telefonul public din sala de aşteptare, şi i-am spus să nu-l mai lase deloc, dar deloc-deloc pe Rant Casey să-şi pună gura pe gura ei.

Echo Lawrence: Cât mă sărută pe gură, Rant îmi spune că duşul meu are cap de alamă, nu de crom. Zice că, după mirosul şi gustul meu, dorm pe perne cu puf de gâscă. Şi că am o lumânare cu parfum de cocos, pe care n-am aprins-o niciodată.

Lew Terry (*administrator de imobil*): Singura dată când am intrat în apartamentul domnului Casey a fost cu o înştiinţare

standard, trimisă cu douăzeci şi patru de ore înainte. Umbla vorba că ar ţine animale de casă. La prima vedere n-am observat nimic. O saltea pe podea. Un telefon cu robot. O valiză. În dulap dau peste salopetele alea atârnate acolo, singura îmbrăcăminte în care-l vedeai vreodată. Curat sau murdar, Casey mirosea a otravă.

Dacă zice cineva că am luat ceva, să ştiţi că acolo nu era nimic de luat.

Echo Lawrence: Nu l-am lăsat pe Rant să mă sărute fiindcă mirosea ce mâncam. L-am sărutat eu pe el după ce am văzut cât de drăgăstos se poartă cu păianjenul lui uriaş şi hidos. Cum stăteam acolo, pe bancheta din spate de la Eldorado, şi-a desfăcut fermoarul de la haină şi a băgat o mână înăuntru. Şi-a desfăcut degetele şi mi-a arătat cel mai mare şi mai monstruos păianjen imaginabil. Răsucindu-şi mâna încet, a urmărit cum păianjenul se caţără de pe palmă pe dosul mâinii, agăţându-se de venele lui proeminente.

În timp ce ne uităm amândoi la păianjenul ăla monstruos, eu zic:

— E veninos?

Lucios, nu păros. Cu picioarele lui subţiri ca nişte ace negre de seringă hipodermică,

păianjenul îşi coboară toţi cei opt genunchi, aplecându-se să atingă pielea lui Rant.

Păianjenul arată la fel de urât pe cât mă simt şi eu.

Iar Rant zice:

— Eu îi spun Doris.

Lew Terry: Aici, în spatele dulapului lu' Casey, găsesc borcanele, aliniate pe podea. Mărimi diferite: de maioneză, murături şi sosuri de spaghete, toate curăţate şi spălate, întâi par a fi goale, numa' că eu deşurubez un capac. Nu-i nimic înăuntru, dar când să pun capacul la loc, sub capacul fiecăruia stă ascuns câte un păianjen negru, imens. Scârboşenii înfiorătoare şi uriaşe.

Nu contează ce zic unii şi alţii. Eu n-am luat nimic. Nici bani, nici altceva.

Echo Lawrence: Răsuflarea noastră aburea geamurile maşinii, numai că, în timp ce ne uitam la păianjenul ăla, nici unul din noi nu putea să expire. În clipa în care Rant expirase, păianjenul îl muşcase. Aşa că Rant a inspirat, am inspirat şi eu, iar el a spus:

— Coboară geamul.

Am deschis geamul.

Aplecându-se peste mine, Rant şi-a scos braţul în aerul nopţii. A scuturat păianjenul în tufele de lângă maşină şi a zis:

— Noapte bună, Doris.

Cum stătea aplecat peste mine, cu şoldurile presate de ale mele, deja puteam să simt efectul veninului de păianjen văduvă neagră.

Todd Rutz (*negustor de monede*): Cam în aceeaşi perioadă în care puştiul Casey îmi vindea monede, l-am cunoscut pe Lew Terry. Terry mi-a adus câteva specimene bune. Dacă ţin bine minte, un sfert de dolar din 1910 cu cap de indian, într-o stare extrem de bună. Un sfert cu capul Libertăţii din 1907, aproape deloc uzat. Nimic ieşit din comun, dar le-am cumpărat. Până ce nu m-a interogat poliţia, n-am ştiut că Terry şi Casey locuiau în acelaşi imobil.

Echo Lawrence: În timp ce buzele lui Rant îmi alunecă pe gât în jos, îl provoc să-mi spună după miros ce anticoncepţionale folosesc. Cu buzele coborându-i mai departe pe pieptul meu, Rant zice:

— De nici unele. Ţi-a venit ciclul acum treizeci şi patru... nu, treizeci şi şase de ore.

Când am spus „pe gât în jos”, am vrut să spun că pe dinafară.

Todd Rutz: Tipul ăsta, Lew Terry, e evident un Om de Noapte pursânge. Palid. Cu faţa şi mâinile la fel de albe ca atunci când s-a născut. Purta mereu acelaşi balonzaid de un maroniu uleios şi un soi de şapcă împletită, cafenie, trasă prea tare pe frunte.

Echo Lawrence:

— În plus, zice Rant, de ce ar folosi o virgină anticoncepţionale?

Todd Rutz: Într-o noapte, la mine-n magazin, tipul ăsta, Terry, îmi oferă capul Libertăţii şi capul de indian şi-mi zice că din afacerea asta se aşteaptă să-i iasă vreo mie cinci sute de dolari.

Echo Lawrence: Sigur că eram virgină. Cu ciotul ăsta sucit pe post de braţ. Jumătate din timp nu-mi dădeam seama, dar îmi curgea scuipat pe la un colţ al gurii. Pe partea paralizată. La slujbă pusesem pe roate o întreagă industrie a corditului la domiciliu tocmai pe baza faptului că eram atât de respingătoare. Crezi că puteam s-o aduc cumva din condei? Să pocnesc din degete şi să

mă transform dintr-un monstru de circ într-o pisicuţă excitată?

Todd Rutz: Timpul trecea şi puştiul ăla, Casey, apărea cu monede din ce în ce mai mărunte. Bani de zece cenţi cu bizoni. Monede de-un cent cu spice. Nimic care să merite ţinut minte. Probabil că începea să-i scadă stocul.

Echo Lawrence: În noaptea următoare Rant mi-a trimis, futu-i, două duzini de trandafiri roşii. Şi cheile de la un Galaxie 500.

Cartuş Dunyun: Injecţiile alea de căcat pentru turbare au durat o grămadă. Nu mi-a ajutat cine ştie ce, că mă tot infectam înapoi cu periuţa mea de dinţi. Până la urmă mufa mi-a devenit la fel de amorţită ca şi ciotul din ceafa lui Rant Casey. Amorţită e puţin spus.

Lew Terry: Din apartamentul lui Casey îmi amintesc doar un singur detaliu: am dat de gogoloaiele alea lipite de peretele de lângă pat. Rotunde şi negricioase ca nişte gândăcei. Moi ca biluţele de haşiş. Doar că n-aveau gust de haşiş.

Echo Lawrence: În prima noastră noapte singuri în Eldorado, îmi repetam în minte

numai atât: Mulţumesc lui Dumnezeu că pielea de pe banchete e de vişiniul ăsta închis.

24. Vârcolaci 2

Vivica Brawley (*dansatoare*): Vedeţi ce moale şi albă mi-e pielea pe singurul meu picior? Ca o bucată de săpun, înainte de atac aveam picioare frumoase. Mii de bărbaţi ziceau aşa. Nu conta că eram în pielea goală: nu trebuia decât să-mi scot picioarele din pantofi şi unii clienţi se scotoceau îndată de bani pentru bacşiş.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe (*epidemiolog*): În plin război peloponesiac, în anul 431 î.Hr., Tucidide a scris despre o ciumă care se răspândea în nord, dinspre Etiopia, înaintând prin Egipt şi Libia. În Atena cetăţenii sufereau de febră, strănuturi şi tuse puternică. Pe trupurile lor livide lucea o spuzeală roşie şi până la urmă mii de oameni şi-au smuls hainele de pe ei, iar o sete de nestins i-a făcut să se înece în apa răcoroasă şi adâncă din puţurile şi cisternele publice. Oraşul-stat a fost

demoralizat, iar flota paralizată. Aşa a distrus pojarul civilizaţia vechilor greci.

În secolul I î.Hr. o formă virulentă de variolă i-a împins pe huni la vest de pământurile lor de baştină din Mongolia, către Roma. Pentru marea armată a lui Napoleon vrăjmaşul suprem avea să fie bacteria *Rickettsia prowazekii,* cunoscută şi sub numele de tifos.

Marile noastre civilizaţii au fost întotdeauna distruse de epidemii.

Carlo Tiengo (*manager de club de noapte*): Viv? Vă daţi seama că pe atunci toate dansatoarele foloseau ceva transcrieri ca să rămână în formă, cel puţin cât ţinea spectacolul. Cele mai multe din dansatoarele noastre se înfruptau dintr-un efect opiaceu de care făcea rost clubul.

Vă daţi seama că nu era tocmai legal, în schimb era uşor de făcut. Cineva se droghează – pe bune, se droghează de-adevăratelea, cu seringa sau trăgând pe nas –, apoi se conectează la un pachet, să zicem o transcriere cu Micuţa Becky. Îşi descarcă experienţa, apoi noi rulăm pe transcriere o egalizare reductoare, ca să dăm afară originalul cu Micuţa Becky. Ce rămâne după

aia e opiaceu pur. O doză fără fir. O vâlvătaie pe care o putem proiecta concentrat, într-un punct al scenei, reluând-o necontenit, aşa că efectul nu se termină niciodată. O dansatoare păşeşte în spotul acela de transmisie a bunei dispoziţii şi nu mai are nici o grijă pe lume.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: În 1347 Anglia era o naţiune de agricultori ce cultivau şi exportau cereale. În acel an în Genova nişte negustori italieni au adus Ciuma Neagră şi, până în 1377, muriseră un milion şi jumătate de englezi, adică nici mai mult, nici mai puţin de o treime din populaţie. Fiindcă pentru muncile agricole nu se mai găseau braţe de lucru, întreaga economie a trecut de la cultivatul cerealelor la creşterea oilor, iar sistemul feudal englez a fost distrus.

Vivica Brawley: Bernie era la uşă. E oribil ce s-a întâmplat. Să-l sfâşie într-un asemenea hal înainte să apară poliţia.

Carlo Tiengo: Cu clienţii vă daţi seama că e altceva. Afacerea noastră e să vindem o experienţă unică, primară. Dacă prindem pe cineva că transcrie sau transmite experienţele din club, afară cu el.

Ca să ne protejăm produsul, în mod obişnuit emitem un bruiaj. Face inutilizabilă orice conexiune activă. O perturbă. Dacă n-am face asta, am vedea artişti de script strânşi grămadă în jurul ringului, înregistrând fiecare dansatoare şi aruncând-o pe reţea. Un dans în poală înregistrat poate duce de râpă toată cariera unei amărâte de fete. Primul rahat cu ochi plăteşte ca să fie cu ea, da' după el toţi au parte de ea gratis.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: În 1665, în timpul Marii Ciume din Londra, rata săptămânală a mortalităţii a fluctuat între o sută şi patru sute de persoane până la 1 iulie. Până la mijlocul lui iulie ea a crescut la două mii, la sfârşitul lui iulie s-a ajuns să moară săptămânal şase mii cinci sute de persoane, iar la sfârşitul lui august, şapte mii. Deşi sursele obişnuite de transmitere a ciumei bubonice erau puricii şobolanului european comun *(Rattus rattus*), explozia noilor focare de infecţie a fost declanşată de o schimbare în modul de transmitere a bolii. În locul muşcăturilor de purici, *Pasteurella pestis* – organismul incriminat – a început să se transmită de la o persoană la alta prin stropii

de salivă şi mucozităţile eliminate prin tuse şi strănuturi.

Carlo Tiengo: De la turbare, de-asta-i aşa de aglomerat în ultima vreme. Perverşii ăştia o iau şi nu-şi mai pot încărca de pe reţea făcăturile alea de doi bani. Sunt obligaţi să vină până în centru şi să plătească pentru o experienţă primară. Zău aşa, ar fi trebuit să-mi dau seama. Dacă vedem marţea mai mult de şase spectatori, e un semnal de avertisment. În noaptea în care l-am pierdut pe Bernie cred că trebuie să fi fost vreo cincizeci de Băloşi în jurul podiumului. Se bâţâiau. Balele li se întindeau în dâre lungi pe la colţurile gurii. Stăteau cu ochii mijiţi chiar şi-n lumina aia slabă. Comportamentul ăla e simptom clar de turbare.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Începând din anul 1400, o nouă epidemie s-a întins peste Europa şi Asia. Primul simptom era o ulceraţie mică pe locul infecţiei, dar ea dispărea după trei până la opt săptămâni, lăsând o cicatrice abia vizibilă. După câteva săptămâni victima părea să fi scăpat de infecţie. Chinezii îi spuneau „boala cantoneză”. Japonezii, „boala chineză”. Pentru francezi era „morbul spaniol”. Pentru englezi era „buba

franceză”. Numele ei modern e derivat de la un cioban imaginat în 1530 de Girolamo Frascatoro în poemul său *Syphilis sive morbus gallicus.*

Vivica Brawley: Era acolo unul din clienţii mei obişnuiţi, un Om de Noapte cu chelie, şi nu arăta deloc bine. Stătea cu amândouă coatele rezemate de marginea capitonată a scenei, tot îmbăloşat, cu balele curgându-i pe obraji, strălucitoare de-a binelea. Regula spune că n-ai voie să atingi, da’ el scoate o bancnotă de cinci, pliată pe lung, de parcă ar vrea să mi-o strecoare între degetele de la picior. Era camionagiu, dacă-mi aduc bine aminte.

Pe vremea aia, când încă mai aveam zece degete la picioare, îmi făceam întotdeauna o pedichiură franţuzească. Azi, dacă mi-aş scoate pantofii într-un salon cosmetic, fata cu pedichiura ar lua-o la fugă urlând.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: În faza lui latentă târzie sifilisul terţiar slăbeşte pereţii vaselor de sânge, ducând la moarte prin stop cardiac sau apoplexie. Boala pătrunde, de asemenea, în sistemul nervos central, afectând creierul. Simptomele includ schimbări de personalitate marcate de optimism

maniacal şi excitabilitate crescută, iar în final intervine paralizia generală. Hiperactivitatea respectivă, combinată cu dezinhibiţia provocată de deteriorarea creierului, îl poate împinge pe individul infectat să caute plăcerea în acuplări compulsive şi întâmplătoare, care propagă în continuare infecţia, motiv pentru care sifilisul a devenit cunoscut şi sub familiarul nume de „boala lui Cupidon”.

Carlo Tiengo: Viv îşi întinde în faţă degetele de la picior, aşa cum face când acceptă bacşişuri. Bălosul nu-i decât un pervers care a trecut pe-aici după muncă în ziua lui de leafă. Se ridică de pe scaun şi se apleacă peste marginea scenei. Viv se întinde pe spate, rezemându-se în mâini, şi îşi întinde piciorul în faţă, cum le place perverşilor ăstora. Şi după aia începe să ţipe.

Vivica Brawley: Vedeţi aici, la piciorul meu drept, unde ar trebui să fie cele trei degete mici? Aşa de mult a înhăţat cu gura. Camionagiul ăla chel. Îmi apucă glezna cu amândouă mâinile şi muşcă cât de tare poate, iar eu strig după Bernie. Carlo e în spatele barului şi nu face nimic. Eu îl lovesc pe camionagiu cu celălalt călcâi în frunte şi în

ochi. Iar atunci Bernie îl apucă de umăr prin spate şi-l întoarce spre el.

Sunetul dinţilor lui încleştându-se, acel „clanţ”... Încă îl mai am în cap. De când am auzit clănţănitul ăla, piciorul meu arată aşa cum îl vedeţi.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Înainte de 1564 Ivan al IV-lea, primul ţar al tuturor ruşilor, permisese libertatea de opinie şi de exprimare. Ivan accepta petiţii de la toate categoriile sociale şi chiar şi cel mai sărac dintre supuşii lui avea acces la el. Din cei trei fii ai săi, unul a murit la şase luni, altul era letargic şi slab de minte, iar al treilea i s-a alăturat tatălui pe măsură ce acesta a îmbătrânit şi, treptat, a căpătat porecla de Ivan cel Groaznic.

Toţi cei trei fii sufereau de sifilis congenital. După 1564, pe măsură ce sifilisul cerebral al tatălui lor a avansat, ţarul a condamnat la moarte mii de oameni prin ardere sau fierbere. În oraşul Novgorod ţarul şi fiul său şi-au petrecut cinci săptămâni biciuind deţinuţi până îi ucideau, arzându-i de vii sau înecându-i în râul acoperit de gheţuri. La 19 noiembrie 1581 ţarul şi-a înjunghiat şi ucis fiul, care-i purta numele, folosind o suliţă cu vârf de oţel.

Carlo Tiengo: Benjamin Searle, căruia lumea îi zicea „Bernie”, era uriaş. Pe puţin o sută cincizeci de kile. Jucase fotbal un sezon în liga profesionistă, la Raiders. Bernie l-a răsucit pe psihopat ca pe un titirez. I-a descleştat fălcile de pe piciorul lui Viv, l-a întors spre el şi atunci psihopatul şi-a înfipt dinţii într-o parte a gâtului lui Bernie. În vena de-acolo. În jugulară.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Printre cei schilodiţi şi ucişi de sifilis se numără regele Henric al VIII-lea al Angliei şi regii Carol al VIII-lea şi Francisc I ai Franţei. Dintre artişti îi avem, printre alţii, pe Benvenuto Cellini, Toulouse-Lautrec şi pe scriitorul Guy de Maupassant.

În Parisul anului 1500 o treime din locuitori erau purtători de sifilis. Potrivit lui Erasmus, în rândurile nobilimii franceze cei neinfectaţi erau consideraţi de egalii lor drept ignoranţi şi lipsiţi de rafinament. În 1579 chirurgul William Clowes susţinea că trei sferturi dintre londonezi erau purtători ai bolii.

Vivica Brawley: E ciudat cum poţi să-ţi aduci aminte de aşa ceva, dar mă uit la piciorul meu şi văd firele ieşite în afară. Fire argintii şi plastic roz. Şi, preţ de o secundă nebunească,

mi se pare că-s un robot, un fel de android, cumva. Şi că abia acum o aflu... De fapt nu-i aşa. Sunt buimacă de la experienţa procesată, sângerez şi sunt în stare de şoc. Dar android nu sunt.

Firul e de la lucrarea dentară pe care o purta tipul pe maxilarul de sus, iar cei doi dinţi ai ei sunt încă înfipţi în piciorul meu. Dinţii lui reali sunt vârâţi în gâtlejul lui Bernie.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Ca şi la ciuma bubonică, ritmul de transmitere a sifilisului a explodat din pricina unei schimbări în natura organismului contagios. Există şi ipoteza că el nu a fost adus din Lumea Nouă, ci, mai probabil, iniţial boala a fost o infecţie a pielii de origine africană, cunoscută sub numele de „granulom tropical”, şi era transmisă în principal prin contactul fizic între copiii care se jucau în pielea goală. Bacteriologic, cele două afecţiuni sunt identice, cu toate că granulomul se propagă prin orice fel de contact fizic ce implică erupţii ale pielii. Din cauza hainelor, necesare în climatul mai rece al Europei, granulomul tropical a apărut drept o boală transmisibilă prin metoda predominantă de salut: sărutul pe gură. Abia după ce sifilisul a devenit epidemic, europenii

au înlocuit sărutul cu strângerea de mână, iar boala a căpătat forma ei venerică actuală.

Carlo Tiengo: Probabil că de la vederea sângelui sau de la mai ştiu eu ce, fiecare Bălos şi pervers din club se aruncă asupra lui Bernie. Viv şi celelalte fete se încuie în cabinele din spate. Barmanul şi cu mine ne închidem în birou şi sunăm la poliţie. Uşa e de stejar masiv şi-i groasă cât o carte de telefon şi totuşi încă îl mai auzim pe Bernie urlând după ajutor.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: N-ar fi lipsit de realism să presupunem că – la fel ca şi cu ciuma bubonică ori sifilisul – epidemia actuală de rabie se datorează contactului accidental şi că a devenit o boală contagioasă specifică oraşelor aglomerate. Asemenea sifilisului, boala aduce subiectul într-o stare de agitaţie în care are mari şanse să caute să-i infecteze şi pe alţii. Mai mult, distrugerile provocate de *Lyssavirus* în sistemul nervos central îl împiedică pe cel afectat să „încarce” transcrieri neurale sau să se bucure în vreun fel de distracţia solitară oferită de ele. Această incapacitate sporeşte şansele ca individul infectat să caute să se distreze în afara casei, implicându-se în interacţiuni sociale riscante

precum „vânătoarea de buşeli” şi contacte sexuale întâmplătoare.

Vivica Brawley: Bietul Bernie. După ce poliţiştii i-au împuşcat pe toţi, a trebuit să le autopsieze stomacurile ca să găsească toate bucăţile pe care le înghiţiseră. Urechile lui Bernie, nasul şi buzele. Chirurgii de la spital mi-au arătat nişte degete într-un vas cu apă sărată şi s-au oferit să mi le coasă înapoi. Unghiile mai aveau încă luciul ăla alb, drăguţ, de pedichiură franţuzească.

Dar abia ce m-am uitat la degetele acelea mestecate de un camionagiu şi pe jumătate digerate, şi le-am şi spus doctorilor:

— Nu vă bateţi capul.

25. Ţapul ispăşitor

Irene Casey (*mama lui Rant*): Depinde dacă o crezi pe fata aia diformă sau crezi ce spune poliţia, da’ prima lor noapte împreună a fost şi noaptea în care s-a zis că Buddy ar fi omorât-o pe femeia aia. Aia care avea magazinul ăla micuţ de animale, de-o chema Libby.

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): Ce îmi place mie mai mult la vânătorile de buşeli e felul în care se apropie ele de viaţa reală. Adică unui şofer beat nu-i pasă că ai pictat ani de zile şi că prima ta expoziţie se deschide săptămâna viitoare. Nu-i ditamai păcăleala? Elanu' de opt sute de kile, ăla care stă în umbră pe marginea drumului, gata să sară, habar n-are că săptămâna viitoare ţi se naşte un copilaş.

Plăcuţe de frână unsuroase ori vorbitul la mobil...

Şuruburile slăbite la roţi sau un şofer de camion aţipit...

Nu contează nici cât negru sub unghie că de trei ani nu mai bei, că ai reuşit în sfârşit să arăţi bine într-un costum de baie *deux-piéces* ori că l-ai cunoscut pe omul perfect pentru tine şi te-ai îndrăgostit profund, sălbatic şi pasional. Azi, cât te duci să-ţi iei rufele de la spălătorie, trimiţi prin fax rapoartele alea, îţi împătureşti lenjeria sau speli vasele, ceva la care nu te-ai aşteptat nici o clipă e deja acolo şi te pândeşte.

Poliţistul Romie Mills (☾ *detectiv la Omucideri*): Victima, Edith Libby, avea un

metru şaptezeci şi cinci şi şaizeci şi patru de kilograme. Trupul i-a fost descoperit în timpul stingerii de dimineaţă într-o zonă ce mărgineşte atât cartiere de zi, cât şi de noapte. Cauza morţii nu era clară de la prima vedere. Şi nici nu existau răni vizibile. Locul respectiv nu era supravegheat de sistemul actual de camere video stradale.

Cartuş Dunyun: Glonţul ăla, şoferul beat ori tumoarea cu numele tău scris pe ea – vânătorile de buşeli mă fac să îndur orice situaţie. Iată o noapte în care controlez haosul. Intru în joc laolaltă cu nenorocirea pe care n-o pot controla. Valsez cu inevitabilul şi supravieţuiesc.

Mica mea repetiţie generală obişnuită.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Orice concepţie despre Progres presupune să nu priveşti trecutul prea îndeaproape. Incontestabil, străzile sunt mai puţin aglomerate decât erau înainte de impunerea restricţiilor TE-VĂD, dar societatea va trebui să facă faţă întotdeauna unei anumite doze de resentiment din partea celor ce se simt nedreptăţiţi de condiţiile curente.

Lynn Coffey (*jurnalistă*): Studiaţi orice democraţie eficientă, de la vechii greci încoace, şi-o să vedeţi că singurul mod în care sistemul funcţionează e cu o clasă socială de sclavi. Peoni care să strângă mizeria, pentru ca stratul superior să organizeze campanii şi să voteze. Asta deveniseră Oamenii de Noapte. Iată o metodă bună şi eficientă de înlăturare a clasei sclavilor din raza vizuală.

Iertaţi-mă, dar după două decenii de articole despre politicile locale, cred că mi-am câştigat dreptul de a spune în cele din urmă adevărul. Şi adevărul e că nici un Om de Noapte n-a fost ales vreodată preşedinte.

Poliţistul Romie Mills: Cu Wade Morrison a fost altă poveste. Douăzeci şi patru de ani. Născut Om de Noapte. S-a prăbuşit pur şi simplu la pământ în toiul nopţii. La fel de mort ca şi victima Libby. Sigur, n-am tratat aceste decese ca pe nişte crime *per se* – cel puţin nu până când a început să se contureze un model.

Lynn Coffey: E tot segregaţie, doar că nu spaţială – nu în spatele autobuzului sau la balconul de la cinema. E o segregaţie bazată pe timp. Da, puteţi să-i spuneţi contract social, dacă doriţi, cum e cazul cu limitările de viteză

sau standardele pentru construcţii, dar tot lucru în tura de noapte se cheamă. Numai să-ţi depăşeşti cu o secundă ora stingerii şi-o să vezi imediat cât de egal eşti.

Contraargumentul e că Oamenii de Noapte pot oricând să părăsească zona urbană şi să trăiască într-o regiune rurală care nu intră sub incidenţa legii TE-VĂD. Dar pentru asta ai nevoie de bani. În plus, majoritatea posibilităţilor de angajare şi educaţie sunt în oraşe.

Poliţistul Romie Mills: În cazul Morrison am avut mărturii potrivit cărora victima suferea schimbări bruşte de dispoziţie şi explozii de agresivitate. La o izbucnire tipică decedatului i-a fost refuzat accesul la servicii de către un Om de Zi după începerea stingerii de dimineaţă. O metodă esenţială de impunere a stingerii este să amendezi orice instituţie care serveşte ori vinde bunuri unor persoane aflate în afara domiciliului lor şi care nu îşi respectă statutul temporal. În cazul lui Wade Morrison un vânzător de la băcănia din colţ i-a cerut cartea de identitate. Când s-a dovedit că Morrison e un Om de Noapte, cel de la tejghea a refuzat să-i vândă ţigări, iar martorii declară

că Morrison a proferat ameninţări verbale şi a părăsit magazinul.

Irene Casey: Cât se întâmplau toate astea, Buddy umbla cu fătuca aia cu faţa strâmbă.

O, ăia de la guvern aveau amprentele lui de când trimisese cererea aia, să se facă persoană de noapte. Ştiau tot ce le trebuia ca să-l aranjeze, să-l facă ţap ispăşitor. Aşa un băiat le trebuia, cineva care venea de nicăieri şi n-avea pe nimeni. Le trebuia taman un nimeni şi aşa s-a şi întâmplat.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dintre elementele de protest ale culturii de noapte, preferata mea este facţiunea care încearcă să scoată soarele în afara legii. Vin pe piaţă cu haine şi postere care au pe ele sloganele lor. De exemplu „Spuneţi NU soarelui!” sau „Lumina lunii îi ajunge lumii”. Din păcate, înţeleg cum asemenea lucruri pot să îngrijoreze anumite cercuri ale puterii. Ultima nenorocire de care are nevoie naţiunea asta e un război civil care să pună faţă în faţă noaptea şi ziua.

Un alt abţibild des întâlnit zice „Luaţi-vă ziua înapoi!”

Ceea ce pentru cineva e o glumă pentru altcineva poate deveni cu uşurinţă o chemare

la arme. Istoricii speculează că *Mein Kampf* a fost creată mai degrabă ca o satiră iscusită, o parodie pe care cititorii au interpretat-o mult prea literal.

Lynn Coffey: Thomas Jefferson a fost cel care ne-a prevenit că orice naţiune o să aibă întotdeauna nevoie de o frontieră în chip de valvă de siguranţă sau de un loc în care să fie plasată mulţimea veşnică de lunatici şi idioţi. Aşa ceva nu există nicăieri în propaganda oficială, dar noaptea e marele coş de gunoi al deficienţilor mintali. Al singuraticilor furioşi. Al schilozilor. Oamenii de Noapte au dreptul la asistenţă medicală gratuită. Face parte din strategia de stimulare. Clinicile sunt păduchioase şi pline de lume, dar sunt gratis. Locuinţele sunt subvenţionate. Slujbele sunt de obicei din cele pentru oameni fără calificări, dar oferă o diferenţă de salariu de câţiva dolari faţă de aceleaşi ocupaţii fără perspectivă din timpul zilei. Nu-i nici o surpriză că inadaptaţii societăţii ajung Oameni de Noapte.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă mă uit acum în urmă, văd că pe atunci n-aveam deloc habar despre cursul pe care urmau să-l ia evenimentele.

Evident, în ziare scria despre decesele alea, dar nu m-am gândit niciodată mai serios la ele. Eram mult mai preocupaţi de pregătirile pentru următoarea Noapte a Lunii de Miere sau cu împodobitul unui pom pentru apropiata Noapte a Pomului. O umbră rău prevestitoare se întindea peste Rant, iar noi discutam dacă becurile din pom ar trebui să fie albe sau multicolore. Pontiac sau Dodge? Pin sau molid?

Poliţistul Romie Mills: A treia victimă a murit în acelaşi fel ca şi primele două. Autopsia a scos la iveală că avea encefalită şi mielită cerebrală, inclusiv corpusculii lui Negri în celulele piramidale ale cornului lui Amon şi în celulele Purkinje din cerebel. Versiunea scurtă şi periată a chestiei ăsteia se cheamă rabie. Toate cele trei victime muriseră de rabie nediagnosticată şi netratată.

Irene Casey: Buster ne-a scris şi ne-a spus că e foarte îndrăgostit şi că-i face curte cuiva. Eu şi taică-său ne rugam numai să fie o fată, nu un băiat.

Poliţistul Romie Mills: Potrivit Centrelor pentru Controlul Epidemiilor, cel mai recent caz de rabie diagnosticat în zonă fusese al unei

persoane de sex masculin de douăzeci şi şase de ani, pe nume Christopher Dunyun.

Tocmai făceam investigaţia preliminară, când a patra victimă a căzut la pat şi a murit din pricina unei encefalite nedepistate, provocată de rabie. Noi ne temeam ca boala să nu se răspândească exponenţial. Putea fi vorba de o sută sau de zece mii de oameni care habar n-aveau că sunt infectaţi.

Cartuş Dunyun: Rant Casey ar fi putut fi terminat de un cutremur. Sau de un incendiu. Ori de un val căcăcios de gripă ucigaşă.

Îmi face bine să ştiu că, după toate accidentele astea de la vânătorile de buşeli în care am supravieţuit, în ziua în care o să mă întâlnesc până la urmă cu moartea, o să fim ca doi prieteni buni, care nu s-au mai văzut de-o grămadă de vreme.

Eu şi cu moartea, despărţiţi la naştere.

26. Negare

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): Aşa-i că-i ciudat? În ultima noapte în care ies cu Rant Casey ne risipim toată fereastra de joc cu

buşeli din milă. Cu cât arată mai izbită partea din faţă a maşinii, cu atât eşti mai bine văzut la vânătorile de buşeli. Ştiu echipe care ar pune mâna pe un baros şi ar izbi cu el în botul şi aripile din faţă ale oricărei maşini noi sau i-ar zdrobi farurile şi grilajul radiatorului numai ca să nu mai arate atât de noi.

Lucrurile stau invers atunci când ai spatele avariat de la marcaje. În primul rând fiindcă eşti luat de fraier dacă ai fost buşit de atâtea ori. Apoi fiindcă după ce o încasezi prea mult, nu se mai oboseşte nimeni să te urmărească. Rechinii vor ca avariile pe care le au să se vadă. Şi orice echipă caută ceva imaculat în care să se repeadă. Poate să treacă o jumătate de noapte până să te iei după o maşină boţită, dar dacă apare ceva cu vopseaua impecabilă şi un vehicul ca scos din expoziţie trece pe lângă tine cu semnul pus, te duci după bucăţica aia bună.

Neddy Nelson (☾ *vânător de buşeli*): Ştiţi ce înseamnă o Noapte de Vânzări în vânătoarea de buşeli? Ştiţi că semnul e să scrii mare, cu vopsea albă, pe parbriz şi lunetă un preţ de vânzare? Şi, ca să respecţi semnul, ştiţi că preţul pe care-l pui trebuie să fie

întotdeauna treişpe mii de dolari şi cincizeci de cenţi? Vă daţi seama ce nasol ar fi dacă semnul ar fi orice preţ, pus la întâmplare?

Cartuş Dunyun: Într-o Noapte a Căprioarei Moarte umblăm noi cu căprioara noastră de poliester legată de acoperiş şi un rahat de Park Avenue, apărut de niciunde, ne atacă. Se izbeşte în farul nostru din dreapta, ne rupe un furtun de la radiator şi lichidul nostru de răcire începe să ţâşnească pe-afară. Park Avenue-ul se retrage, doar cu o îndoitură pe capotă. Chiar şi cu geamurile ridicate, îi auzi pe ăia cum se hlizesc. Rant se dă jos din spate şi se duce înspre echipa din cealaltă maşină. Şi-atunci domnul Gros la Pungă se-apleacă spre geamul şoferului şi scoate din buzunarul din spate un teanc de bani. Ăia semnează ceva pe talonul maşinii, îşi iau căprioara la spinare şi se duc acasă cu autobuzul. Noi ne mutăm căprioara pe maşina lor şi jucăm restul ferestrei în Park Avenue-ul ăla.

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): Într-o scrisoare pe care mi-a trimis-o Rant mi-a zis că înăuntrul maşinii nu poţi să deosebeşti bărbaţii de femei. Albul de negru. După el, echipele cel mai greu de bătut erau alea cu

şchiopi. Şchiopi sau poponari. Pune-i într-o maşină de pe câmpul de bătaie şi-o să vezi câtă frustrare au adunat în ei. Nimeni nu conducea atât de-al naibii ca paraplegicii cu comenzi manuale. Sau slăbănoagele sub cincizeci de kile.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Noaptea în chestiune, ultima petrecută împreună, era o Noapte a Saltelei. Din toată seara respectivă cel mai pregnant îmi revine în memorie cum Rant Casey şi-a desfăcut nasturii de la salopeta lui albastră într-o parcare puternic luminată, în timp ce ne beam cafeaua. Îmi amintesc că pieptul îi era înţesat cu sute de sfârcuri în plus, cu nenumărate umflături rotunde.

— Păianjeni de casă veninoşi, mi-a spus el. Am găsit câţiva la lucru.

A zis că a încercat să-i ia acasă pe furiş, băgându-şi-i pe sub gulerul descheiat al cămăşii.

Cartuş Dunyun: La unele ferestre de joc, dacă nu marchezi nimic toată noaptea şi nimeni nu te marchează pe tine, poţi să te izbeşti în vreun hodorog de rechin terminat, ca

să nu te duci acasă dezamăgit. La orice fereastră de joc o să vezi hârâind prin zonă maşini rablagite, fiecare cu un norişor de fum albastru după ea şi cu fundul tăbăcit până ce-a ajuns o bucată de tablă tremurândă şi scârţâitoare. Fiare vechi. Îţi faci numărul cu ea, iar rechinul ăla hodorogit simte că ia şi el parte la joc.

Când intri într-o maşină răpănoasă doar fiindcă te-ai înduioşat sau eşti disperat, asta se cheamă buşeală din milă.

Echo Lawrence (☾ *vânător de buşeli*): Fii serios. Dunyun îl luase pe nu în braţe. Nu te combina cu Rant. Nu te îndrăgosti. Mă tot trăgea deoparte şi-i dădea nonstop cu „Mai poţi să te conectezi la ceva?” Îi dădea înainte cu chestia aia: „Turbare!”

Conduceam de luni întregi cu Rant pe bancheta mea din spate.

Cartuş Dunyun: În ultimul nostru meci de echipă am jucat o Noapte a Saltelei. Unii îşi vopseau saltelele cu spray negru, ca să fie mai greu de văzut. Dacă vrei să ştii părerea mea, eu zic să crapi un pic geamul lateral şi să vâri frânghia în maşină. După aia legi salteaua şi faci un nod cu fundă înăuntru. În felul ăsta,

dacă apare poliţia prin zonă şi începe să vă adulmece, poţi să tragi de nod, îl desfaci şi-aşa scapi de saltea. Alunecă jos cu tot cu sfori şi tu rămâi un nevinovat oarecare, care umblă cu maşina pe o stradă din oraş.

În ultima noastră Noapte a Saltelei, la fiecare râşniţă de pe şosea, la fiecare tărăboanţă paradită cu câte o saltea pătată legată pe acoperiş, Rant zicea:

— Arde-le o buşeală.

Apoi:

— Arde-i şi fă-i să se simtă bine în noaptea asta.

Echo Lawrence: Fii atent. Rant era aşa de romantic! Una e să-i cumperi unei fete trandafiri la care să se uite cum se veştejesc şi putrezesc. Şi-i mult mai drăguţ să te gândeşti să-i iei un Skylark complet echipat, pe care să-l facă bucăţi. Într-o Noapte a Lunii de Miere iubitul meu mi-a pus în mână cheile de la un Lincoln Continental alb, cu tracţiune integrală. O maşină cât se poate de tare. Rula atât de lin şi avea un sistem stereo atât de puternic, că la un moment dat un Jetta ne-a izbit din spate, şi-a agăţat botul de bara noastră din dos şi noi nici măcar n-am observat. Am condus aşa

juma’ de joc, cărând după noi maşinuţa aia plină de lume furioasă.

Cartuş Dunyun: Acu’ zi, nu-i un mare rahat? La buşeala din milă, în momentul în care îţi desprinzi botul maşinii din câte-un fund plin de zgaibe, pleoştit şi ruginit, îţi pare rău că nu te-ai dus acasă fără nici un marcaj. Uneori te simţi aşa de murdar şi de trist, că nici măcar nu te oboseşti să cobori şi să zbieri. Doar o plesneşti şi te uşcheşti. Plesneşti şi te uşcheşti. Regulile vânătorii de buşeli spun că asta e o greşeală ce trebuie penalizată, dar ai mari şanse ca maldărul ăla hodorogit să fie prea recunoscător ca să te mai toarne.

Ce-i mai rău e că te poţi imagina pe tine însuţi, după încă vreo câţiva ani de vânătoare de buşeli, târându-ţi dosul paradit prin zonă şi sperând că s-o găsi cineva destul de plictisit sau de disperat ca să te ciocnească. Un motiv bun pentru care doar plesneşti şi te uşcheşti e că, oricât de trist ar fi să vezi rabla aia, să-l vezi pe şofer e şi mai trist. Cineva cu guler cervical, care merge în cârje, ţeapăn şi şchiopătând. Ai toate şansele ca în câţiva ani să arăţi la fel.

Echo Lawrence: Stai să mă gândesc. Rant mi-a cumpărat un LeSabre pe care nu l-am putut face varză destul de repede. Mi-a luat un Cavalier pe care l-am buşit în spatele cuiva cu un Audi. După aia mi-a cumpărat un Regal pe care l-am făcut terci de un Taurus. Nu, stai... a mai fost pe undeva şi-un Grand Am. Un Grand Am, un Cougar şi un Grand Marquis. Da, şi un Lebaron care a luat foc şi-a ars când am încercat să mâncăm odată *fondue* în timpul unui joc. Dar poate că maşina aia n-ar trebui să se pună la socoteală.

Cartuş Dunyun: Stăm opriţi la stop şi dintr-un cvartal din spatele nostru apare un maldăr de fiare, tuşind şi zgâlţâindu-se, şi încearcă să ne marcheze în spate. Poţi auzi cale de câteva străzi cum îi bat tacheţii motorului, cum îi scârţâie arcurile şi îi clipesc farurile. Cureaua de la ventilatorul radiatorului îi scheaună şi o saltea pătată se cutremură pe acoperişul ei. Monstrul se târăşte mai aproape, dar noi suntem prinşi în trafic şi aşteptăm să se facă verde.

Se face verde, iar monstrul din spatele nostru se târâie în continuare spre noi, apropiindu-se de bara noastră din spate. Echo începe să ambaleze motorul, da’ Rant îi zice:

— Stai.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Tânărul Rant săvârşea cel mai profund şi elegant act de generozitate.

Cartuş Dunyun: Stăm cât ţine verdele ăla, mai stăm şi când se face roşu şi încă jumătate din următorul verde, până ce rabla aia pufăitoare şi tremurătoare ne atinge un pic bara... şi îşi dă duhul. De tot. Cureaua de la ventilator scânceşte o dată şi apoi amuţeşte. Din grila radiatorului izbucnesc aburi, iar tăblăria desprinsă şi decoraţiunile cromate se opresc din clănţănit. Bătrâna maşină pare să se lase-n jos pe suspensii, iar şoferul coboară din ea. Un puşti... nici nu ştiu dacă avea şaişpe ani. Fără caterincă. Un puşti pe nume Ned... Neddy... Nick... am uitat.

Maşina noastră era un Caddy Seville. Aveam loc, aşa că Rant îi oferă puştiului poziţia mascotei, aia de pe mijlocul banchetei din spate. Fusese primul marcaj din viaţa puştiului şi mi-amintesc că zâmbea cu gura până la urechi.

Din înseninările de teren ale lui Green Taylor Simms: Un alt aspect plăcut al vânătorilor de buşeli era efectul de *piñata**.***

Proiectăm cele mai rele trăsături ale noastre asupra vehiculelor cu care avem de-a face pe şosea. Pe şoferii care ne depăşesc în trombă ni-i imaginăm plini de aroganţă. Pe cei lenţi, în spatele cărora rămânem blocaţi, ni-i închipuim obsedaţi de control sau infirmi.

Bucuria cea mai mare se produce atunci când, după o izbitură sau o zgârietură, vehiculul inamic se deschide brusc şi scoate la iveală colecţionari de timbre, pasionaţi de fotbal, mame, bunici, coşari, bucătari de restaurant, funcţionari din justiţie, pastori, profesori, portari, săpători de şanţuri, unitarieni, camionagii, jucători de popice, fiinţe umane. Ascunsă după suprafaţa aceea dură, cu vopsea lucioasă şi sticlă, e o altă persoană, la fel de moale şi de speriată ca şi tine.

Cartuş Dunyun: La fiecare buşeală din milă Rant încerca să nu lovească prea tare. Un împins aici. O atingere dincolo. Genul de lovituri de flirt. Mi-aduc aminte cum zicea că i s-au terminat banii şi că nu poate să ne cumpere altă maşină. Zicea că maşina pe care o conduceam, un Caddy, trebuia să ne ţină pentru încă o Noapte a Pomului măreaţă.

Echo Lawrence: Mai înainte, când am spus că „umblam cu Rant pe bancheta din spate”, n-a fost un eufemism.

Neddy Nelson: Ştiţi cât de tare era Rant? Ştiţi ce-a făcut când m-au dat afară din locuinţă chiar înainte de stingere? V-a zis cineva cum mi-a aruncat o monedă de aur, zicându-mi „Pentru maşina ta viitoare”? Şi puteţi să vă imaginaţi ce surprins am fost când ăia de la magazinul de monede mi-au oferit zece bătrâne pentru dolarul ăla din 1884 cu capul Libertăţii? A mai existat vreodată un tip aşa de generos ca el? Fără Rant Casey, credeţi c-aş mai fi avut aşa de repede altă maşină?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Aia cred că făcea parte din puţinul ce mai rămăsese din comoara lui Rant de la Zâna Măseluţă.

Echo Lawrence: Când Cartuş a zis „rabie”, mi s-a părut c-a zis „copii”[11]. Rezultatele analizelor au fost negative, slavă Domnului, dar cred că n-am făcut eu analizele potrivite.

---

[11] Joc de cuvinte. În limba engleză *rabies* („rabie”) şi *babies* („copii”) sună asemănător.

27. Noaptea Pomului

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): După nesfârşite deliberări, ne-am hotărât să folosim un pom adevărat. Ne-am decis la un nobil brad. Acoperit cu beculeţe albastre şi încoronat cu o stea albastră, ce licărea. Legat pe lungime peste acoperişul Cadillacului Seville, pomul semăna cu o cometă albastră: steaua aia mare se bălăngănea peste parbriz, lăsând în urmă o dâră de sute de scântei de un albastru ce-ţi lua ochii.

Neddy Nelson (*vânător de buşeli*): Credeţi că-s idiot dacă spun că partea cea mai bună la vânătoarea de buşeli, lucrul care o face să fie cea mai tare, e că-i ca o siguranţă? O siguranţă electrică. Ca atunci când, să zicem, maică-ta urlă şi te face leneş împuţit, tu ai rămas iar fără slujbă, prietenilor de la şcoală le merge totul ca uns şi tu n-ai nici măcar o gagică? Cum e să ai o budă în loc de cap şi dintr-odată, *zbang-zdraang!*... cineva se buşeşte-n tine şi te simţi mai bine? Nu-i ca un cadou când intră în tine? Nu cobori din maşină, tremurând tot, complet şocat? Ca şi cum ai fi

un bebeluş ce tocmai se naşte? Sau ca după un masaj relaxant complet, care durează juma' de secundă?

Nu-i vânătoarea de buşeli un tratament cu electroşocuri pentru depresia ta?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În noaptea când a murit, Rant purta o cămaşă de bumbac brodată destul de entuziast, chiar dacă nu prea îndemânatic, cu o varietate de curcubeie şi flori. Cămaşa se deosebea mult de obişnuita lui salopetă albastră, duhnind a insecticid, îmi amintesc parcă de nişte căldăruşe sau alte flori din astea locale, cusute cu purpuriu în jurul gulerului. Pe buzunarul de la piept, deasupra inimii, se vedea un colibri de un verde smarald, suspendat în zbor şi hrănindu-se dintr-o narcisă galbenă.

Lew Terry (*administrator de imobil*): Singura dată când am mai intrat în apartamentul lui Casey a fost într-o zi, când am coborât la subsol să golesc tomberoanele şi am dat acolo, în tomberonul pentru sticle, de borcanele alea pe care le văzusem la el în dulap, doar că acum erau goale. Fără păianjeni. Pe capacul fiecărui borcan Casey

scrisese nişte nume: „Dorry”, „June”... Pe fiecare borcan câte-un nume de fată.

Ăia de la firma la care lucra Casey, la deparazitare şi dezinsecţie, au zis că-şi dăduse demisia. Nu prea omora el gângăniile; mai degrabă le muta. Fiind o problemă legată de dăunători, am voie să mă folosesc de cheia mea, aşa că mă duc şi arunc o privire în apartament. Nu mai era nimic pe-acolo: nici gândaci, nici şobolani, nimic, în afară de valiza lui goală şi de gogoloaiele alea mici şi negricioase de pe perete, deasupra patului. Singurul lucru ieşit din comun era un ou mare, întreg, pus pe mijlocul pernei de pe pat. Şi dacă spune cineva c-am luat eu oul ăla, să ştiţi că detectivii de la poliţie l-au luat. De atunci ne tot ameninţă de la regiune că or să ne amendeze, fiindcă avem atât de mulţi păianjeni veninoşi. Probabil că ticălosul ăla ţicnit a dat drumul la toată blestemata lui de colecţie.

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Numai gândeşte-te. Pregătisem un mixaj cu ore întregi de muzică de Crăciun, ca să băgăm mare. Cu două ceasuri înainte de fereastra de la ora zece echipele au început să facă ture,

etalându-şi pomii de Crăciun. Maşini ieşite la paradă şi înţesate cu ţurţuri argintii. Maşini împopoţonate cu beteală aurie şi globuri de sticlă care se zgâlţâiau şi pocneau pe stradă. La fiecare colţ de stradă stăteau oameni cu capetele acoperite cu căciuli roşii, brodate cu alb, şi toţi făceau semne cu mâna, vrând să-şi găsească un loc într-o echipă. Urlau şi se dezgoleau ca să prindă un loc într-o maşină pusă ca lumea la punct, cu lumini şi decoraţiuni. Sute de indivizi care voiau să intre în echipele de marcaj îmbrăcaţi ca Moş Crăciun.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Aşa-i că-i ciudat? Treceai pe lângă câte un Moş Crăciun plasat la o intersecţie, iar moşul cel vesel îţi arăta dotările lui. Sau ale ei. Ţâţele de Crăciuniţă. Aşa se transformă Nopţile Pomului în carnaval.

Echo Lawrence: În alea două ore de dinainte de fereastră nu există spirit de echipă. Cât timp toată lumea îşi etalează decoraţiunile, oamenii tot urcă şi coboară din maşini. Opresc la benzinării. Echipele se adună şi se dizolvă. E o învălmăşeală, o petrecere pestriţă, care se

ţine în mijlocul mării zbuciumate de maşini luminate.

Cartuş Dunyun: Cam cu un minut înainte să se deschidă fereastra de joc, toate maşinile îşi sting luminile de Crăciun şi-o iau din loc în toate direcţiile. Cât ai zice peşte, suntem iar duşmani.

Echo Lawrence: Mi-amintesc doar cum Cartuş era tot numai „Fără vâsc! Fără pupături! Fără rabie!”

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Cultura opririi la benzinărie s-a dezvoltat ca ramură a vânătorii de buşeli. Echipele se opreau să-şi facă plinul, iar membrii lor foloseau toaletele publice şi cumpărau mâncare şi cafea. Iniţial echipele îşi rezolvau treburile cât de repede puteau şi reveneau în joc, dar uneori mai rămâneau pe lângă benzinărie ori în parcarea vreunui magazin. Cultura benzinăriei e percepută ca un loc de odihnă sigur sau ca un refugiu pe parcursul vânătorii de buşeli.

În acea Noapte a Pomului noi am oprit la o staţie de benzină. Rant ne-a spus că o să facă plinul, iar Cartuş, Echo şi cu mine am intrat să cumpărăm provizii.

Echo Lawrence: Cum stătea acolo şi băga benzină, Rant a cerut şorici de porc. Şorici şi bere fără alcool.

Cartuş Dunyun: Eu am luat cârnaţi în corn cu muştar pentru mine. Chipsuri. Şi o porţie de *nachos*[12] la microunde.

Din înseninările de teren ale lui Green Taylor Simms: Recunosc că lemnul-dulce Red Vines e slăbiciunea mea.

Cartuş Dunyun: Şi pastramă uscată.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Doar fortuit se întâmpla să conducem acelaşi vehicul mai mult de trei săptămâni. Există atâtea posibilităţi de a strica o maşină, fie pe dinafară, fie pe dinăuntru. Brânza de la *nachos* poate afecta preţul unei maşini la mâna a doua mai mult ca un accident cu răsturnare.

Cartuş Dunyun: Ies eu din magazin şi pe Rant ia-l de unde nu-i. Pe locul unde fusese

[12] Aperitiv mexican ce constă din bucăţi de lipie din făină de porumb cu brânză şi ardei iute sau alte condimente, toate prăjite laolaltă.

parcat Caddy-ul nu mai era decât o băltoacă de benzină.

Echo Lawrence: Maşina era dusă şi puteai să vezi cum zboară steaua ei albastră undeva departe, pe stradă. Pe urmele lui, în urma Seville-ului, se înşiră o pădure pe roţi, cu pomi întunecaţi şi morţi pe fiecare maşină. O adevărată haită de lupi. Rant a lăsat luminile de Crăciun aprinse şi fiecare maşină aflată în joc a plecat să-l marcheze.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: O ştire proaspătă: pe Landover Parkway se desfăşoară o urmărire a poliţiei. Potrivit relatărilor, vehiculul suspect e un Cadillac Seville alb care nu a oprit la semafor la intersecţia dintre Winters şi Strada 122. În acest moment maşina se îndreaptă spre vest şi, potrivit ultimelor mărturii, are legat pe acoperiş un pom de Crăciun luminat. Fără glumă. Pe acoperişul maşinii urmărite e legat un pom de Crăciun plin cu luminiţe albastre. Trei vehicule ale poliţiei se află în urmărirea ei şi urmează să li se alăture şi un elicopter. De asemenea, un număr neobişnuit de mare de gură-cască par să urmărească şi ei maşina Seville, aţinându-se pe marginea fâşiei

ocupate de luminile şi sirenele poliţiştilor. Pentru „Grafic de trafic”, aici Tina Cumva...

Echo Lawrence: Să mă fut. I-am făcut semn unei echipe şi am sărit în maşina lor. Le-am zis numai „Hai!” O gaşcă de puştani drogaţi. Am arătat cu degetul în lungul străzii, unde luminiţele albastre ale lui Rant abia se mai zăreau prin pădurea de pomi de Crăciun morţi, şi am zis:

— Uite-acolo!

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Veşti proaspete despre acea urmărire a poliţiei: la transferul pe autostrada Highland o maşină condusă de un simplu cetăţean justiţiar a dat buzna de pe o stradă laterală şi s-a izbit în pomul albastru de Crăciun. Pomul albastru accelerează acum spre est, pe Waterfront Avenue. Şi ce ziceţi de coincidenţă? Şoferiţa care a încercat să oprească maşina urmărită conducea şi ea cu un pom de Crăciun pus deasupra maşinii. A venit sezonul, bănuiesc. Pentru DRVR, „Grafic de trafic”, aici Tina Cumva...

Cartuş Dunyun: Stau acolo, cu mâinile pline de mâncare de rahat, lemn-dulce Red Vines şi alte căcaturi, şi deodată Echo se uşcheşte.

Green se duce pe margine şi face semn unui taxi. Amândoi sunt dispăruţi – şi asta-i puţin spus. Rant e dus şi el şi uite că pe mine m-au lăsat pe trotuar, cu nişte ***nachos*** la microunde şi o bere fără alcool de tot rahatul.

Symon Praeger (pictor): Noi, cu maşina mea, parcaserăm la pompa trei. Bărbatul ăla, Casey, de era la pompa şapte, a scos capătul furtunului din rezervor. N-a fost un accident. A stropit pomul de Crăciun de pe maşină. A înecat în benzină fiecare creangă. Benzina îi picura pur şi simplu de pe capotă.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Poliţia şi autorităţile, mobilizate de urgenţă, le-au cerut cetăţenilor obişnuiţi să se abţină să mai interacţioneze cu vehiculul suspect. Până în momentul ăsta cel puţin şase maşini particulare au dat peste automobilul fugar şi toate aveau şi ele pomi de Crăciun deasupra. Poliţia acuză confuzia provocată de toate accidentele astea, din pricina căreia suspectul îi scapă în continuare.

Elicopterele de poliţie raportează acum că suspectul principal se îndreaptă spre nord pe Greenbriar Thruway. Vom reveni cu ştiri

proaspete imediat ce se întâmplă ceva. Pentru DRVR, „Grafic de trafic”, aici Tina Cumva...

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Iertaţi-mă că am căzut victimă agitaţiei momentului. Intenţia mea nu era să-l abandonez pe domnul Dunyun. Am acţionat instantaneu: am abordat un mijloc de transport şi am pornit în urmărire. Cu toată multitudinea aceea de lumini şi sirene, senzaţia era foarte asemănătoare cu cea de la o vânătoare, ca şi cum am fi fost o haită de copoi ce încolţesc aceeaşi vulpe.

Amintirile mele legate de domnul Dunyun din acel moment plin de încordare includ gura lui rămasă căscată şi limba ce i se împleticea, acoperită de un strat gros şi portocaliu de *nachos* cu brânză. Eu am urcat într-un taxi, în spate, şi i-am spus sec şoferului:

— Urmăreşte pomul albastru de Crăciun...

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Tot urmărind Cadillacul Seville alb, poliţia a ajuns în partea de vest a oraşului. După ultima estimare, aproximativ două sute de vehicule au format un val de trafic ce se menţine cu încăpăţânare pe urmele maşinii cu pom, despre care o serie de martori au declarat că a

suferit cel puţin douăsprezece coliziuni intenţionate, provocate de vehiculele ce o urmăresc. Mai precis, Seville-ul pare să-şi fi pierdut bara din spate şi toba de eşapament şi, judecând după scântei, cel puţin o roată din spate merge pe jantă. O să vă anunţăm dacă îi explodează rezervorul de benzină. Pentru DRVR, „Grafic de trafic”, aici Tina Cumva...

Cartuş Dunyun: Cât de jalnici putem fi? Chiar credem că o dungă de vopsea trasată pe mijlocul străzii o să ne menţină în siguranţă. Că o linie albă sau galbenă reprezintă un soi de protecţie. Eu atâta pot să-ţi spun: Rant Casey n-avea cum să ajungă niciodată unul din rechinii ăia bătrâni, care de-abia îşi mai târăsc curul, sperând să dea de cineva destul de milostiv ca să-i izbească. Fără caterincă. Poţi fi mort în feluri mult mai rele decât moartea.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: A început ca o încercare de a opri o maşină fiindcă a trecut pe roşu, dar gluma a ajuns să se îngroaşe, devenind una din cele mai dramatice acţiuni poliţieneşti din istoria oraşului. În ciuda protestelor poliţiei, urmăritorii continuă să lovească maşina ce încearcă să scape. O şterg pe laterale, o izbesc

în spate, o zgârie şi-i îndoaie caroseria. Mai multe din această poveste în derulare pe măsură ce se întâmplă ceva nou. Aici Tina Cumva de la DRVR, „Grafic de trafic”...

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă staţi să vă gândiţi, nimeni nu închide un pasaj auto din cauza morţii unui individ. Încă mai puteţi trece cu maşina peste locurile unde au murit James Dean, Jayne Mansfield ori Jackson Pollock. Poţi circula exact prin locul unde un autobuz a călcat-o pe Margaret Mitchell. Grace Kelly. Ernie Kovacs. Moartea e un eveniment tragic, dar oprirea circulaţiei e considerată întotdeauna o infracţiune mult mai gravă.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Urmărirea de către poliţie a fugarului nostru din Cadillacul cu pom de Crăciun a ajuns la viaductul de pe Barlow Avenue.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: La toate accidentele mele de circulaţie m-am simţit identic, ca şi cum aş fi înotat prin ambră sau miere. O clipă durează ani şi ani, căci timpul aproape că se opreşte, în acelaşi mod în care cineva poate parcurge în vis ore sau zile în cele şapte minute de când

apeşi butonul care întrerupe soneria deşteptătorului şi momentul când ea se declanşează iar. Într-un accident de maşină curgerea timpului se încetineşte până la nivelul celei din vis. Timpul se face gelatinos sau îngheaţă până ce poţi să-ţi aminteşti fiecare moment al fiecărui moment al fiecărui moment din viaţă, aşa cum Rant simţea dintr-un singur sărut gustul întregii tale vieţi.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Poliţiştii aflaţi în urmărirea maşinii cu pom de Crăciun pe ea au ajuns pe ieşirile din East Side spre viaductul de pe Barlow Avenue.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: O chestie comună pentru aproape toate credinţele de natură spirituală este ideea Timpului Liminal. Pentru asceţi el poate reprezenta clipa celor mai grele încercări. Pentru catolici e momentul în care azima comuniunii e adusă în faţa congregaţiei. Momentul e diferit pentru fiecare religie sau practică spirituală în parte, dar Timpul Liminal în sine reprezintă un moment în care timpul încetează să mai curgă. Definiţia propriu-zisă este „moment în afara timpului”.

Acel moment devine eternitatea Raiului sau a Iadului, iar scopul celor mai multe ritualuri religioase este dobândirea unei fracţiuni cât de mici de Timp Liminal. În momentul acela omul e complet prezent, treaz şi conştient – de toată creaţia. În Timpul Liminal timpul se opreşte. Individul ajunge dincolo de timp.

Implicarea în accidente rutiere m-a adus mai aproape de acea iluminare decât orice alt ritual sau ceremonie religioasă la care am participat.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: O ştire de ultim moment ne spune că acel pom de Crăciun de deasupra Cadillacului fugar a izbucnit în flăcări, devenind o pălălaie uriaşă, aflată în viteză, care goneşte mai departe şi lasă în urmă o dâră de fum azuriu şi scântei albastre.

Poliţia a închis capătul dinspre vest al viaductului de pe Barlow Avenue. Acolo e un baraj de poliţie.

Cartuş Dunyun: Stereotip e puţin spus, dar în orice marcaj în care am fost implicat timpul încetinea. Încetinea ca într-o fotografie stroboscopică, în care vezi cum glonţul se târăşte prin aer, sparge coaja mărului, îşi face

loc înăuntru, se umflă, trece în cealaltă parte, despicând coaja mărului, apoi iese pe dincolo.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Aici, în camera de ştiri, ni se confirmă că avem un apel telefonic de la şoferul Cadillacului în flăcări, iar producătorii ne fac legătura în direct cu şoferul. Avem legătura? Ne mai auzim?

Echo Lawrence: E ciudat ce chestii ajungi să-ţi aminteşti despre cineva.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Poliţia ne informează că, deşi e încă în flăcări, Cadillacul a accelerat brusc, cu pomul albastru de Crăciun lucind în continuare pe el, iar acum goneşte mâncând pământul înspre latura de nord a viaductului de pe Barlow Avenue, cel mai înalt punct de deasupra râului. Dacă avem noroc, vocea pe care urmează s-o auziţi ar trebui să fie cea a şoferului neidentificat...

Echo Lawrence: Dar de fiecare dată când Rant avea un orgasm sau în momentul de după ce eram izbiţi de cineva sau izbeam noi altă echipă, exact când clipea din ochi şi părea să-şi dea seama că nu-i mort, zâmbea şi zicea acelaşi lucru. În momentul ăla Rant zâmbea mereu, ameţit tot, şi repeta:

— Aşa ar trebui să te simţi la biserică...

Rant Casey la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: „Te iubesc, Echo Lawrence, dar trebuie să încerc să-mi salvez mămica...”

Cartuş Dunyun: Asta v-o zic neoficial, dar cu nişte săptămâni înainte de noaptea aia eu îi tot băgăm lui Echo în berea fără alcool chestii din alea, Plan B, pilule de avortat de-a doua zi. Aşa, ca să fie. Nici nu ştiu câţi Rant Casey mititei am făcut-o să dea afară.

Rant Casey la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: „Şi dacă realitatea nu-i altceva decât un fel de boală?”

28. Comenzi implicite

Wallace Boyer (*vânzător de maşini*): Amintiţi-vă: toţi cumpărătorii de maşini se plasează în unul din cele trei stiluri de învăţare: vizual, auditiv sau cinetic.

De exemplu, vorbeşti cu Echo Lawrence şi o vezi cum dă ochii peste cap şi se uită în tavan. Tot la două propoziţii, din gură îi iese câte-un „După cum văd eu lucrurile...” sau „Ochii-n

patru la târfa aia de Tina Cumva…” Ca să te sincronizezi cu Echo, trebuie doar să te uiţi în sus când te gândeşti. Fă-o finuţ, dar strânge-ţi degetele de la mâna stângă, ca să fie la fel ca ale ei. Respiră mai repede, până ajungi la patruzeci, poate chiar cincizeci de respiraţii pe minut. Clipeşte din ochi de cel puţin treizeci de ori pe minut.

Aminteşte-ţi întotdeauna că persoana care pune întrebările e şi cea care deţine controlul. Felul în care reuşeşti să obţii „Da”-ul ăla enorm şi imposibil e prin acumularea unui munte de „Da”-uri mai mici şi mai uşor de obţinut. Un bun agent de vânzări începe prin a pune ceea ce se cheamă întrebări cu răspuns inclus şi întrebări de completare. Sunt întrebări de genul „Vreţi să vă faceţi soţia fericită?” sau „Vă pasă de siguranţa copilului dumneavoastră?” întreabă lucruri la care oamenii să răspundă cu câte un „Da” din toată inima. Întreabă „Consumul de carburant e important pentru dumneavoastră?” şi „Vă doriţi o maşină pe care vă puteţi baza?” Tot strânge acolo „Da”-urile astea micuţe.

Cu cât spune de mai multe ori „Da”, cu atât mai „maleabil” devine clientul.

Alt gen de întrebări se cheamă „întrebări de control”, cum sunt „Vă plac culorile deschise sau cele închise?” Sau „Doriţi o maşină ori o camionetă?” întrebările de control includ singurul răspuns pe care-l poate da muşteriul. Limitezi răspunsul la opţiunile pe care le oferi. Cu două sau cu patru uşi? Decapotabilă sau nedecapotabilă? Doriţi scaune de piele sau de pânză?

Iar când o persoană zice „Stai aşa” sau „Ascultă aici”, aia se cheamă „comandă implicită”. Ca să vinzi maşini, te foloseşti de comenzi implicite cât e ziua de lungă. De exemplu:

— Vă uitaţi un pic la vopseaua în două nuanţe de pe frumuseţea asta?

— Aşa, de plăcere, numai puneţi un pic mâna pe tapiţeria asta de piele.

— Uau, ascultaţi numai ce sistem stereo!

Dacă stai s-o urmăreşti puţin pe Echo Lawrence, jumătate din ce-i iese pe gură înseamnă comenzi implicite.

Întrebările de control, întrebările cu răspuns inclus şi comenzile implicite – aşa te face un vânzător bun să te deschizi. Ţii pasul cu Cartuş Dunyun trecându-ţi dosul mâinii peste buze când vorbeşti. Încrucişează-ţi braţele pe piept

şi apleacă-ţi capul de pe un umăr pe celălalt. Zi „Am auzit că...” şi „Umblă vorba că...” Convinge-l pe Cartuş că eşti un auditiv. Ascultă-l când îţi deschide „uşile”, bucăţelele lui de viaţă personală. Mopsul lui. Şi aminteşte-ţi că o să se uite dintr-o parte într-alta când o să-şi aducă aminte cum i-a murit câinele.

Dar dacă se uită la urechea lui dreaptă... atunci minte.

Deocamdată aminteşte-ţi atâta: Echo Lawrence e vizuală. Cartuş Dunyun e auditiv. Neddy Nelson e cinetic.

În ultima propoziţie cuvântul „Aminteşte-ţi” e o comandă implicită.

Şi, repet, felul în care ajungi la „Da”-ul ăla uriaş şi imposibil e să te apuci să aduni o mulţime de „Da”-uri mărunte, uşor de obţinut.

29. Vârcolaci 3

Neddy Nelson (☾ *vânător de buşeli*): V-am povestit vreodată despre cea mai lungă zi din viaţa mea? Ziua în care aproape că am murit?

Jayne Merris (☾ *muzician*): Dacă vreţi să ştiţi ce cred eu, la început era de tot râsul.

Băloşii, aşa le spuneau prietenii mei. Oricine avea turbare în fază terminală nu dădea doi bani pe orele de stingere. Băloşii nici măcar nu erau conştienţi că au rabie. Majoritatea tipilor infectaţi se simţeau doar din ce în ce mai furioşi în fiecare zi. Tot timpul cu capsa pusă ori morocănoşi. Făceau cursuri de stăpânire a furiei şi de inhibare a reabsorbţiei de serotonină. Practicau meditaţia în sălaşuri zen şi făceau terapie cognitivă orală, ca să-şi controleze furia progresivă. Prostii gen tehnici de respiraţie şi vizualizări creative. Şi o ţineau înainte cu prostiile astea până într-o zi, când se trezeau nu numai cu fundul în sus, ci şi cuprinşi de convulsii, cu gâtul în spasme, poate şi cu picioarele parţial paralizate... adică Băloşi. Şi-apoi îi vedeai pe camerele de control al traficului cum se târăsc pe străzi, încălcând restricţia de circulaţie de după ora opt dimineaţa.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe (*epidemiolog*): Un precedent istoric a existat. În 1763, în timpul războiului britanico-francez pentru teritoriile din America de Nord, masiva populaţie de amerindieni era în majoritate de partea francezilor. Atunci britanicii au făcut un

gest ce părea a fi de bunăvoinţă şi le-au adus băştinaşilor pături folosite în spitalele unde se tratau bolnavii de variolă. Cum nu aveau nici un fel de rezistenţă naturală la virusul *Variola major,* amerindienii au murit pe capete.

Galton Nye (*consilier metropolitan*): Epidemia de rabie a fost tragică. Şi continuă să fie o tragedie umană de proporţii uriaşe. Mi se rupe inima, dar trebuie să înţelegeţi necesitatea de a limita răspândirea bolii la segmentul nocturn de populaţie. La aşa-zişii Oameni de Noapte. Să transformi o tragedie de proporţii limitate într-o problemă generală nu era o soluţie.

Dar, credeţi-mă, nu a fost vorba de un genocid intenţionat.

Neddy Nelson: Sunteţi sigur că nu v-am mai spus-o? Cum la o fereastră de joc, chiar la sfârşitul ei, la mai puţin de o oră până la stingerea de dimineaţă, un rechin s-a buşit în roata mea din dreapta, de la spate? Aţi fost vreodată buşit aşa de tare, încât să vi se facă praf osia? Ştiţi câte kilograme-forţă de torsiune sunt necesare numai ca să rupi şuruburile de fixare de la axul de oţel dur al roţii? Vă surprinde că o asemenea buşitură mă face să

mă izbesc cu capul de volan şi să leşin vreo două ore?

Galton Nye: Auzeam tot felul de poveşti cum că Oamenii de Noapte extremişti plănuiau să răspândească infecţia dincolo de bariera temporală. Aceiaşi extremişti politici frustraţi îi acuzau pe Oamenii de Zi că manipulaseră epidemia, pentru a reduce drastic rata natalităţii Oamenilor de Noapte şi aşa-zisa lor ascensiune inevitabilă spre nivelul majoritar de votanţi.

Jayne Merris: Pe camerele de supraveghere a traficului se vedeau Băloşi şchiopătând, târându-şi câte un picior, cu fălcile căzute ori bolborosind. Toţi fuseseră cândva neveste, taţi şi chiar copii, iar acum o luaseră complet razna şi se ascundeau prin toaletele publice şi prin cabinele de probă de la magazine, având un singur scop: să-şi înfigă în cineva colţii îmbăloşaţi.

Neddy Nelson: Ştiţi care erau singurii rechini ce marcau aşa de tare? Singurii jucători atât de bătuţi în cap? Ştiţi ce-i un Bălos? Puteţi să vă închipuiţi pe cineva cu turbare în faza terminală, cu furia aia infinită, şi să vă imaginaţi că asemenea oameni încă mai

participau la vânătorile de buşeli? Acum înţelegeţi în ce soi de nebunie s-a transformat vânătoarea de buşeli?

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: În 1932 un studiu guvernamental a identificat aproximativ patru sute de bărbaţi afro-americani infectaţi cu sifilis. În loc să trateze boala, autorii studiului au lăsat-o să progreseze vreme de patruzeci de ani, pentru a detecta căile de manifestare a infecţiilor apărute în urma ei, şi i-au autopsiat pe bărbaţii respectivi pe măsură ce aceştia mureau. Acest studiu al Serviciilor de Sănătate Publică din Statele Unite, cunoscut sub numele de „experimentul Tuskegee", s-a terminat în 1972, dar numai atunci când cineva a strecurat nişte informaţii din interior la cei de la ziarul *Washington Evening Star.*

Galton Nye: Eram siliţi să fim grijulii. Toate focarele de infecţie trebuiau menţinute în intervalul de noapte, iar orice infecţie din intervalul de zi era legată de o interacţiune directă cu un Om de Noapte. Cum majoritatea întâlnirilor de acest gen erau de natură aşa-zis privată, cele mai multe implicând droguri ilegale şi contact sexual, dura ceva timp până

când Oamenii de Zi infectaţi îşi recunoşteau simptomele şi le anunţau oficial.

Jayne Merris: Înainte să apară Băloşii, trecerea de la zi la noapte şi invers dura maximum un minut. Sirenele de stingere vuiau: mai întâi avertismentul de zece minute, după aia cel de un minut. Se auzea soneria de stingere şi oricine mai rămânea pe stradă era fotografiat sau i se lua numărul de înmatriculare de pe camerele de supraveghere. Apoi serviciul de sincronizare al statului le trimitea o amendă grasă. Cinci sute sau o mie de dolari, în funcţie de antecedentele penale.

După aceea au apărut Băloşii şi imediat poliţia a extins fostul minut de trecere la zece minute, ca să patruleze şi să se asigure că nici un Bălos nu-i băgat pe după vreun chioşc de ziare sau pe după vreo maşină parcată. După ce un Bălos s-a ascuns în nişte tufişuri şi a nenorocit în plină zi câţiva copii de clasa a patra, minutul de trecere s-a mărit până la o oră. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, eu zic că-i mult prea mult.

Neddy Nelson: V-aţi trezit vreodată cu fruntea plină de sânge şi cu volanul rupt de la

impact? V-aţi trezit vreodată în sunetul sirenelor de stingere, cu ochii lipiţi de la sângele închegat? Cu maşina prăjită? Cu centura de siguranţă aproape tăindu-vă în două? Aţi deschis vreodată ochii exact la fix ca să vedeţi cum o patrulă de stingere cu degetul pe trăgaci face controlul mai încolo, pe strada unde te-ai blocat? O poteră de justiţiari speriaţi de bombe, care umblă să facă de petrecanie oricărui Om de Noapte ameţit şi cu ochii umflaţi peste care dau?

Galton Nye: Maniacii aceia, aşa-numiţii hidrofobi, care se împleticeau pe străzi la stingerea de dimineaţă, au devenit echivalentul biologic al teroriştilor sinucigaşi.

Jayne Merris: Un Bălos se putea descurca noaptea. Fără lumina soarelui. Dar când începeau să şuiere sirenele de dimineaţă, nu mai ştiau cum să se întoarcă înăuntru, iar dacă patrulele prindeau pe cineva care se ascundea sau fugea, îşi închipuiau ce-i mai rău şi pur şi simplu împuşcau mortal acea persoană.

Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, pe atunci numai glonţul mai putea să vindece un Bălos.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: În 1940 patru sute de bărbaţi, toţi deţinuţi din zona

metropolitană Chicago, au fost infectaţi în secret cu malarie, pentru ca responsabilii cu sănătatea publică să testeze noi medicamente de tratare a bolii.

Neddy Nelson: Aveţi idee cât e de naşpa la lumina soarelui? V-aţi mutat vreodată din faţă pe bancheta din spate a unei maşini făcute ţăndări, în vreme ce o gaşcă de criminali plătiţi, cu arme în mâini, se îndreaptă spre voi? V-aţi ascuns vreodată sub mizeria din spatele propriei maşini, laolaltă cu husa elastică a banchetei, lenjeria murdară şi resturile de mâncare? V-aţi numărat bătăile inimii, simţind că e gata să vă sară din piept, după care, speriaţi de moarte, s-o luaţi la goană pe stradă, printr-o ploaie de gloanţe?

Cât aţi stat să vă număraţi cel mai mult bătăile inimii? Le-aţi numărat vreodată până la zece mii? La douăzeci de mii? Ce ziceţi de 41.234?

Galton Nye: Mi se rupe inima, dar trebuia să ne gândim şi la copiii noştri. La familiile noastre. Cetăţenii sunt responsabili la nivel individual să-şi organizeze vieţile în aşa fel încât să-şi reducă la minimum expunerea la boli periculoase. Membrii corecţi şi productivi

ai oricărei societăţi au responsabilitatea de a proteja generaţia viitoare.

Copiii noştri reprezintă într-adevăr viitorul.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Începând din 1963, conducerea de la Willowbrook State School, o instituţie pentru copii cu deficienţe mintale din Staten Island, New York, a infectat în mod intenţionat copiii cu hepatită, pentru a testa prin intermediul lor efectele gamaglobulinei asupra bolii. Timp de trei ani cei din conducerea şcolii au injectat copiii în repetate rânduri cu agenţi virali, până în 1966, când protestele publice au oprit programul.

Neddy Nelson: Ştiţi cât de cald se face într-o maşină parcată, cu toate geamurile închise, într-o zi cu soare? Când eşti îngropat sub gunoaie? Când auzi cum trece pe lângă tine un întreg oraş? Şi când ştii ce impresie ai crea, ca Om de Noapte înnăscut, care n-a stat la soare mai mult de şase ore în toată viaţa lui, dacă ai ieşi târâş dintr-o maşină boţită, cu faţa mânjită de sudoare şi sânge, cu ochii umflaţi şi vineţi? Cât credeţi că ar dura până v-ar împuşca mortal?

Galton Nye: Mi se rupe inima. Nu spun că există cineva care ar merita să înnebunească şi să fie doborât cu focuri de armă de patrulele de stingere, dar gândiţi-vă numai cum trăiesc Oamenii de Noapte. Noi, ceilalţi, care ne ducem vieţile potrivit cuvântului Domnului şi bunului-simţ, n-ar trebui să tragem ponoasele pentru păcatele lor.

E destul să te uiţi la felul cum se comportă Oamenii de Noapte. Ei se aşteaptă ca viaţa să fie o petrecere continuă, îşi ciocnesc maşinile şi se complac în legături grăbite şi fără sens cu străini. Pastorul nostru şi-a dedicat o slujbă întreagă descrierii stilului lor de viaţă. E greu să-ţi fie milă de nişte oameni atât de nepăsători cu propria lor sănătate. Aceste aşa-zise victime sunt fiinţe care nu se respectă pe ele însele. Şi nici pe Dumnezeu.

Dacă vor să se împuţineze singuri, eu zic să-i lăsăm s-o facă.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Pe la mijlocul anilor ’60 antropologul american James Neel a inoculat nişte membri ai tribului *yanomami* din Venezuela cu o tulpină virulentă de pojar. Neel şi echipa lui de cercetători au refuzat să-i trateze pe bolnavi. În schimb, au studiat felul în care s-a răspândit boala, care a

ucis mii de oameni, pentru a verifica o teorie controversată legată de eugenie.

Neddy Nelson: Aveţi habar cât de strălucitor arată soarele dacă ai fost crescut noaptea? V-aţi petrecut vreodată o sută şi ceva de mii de bătăi de inimă întrebându-vă dacă n-aţi murit deja de turbare? Poate că n-aţi mai procesat nici un pachet de săptămâni întregi, fiindcă vă e teamă că n-o să mai fiţi în stare?

Aţi văzut vreodată în camerele de supraveghere, în timp real, persoane cunoscute rase de poliţie cu mitralierele?

Aţi fost vreodată captivi într-o lume unde eşti coşmarul cel mai urât al tuturor?

Jayne Merris: Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, primul semn a fost când toaletele publice au fost găsite încuiate pe timpul nopţii. Destul de repede o mulţime de ţâşnitori publice cu apă potabilă au încetat să mai funcţioneze altcândva decât pe timpul zilei. Populaţia de Zi a pus mâna pe toaletele, restaurantele şi cişmelele pe care le-a vrut, iar Oamenii de Noapte au trebuit să se mulţumească cu restul. Segregaţia s-a accentuat şi mai tare pe măsură ce epidemia de rabie s-a răspândit.

Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, noaptea, adică alea douăsprezece ore pe care le petreceam pe dosul planetei, devenise un soi nou de ghetou.

Neddy Nelson: Aveţi idee cât de dulce arată apusul după ce ai asudat şi ai sângerat toată ziua şi te-ai pişat pe tine pe bancheta din spate a unei maşini avariate? Vă puteţi închipui cât de dulce sună sirenele alea la stingerea de seară?

Galton Nye: În grupul de studiu al Bibliei ascultam de obicei poveşti despre cum aşa-zişii Băloşi încearcă să-ţi scuipe în gură. După cum se poartă Oamenii de Noapte, nu fac altceva decât să protesteze atât de tare, că saliva lor îţi sare în ochi sau în mâncare. Mă refer la un comportament intenţionat şi de mare risc.

Mi se rupe inima, dar eu zic că, mai devreme sau mai târziu, carantina tot trebuia să înceapă.

30. În doliu

Lynn Coffey (*jurnalist***):** În prima zi de după moartea lui Rant Casey – în ceea ce a părut a fi o sinucidere cu mii de martori, ba chiar milioane, dacă puneţi la socoteală reluările televizate cu explozia maşinii lui –, chiar în următoarea zi un poliţist de la stingere, Daniel Hammish, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani, un veteran care lucra de nouăsprezece ani în patrulele de stingere, îşi făcea rondul obişnuit şi tocmai atunci a atacat brusc un trecător. Hammish a muşcat o persoană necunoscută de partea expusă a gâtului, fără să fi fost provocat. Când au apărut cei de la serviciul de urgenţă, l-au găsit pe Hammish delirând şi părând să halucineze. Apoi şi-a pierdut cunoştinţa şi în cele din urmă a murit.

Todd Rutz (*negustor de monede***):** Apare poliţia în magazinul meu, îmi arată o poză de dosar a puştiului care-mi vânduse monedele şi-aşa aflu şi eu că îl cheamă Buster Casey. Îmi spun că a murit într-un accident de maşină. Apăruse şi la ştiri. Şi mă întreabă ce ştiu de puştiul ăsta, Casey. Întreabă chestii gen: s-a

manifestat vreodată violent? M-a sărutat vreodată? Sau m-a muşcat?

Întrebări de nebuni.

Lynn Coffey: În opinia mea, a fost ceva puţin cam teatral cu moartea asta a lui Casey. Mai întâi a avut grijă ca în noaptea aia să conducă maşina cea mai mare şi mai strălucitoare, pe care literalmente a înţesat-o cu lumini, a inundat-o cu benzină şi a condus-o în zigzag prin câmpul de joc, pentru a atrage cât mai mulţi marcatori cu putinţă. Mai sunt şi elicopterele de la ştiri şi felul cum a sunat la postul de radio, continuând să vorbească până când a luat foc. Până şi felul în care Casey a trecut pe roşu, chiar în faţa unor poliţişti, pare calculat, căci i-a oferit o escortă completă, cu sirene şi girofaruri, înspre viaţa de apoi.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Cum compensează cineva pierderea unui om apropiat?

Privind în urmă, mă întreb câteodată dacă nu cumva noi l-am inventat pe Rant Casey. Grupul nostru. Dacă nu cumva aveam nevoie de un personaj mitic dezlănţuit, care să reprezinte propriile noastre vieţi în disoluţie.

Un antierou minunat şi sclipitor, menit să fie încercarea căreia noi, ceilalţi – domnul Dunyun, domnişoara Lawrence şi eu –, i-am supravieţuit pentru a răspândi povestea. În clipa când Rant a explodat la televizor, în secunda când maşina i-a izbucnit în flăcări, el a devenit povestea fantastică pe care aveam s-o istorisim, cea despre necugetatul nostru trecut de Vânători de Buşeli. Şi, scăldaţi în lumina benzinei aprinse, să apărem la rândul nostru, prin asociere cu el, nişte personaje mitice.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Aşa-i că-i ciudat? N-a contat că în ultimii câţiva ani o mie de oameni veniseră la vânători de buşeli şi cel mai grav lucru pe care-l păţiseră fusese o vertebră fisurată. Nu ne trecuse deloc prin cap ce s-ar fi putut întâmpla. Nu ne-am dat seama. Când am văzut cât de rău o puteam păţi – căcat, puteam să murim, puteam să ardem de vii... ei, cam pe atunci a început să se ducă de râpă şi vânătoarea de buşeli.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: N-aş vrea s-o fac pe moralistul, dar câteodată moartea unei

persoane poate justifica moartea unei întregi culturi.

Lynn Coffey: În a treia zi după moartea lui Rant Casey, vasele de dragare au dat peste maşina lui pe fundul albiei râului. Le-au trebuit aproape trei ore ca să scoată din râu carcasa pârjolită a Cadillacului Seville – împreună cu scheletul carbonizat al pomului de Crăciun, încă legat de acoperişul maşinii – la rampa de andocare de pe Madison Street.

Neddy Nelson (*vânător de buşeli*): Nu cumva guvernul trebuie să se asigure mie-n sută că Rant Casey n-o să se transforme niciodată într-un martir? Nu s-au dus întotdeauna oamenii oprimaţi la biserică, să-şi caute acolo alinarea? Şi n-au întâlnit ei alţi oameni oprimaţi? Oare toate marile revoluţii n-au început cu oameni care se plângeau unii altora, cântau cântece împreună şi-apoi ajungeau să fie stârniţi la acţiuni violente?

Şi, după cum se strângeau oamenii, nu era Vânătoarea de Buşeli biserica noastră? Ca în benzinării, când stăteam laolaltă? Nu eram noi revoluţia care în fiecare noapte era gata să se-ntâmple... gata să se-ntâmple... mereu gata să se-ntâmple... dar în loc de asta, ne tot izbeam

unii în alţii? Dacă ar răsări măcar un lider – Rant Casey sau oricine altcineva – pentru armata asta a noastră, gata să lupte şi să moară, n-am fi oare invincibili?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Plângeam de fapt după o mie de vehicule pline cu resturi de gustări, după flirturi, după terapia prin conversaţie. A fost o formă de trezire a conştiinţei. Şi a mai însemnat şi relaţii, vise, planuri, poate chiar o adevărată transformare culturală. După aceea orice noapte a vânătorii de buşeli a fost una post-mortem. O autopsie, dar nu a lui Rant Casey, ci a unei subculturi despre care unii Oameni de Noapte ajunseseră să creadă că le îmbunătăţea calitatea vieţii.

Lynn Coffey: Având toate geamurile ridicate, interiorul de catifea al Cadillacului ars rămăsese aproape complet neatins de flăcări. Potrivit martorilor oculari, cutia automată era încă băgată în viteză, iar farurile rămăseseră aprinse, cu toate că bateria maşinii fusese înecată de mult. Pe lângă asta, interiorul acela albastru-cenuşiu conţinea apă de râu, o cămaşă de bumbac albastră, brodată cu flori, o pereche de jeanşi brodaţi cu frunze de iederă,

doi bascheţi Converse, dar nici o urmă cât de mică din Buster Casey.

În plus, pentru a deschide vehiculul, poliţiştii aflaţi la locul accidentului au trebuit să trimită după un levier. Fiindcă toate portierele erau încă încuiate. Şi cheile încă în contact.

Reverendul Curtis Dean Fields (*pastor, Congregaţia Creştinilor din Middleton*): Biblia ne spune c-o să se întâmple cât ai clipi din ochi. Înălţarea la Ceruri. Rant a ajuns în Rai. Asta am trecut să le spun lui Chet şi Irene. N-aţi văzut în viaţa voastră un cuplu atât de distrus.

Poliţistul Romie Mills (*detectiv la Omucideri*)-. În momentul ăla departamentul a emis un mandat de arestare pe numele lui Buster Casey.

31. O relatare

Irene Casey (*mama lui Rant*): Din câte pot să-mi dau eu seama, băiatul mai mare al lui Carlyle s-a pus şi s-a făcut şerif numai ca să aducă veşti proaste la lume. Apare pe treptele

de la verandă taman la micul dejun, în dimineaţa de după accidentul de maşină al lui Buddy, şi zgâlţâie uşa de plasă până ce iese Chet la el. Şi ăsta, Bacon Carlyle, zice:

— Cu regret vă informez că noaptea trecută, în jurul orei unsprezece şi patruzeci şi trei, fiul dumneavoastră, Buster Landru Casey, a murit într-un accident de maşină.

A citit cuvintele de pe un cartonaş alb, da' cu ochii la cartonaş, nu la noi. A rostit clar fiecare vorbă, de parcă era în clasa a doua. După aia, respectuos nevoie mare, şi-a smuls de pe cap pălăria cu boruri late, a întors cartonaşul şi a citit de pe dos:

— Aveţi toată compasiunea mea în aceste momente de profundă durere.

Eu văzusem deja partea asta atunci când ne citise ce era pe faţa cartonaşului.

După aia Chet întreabă:

— Au găsit cumva corpul?

Bacon a dat din umeri, ca un mare idiot ce e. Şi-a îndesat cartonaşul alb în pălărie şi şi-a tras pălăria la loc peste urechi.

Lew Terry (*administrator de imobil*): Apare aici un soi de fermier într-o salopetă largă, care începe să sune şi mă scoală din pat

în mijlocul zilei. Oamenii de Zi n-au pic de respect. N-a vrut să se dea dus din pragul uşii. Tot agita un plic cu adresa de-aici la expeditor, susţinând c-ar fi tatăl puştiului ăluia, Casey. Tatăl ăsta bate atâta drum până aici, tocmai din mijlocul pustietăţii, ca să ia lucrurile puştiului.

Sigur că-mi prezint condoleanţele. Poliţia a pieptănat deja apartamentul, dar n-a zis că nu pot să-i las rudele înăuntru. Chestia ciudată e că în clădirea asta planul de construcţie nu-i tocmai logic. Ca s-ajungi la apartamentul puştiului, ai de mers tot drumul până la capătul holului de la etajul întâi, după aia o iei pe scara de incendiu până la etajul al doilea şi-apoi mergi pe o verandă până ajungi la ultima uşă. Nu-i zic asta tatălui, dar când mă bag înăuntru la mine, ca să iau cheia, tipul s-a dus.

Şi, cât ai clipi din ochi, domnul tată a găsit singur drumul până la uşa puştiului şi a intrat înăuntru. Cizmele lui lasă urme de balegă de vacă peste tot, fără să rateze vreun pas. De parcă ar fi locuit aici, da' eu jur că nu mai pusese niciodată piciorul acolo. Ca să deschizi uşa de la apartament, îmi arată el, ridici mânerul şi balamalele se lasă, şuruburile se mişcă şi-atunci poţi să salţi piedica de la zăvor.

Cum stau aşa, cu cheia în mână, îmi face semn să intru.

Dar cineva intrase acolo înaintea noastră.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*): Cei mai reci oameni pe care i-ai văzut vreodată. Ăştia-s alde Casey. Au crescut un singur fiu, care a fugit şi-a fost ucis – probabil doar ca să-l îndurereze pe taică-său. Şi acum Chet Casey stă la el pe verandă şi primeşte vestea proastă de parcă aş fi fost un post de radio cu ştiri despre starea vremii. Nici pic de emoţie pe figura omului ăluia. Nici un strop. Nu pot să mă gândesc decât că pe un puşti aşa de dus cu sorcova cum fusese Rant Casey ai lui îl considerau ca şi mort cu mult, mult timp înainte.

Lew Terry: Tipul ăsta, tatăl, e cu mine în apartament, da' se aude cum cineva zdrăngăne prin baie. Un spărgător. Hoţii ăştia şmecheri văd prin ziare câte un necrolog ori vreun articol despre cum a mai mierlit-o unu' şi javrele dau imediat buzna să fure combina, televizorul, medicamentele. Cum hoţul nostru e în baie, probabil că-i vreun drogat care dă iama în dulapul cu medicamente.

Între timp tatăl puştiului mort nu arată foarte îngrijorat. Nici prea trist nu pare să fie. Îşi plimbă o mână peste perete, atingând vopseaua cu palma întinsă.

Uşa de la baie se trânteşte de perete şi din ea păşeşte afară o fată. Unul din braţele ei n-arată deloc bine, e închircit tot, dar în cealaltă mână ţine capătul unui sac negru, de gunoi menajer. Se uită la mine şi la tatăl puştiului şi zice:

— Cine curu' meu sunteţi voi?

Iar gagiul de la coada vacii zâmbeşte. Rânjeşte ca o maimuţă, lasă zidul în pace şi zice:

— Echo...

Apoi:

— Mor de drag că te văd iară.

Irene Casey: În dimineaţa în care l-am dus pe Chet cu maşina la aeroport, în Peco Junction, ca să meargă să-l aducă pe Buddy de la oraş, Chet mi-a dat nişte veşti tare ciudate. Mi-a amintit de tapetul cafeniu cu cowboy pe care-l pusesem în cameră la Buddy. Mi-a zis să-l dau jos. Dă-l un pic cu aburi şi după aia dezlipeşte-l, mi-a spus el.

Şi Chet mi-a mai zis să scormonesc în perete, sub fiecare gogoloi de muci pe care-l

lipise băiatul acolo. Dacă făceam asta, mi-a spus el, n-o să mai am nevoie de bani câte zile oi mai trăi. Doar că atunci când ating mucii, să-mi pun mănuşi de cauciuc. Aşa mi-a zis.

Lew Terry: Şi fata cu un braţ chircit şi un sac de gunoi în celălalt se uită la domnul tată şi zice:

— Ne-am mai întâlnit?

Şi-atunci odată-l văd pe ţărănoi că arată cu capul înspre sacul negru de plastic pe care-l duce fata şi zice:

— Ce-ai găsit aicea ca să merite să te furişezi aşa?

— Rant mi-a dat o cheie, îi spune fata.

Şi tatăl zice:

— Iertare. Bag samă c-am uitat.

Iar mie fata-mi zice:

— Ştii ce-i ăla un „tovarăş porno”?

Zice că atunci când moare cineva, ăla are de cele mai multe ori câte un prieten apropiat, care-i însărcinat să dea fuga să caute prin locuinţa lui după droguri şi chestii cu sex. După gunoaiele de care n-ar vrea să afle părinţii tipului. Bălăngăne sacul de plastic negru în mână şi zice:

— Tot ce nu vrei să afli despre fiul tău e-aici, în punga asta.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Eram cu toţii îngrijoraţi din cauza lu’ Echo. Eu m-am dus să-i fac o vizită aşa, de capul meu. I-am luat o cutie cu supă de pui într-o noapte. Voiam să fiu sigur că mănâncă. Am stat, am vorbit şi n-am plecat până ce n-a mâncat absolut tot.

Şi ca să mă asigur că duc treaba până la capăt, ca s-o curăţ cu totul pe dinăuntru, am băgat în supa aia o mulţime de pastile din alea contraceptive, Plan B. Adică o mulţime e puţin spus.

Lew Terry: Tatăl puştiului s-a apucat iarăşi să pipăie pereţii, atingând boţurile negre şi moi care, din câte bănuiesc eu, erau de haşiş. Încă atingând peretele şi fără să se uite la fată ori la sac, domnul tată zice:

— Două reviste porcoase de mâna a doua, nişte Percocet rămas după singura lui vizită la dentist, un vibrator ruginit şi o pereche de cătuşe tivite cu blană artificială.

Fata se uită în sac.

— Ultimele două şmecherii îs ale tale, mai zice tatăl puştiului, da’ poţi să le iei liniştită pe toate.

Şi fata zice:

— Cum, futu-i...?

Poliţistul Romie Mills (*detectiv la Omucideri*): Procedura standard e să supraveghem reşedinţa oricărei persoane cu vreun rol emoţional semnificativ pentru suspect. Aveam agenţi care supravegheau apartamentul lui Lawrence şi pe cel al suspectului. Eram foarte bine informaţi despre venirile şi plecările lui Chester Casey şi putem confirma că atât el, cât şi Echo Lawrence au fost o perioadă de timp în apartamentul suspectului împreună cu proprietarul, Lewis Terry.

Lew Terry: Domnul tată atinge un punct de pe peretele apartamentului, bate cu degetu-n vopsea şi zice:

— Uite aici.

E unul din cocoloaşele alea de haşiş.

Tatăl puştiului bagă mâna în buzunarul de la piept al salopetei şi scoate un briceag. Îi desface lama şi-o implântă în tencuială.

Aşa că eu îi zic s-o lase mai moale. Garanţia depusă de fiu-său nu acoperă şi găurile făcute de el în ziduri.

Cu cuţitul înfipt în ipsos, tipul scotoceşte cu lama şi zice:

— Dar banii ăia de i-ai furat ar trebui să ajungă.

N-am furat nici un ban, credeţi-mă. I-am zis şi lui. N-am furat nimic din apartamentu’ ăla.

— Păi să-l întrebăm pe negustorul de monede de pe Grinson Street, zice domnul tată şi scoate briceagul din perete.

Bagă două degete acolo unde-a înţepat şi-a scotocit prin tencuială. Trage afară ceva şi şterge praful alb de ipsos de pe lucrul ăla. Care-i o monedă de aur. Şi-atunci zice:

— Ţi se pare cunoscută?

Poliţistul Romie Mills: Mai puţin clar e motivul pentru care Echo Lawrence pare să-l fi invitat pe tatăl suspectului la ea acasă după întâlnirea aceea. Şi faptul că i-a permis lui Chet Casey să rămână să stea în apartamentul ei.

În momentul respectiv nu aveam nici o pistă clară legată de Buster Casey.

Irene Casey: Când l-am văzut pe Chet în avionul ăla, pun pariu că se temea să nu moară. Bietul de el mi-a spus:

— Reen, ai avut parte de-o viaţă tare grea.

Chet a mai zis că-i pare rău de tot, da’ că el m-a iubit şi o să mă iubească veşnic. Când s-a

uitat ultima dată la mine din uşă, înainte să intre în avionul ăla, a spus:

— Ai fost o mamă minunată.

Cartuş Dunyun: Şi cât ai zice peşte, tata lui Rant apare valvârtej în oraş, nebun de legat, sărit de pe fix şi ţicnit cum scrie la carte. Se oploşeşte la Echo. Sună la ăia de la deparazitare şi dezinsecţie, ca să ceară fosta slujbă a lui Rant. Prima dată când îl întâlnesc pe ţăcănitu' ăsta de vârstă mijlocie, mă prinde cu o mână de ceafă. Mă trage spre el, îşi lipeşte gura de a mea şi zice:

— Ţi-a fost dor de mine?

Aşa-i că-i o porcărie tare ciudată?

Când am zis „a mea", m-am referit la *gura* mea.

Lew Terry: Io şi cu fata aia schiloadă stăm şi ne holbăm la tatăl puştiului mort, care se tot învârte prin cameră. Oriunde-i un cocoloş negru şi moale, înfige cuţitul în zid şi scoate câte o monedă de aur. Uitându-se la fată, domnul tată spune:

— La tine-n apartament, când dormeai, în ultima noapte în care tu şi Buddy aţi fost împreună, el a lipit nişte gogoloaie de muci pe pereţi.

Iar schiloada face:

— Rant şi-a întins mucii la mine pe pereţi?

Tatăl îi zice că unde o vedea vreun muc, Rant i-a lăsat câte-o comoară.

Şi ea zice:

— Tot nu pricep.

Iar el:

— Nu te mai obosi să-ţi faci testul de turbare. Treci direct la tratament.

Şi-atunci fata zice:

— De fapt nu eşti poliţist, aşa-i?

32. Dacă stai să te gândeşti

Ruby Elliot (*vecină din copilărie*): Vă zic eu, faptul c-a fost părăsită de bărbatu-său la aeroportul Junction nu-i cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată lu' Irene Casey.

Glenda Hendersen (*vecină din copilărie*): Basin cu Ruby şi cu mine am fost la şcoală cu Irene şi ea chiulea întotdeauna de la ore. Nu părea să-i pese prea tare că apăruse pe lume fără tată. Irene era plină de planuri măreţe. Vorbea tot timpul despre facultate ori armată, despre orice credea ea că avea s-o

scoată din orăşel. Partea tristă e că n-a trecut niciodată de clasa a noua. Într-o vară, când aveam treişpe ani, ea, Basin, Ruby şi cu mine ne-am obrăznicit şi am început să stăm mult pe-afară. După aceea Irene nu a mai răspuns la telefon. S-a lăsat de... ei, de fapt s-a lăsat de toate.

Ruby Elliot: Acum fie vorba între noi – da' să nu-ţi umble gura –, n-a fost nici o surpriză pentru nimeni că Irene a rămas însărcinată. Cu trei luni înainte să se mărite cu Chet, zice lumea. Umblă vorba că, din pământ, din iarbă verde, Chester Casey a răsărit pe verandă şi-a întrebat-o pe mămică-sa, Esther, dacă ar putea schimba o vorbuliţă cu don'şoara Irene Shelby. Ca şi cum el şi cu Irene nu s-ar fi cunoscut defel. Nimenea nu ştia de unde-i Chet. A apărut aşa, dintr-odată, fără slujbă ori familie. Pur şi simplu a răsărit în Middleton şi-a zis:

— Bună dimineaţa, doctore Schmidt... Bună, domnule pastor Fields...

Le zicea la toţi pe nume.

Până în ziua aia Esther nici n-a ştiut că fiică-sa era gravidă.

Dr. David Schmidt (*medic în Middleton*): Oricum ar fi fost, copilul era al lui

Chet. La vârsta pe care-o avea Irene, am vrut să fim siguri că nu face încă o greşeală căutându-şi un bărbat – orice bărbat – care s-o ajute să-şi crească odrasla. Chester trebuie să fi avut nouăsprezece sau douăzeci de ani. I-am făcut testul de paternitate standard şi fiecare indicator genetic a arătat că bebeluşul este al lui.

Deşi, dacă stau să mă gândesc, fiecare indicator genetic arăta că bebeluşul este *el.* Genele lui şi ale copilului erau atât de asemănătoare, că nici nu puteau fi deosebite.

Reverendul Curtis Dean Fields (*pastor, Congregaţia Creştinilor din Middleton*): Cea mai clară amintire a mea din timpul consilierii premaritale obişnuite e felul în care cuplul a ocolit orice discuţie despre intimitate. Am presupus că pudoarea lor venea de la felul cum era Irene, cu sarcina aşa de înaintată. O predică despre contracepţie ar fi fost ca atunci când închizi uşa grajdului mult după ce calul a dat bir cu fugiţii.

Fie că era sau nu de la sarcină, eu n-am văzut niciodată un cuplu mai puţin interesat de contactul fizic. Ca să vă daţi seama cât de ţepeni păreau, la nunta lor, când i-am spus lui

Chester că poate săruta mireasa, a pupat-o pe Irene pe obraz.

Dr. David Schmidt: Cea mai pronunţată reţinere a noastră era legată de posibilitatea ca Chester Casey s-o fi violat pe fata aia de treisprezece ani, Irene Shelby, iar circumstanţele s-o fi silit să se mărite cu violatorul. Orăşelele au un fel tragic de-a prinde tinerii în capcană şi de a-i face să plătească tot restul vieţii pentru nişte greşeli mărunte.

Ruby Elliot: Toţi ăştia din neamul Shelby – ori cel puţin femeile – s-au născut fără noroc. Stră-străbunica lui Irene a fost atacată de un bărbat. Pe străbunica ei, Bel, a violat-o un străin când avea treişpe sau paişpe ani şi venea pe jos de la şcoală. Cineva în trecere. Nici un şerif nu l-a prins vreodată pe omu' ăla, da' Bel Shelby a făcut după aia un copil şi copilu' ăla din flori a fost bunica lui Irene, Hattie.

De parcă ghinionul ar umbla pe urmele femeilor din familia lui Irene.

Basin Carlyle (*vecin din copilărie*): Nu mă face să râd. Hai să nu zicem tot timpul

„viol” când e vorba de libertinaj. Femeile din familia Shelby şi-au făcut mereu de cap. Nici vorbă de blestem aruncat pe capul lor – asta dacă nu pui la socoteală, poate, blestemul promiscuităţii.

Ruby Elliot: Dar imediat ce Hattie Shelby a făcut treişpe ani, s-a întâmplat din nou. Alt străin şi alt copil. Copilaşul ăsta a fost chiar mama lui Irene, Esther.

Edna Perry (*vecină din copilărie*): Lumea îi zicea fermei tot „casa Shelby”, chiar şi după ce acolo a preluat frâiele Chet Casey. Şi în toţi anii ăia Bel a crescut-o acolo pe Hattie, iar Hattie a crescut-o pe Esther. Pe-aici, pe la noi, umblă vorba că exact în ziua când a împlinit treisprezece ani, Esther a rămas gravidă cu Irene.

Ruby Elliot: Cu aşa o istorie de familie, nu poţi să dai vina pe Glenda Hendersen şi pe mine că ne temeam de ce-i mai rău imediat ce Irene a ajuns într-a noua. Mergeam cu ea prin tot locul şi n-o scăpăm o clipă din ochi. Când nu eram noi cu ochii pe Irene, erau acolo maică-sa ori bunică-sa. Ai putea zice şi că am cam înnebunit-o pe Irene, fiindcă o tot făceam

pe cloştile cu ea. Poate că de la atâta păzit a ajuns Irene să se ascundă de noi. Ca să fie de capu' ei şi să se plimbe singură pe lângă râu, printre copacii de pe mal.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*): Cu câinii ăia sălbăticiţi, care gonesc în haite prin codru, îţi faci singur rău dacă umbli prin pădurile alea de unul singur. Iar pentru o fată tânără ca Irene e de-a dreptul nebunie şi comportament sinucigaş.

Ruby Elliot: Da' poate că Irene nu voia să-şi petreacă toată viaţa în dosul unor uşi ferecate, păzită de prietenele ei cele mai bune şi ascunsă după fustele mămichii.

Basin Carlyle: Irene Shelby a reuşit s-o şteargă. După aia a rămas borţoasă. După aia s-a măritat cu Chester. Nu-i nici un mister aici. Astea-s vorbe de om nebun: să zici că un violator le-a făcut pocinogul la patru generaţii din aceeaşi familie. Zău, nu mă face să râd.

Reverendul Curtis Dean Fields: Şi totuşi în viaţa asta a mea, câtă a fost, n-am văzut vreodată copil care să semene atâta cu taică-său. Păi, oricine se întâlnea cu Buster şi

Chester Casey putea să jure că ei doi erau fraţi gemeni.

Adică dacă nu s-ar fi născut la o generaţie unul de altul.

Glenda Hendersen: Sigur, Chet era cu vreo câţiva anişori mai în vârstă decât Irene. Poţi să spui că de asta nu păreau ei să fie apropiaţi – nu în văzul lumii. Niciodată nu se ţineau nici măcar de mână. Dar păreau să ţină mult unul la celălalt, chiar până în momentul în care Chet s-a suit în avionul ăla şi nu s-a mai uitat în urmă.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Mă-ntrebaţi dacă am fost violată? Dacă am fost siluită de un străin care putea fi şi tatăl meu, şi bunicul, şi străbunicul? De ce să zici asemenea lucruri groaznice?

Nu ştiu. Uit. Nu pot să-mi amintesc.

33. Vârcolaci 4

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Să mai zici de rahat. După toate câte s-au întâmplat. Rahat e puţin spus, dar câteodată,

când mă spăl pe dinţi, nu mă mai gândesc şi scuip pasta de dinţi în toaletă, nu în chiuvetă. Puterea obişnuinţei. Nu mă gândesc că scuipatul e de fapt salivă şi nu stăteam niciodată să-mi bat capul cu căţeluşul meu, care bea apă din vasul de la veceu.

Jayne Merris (*muzician*): Vă amintiţi cum erau oamenii pe-atunci. Apăruse un zvon cum că Oamenii de Noapte luau mere din magazine, le lingeau şi le puneau la loc, sperând să-i infecteze pe Oamenii de Zi. Se mai zvonea şi că Oamenii de Noapte scuipau de sus, de la ferestre, în timpul zilei.

Neddy Nelson (*vânător de buşeli*): Zidul Berlinului... Marele Zid Chinezesc... zona aia care separă Israelul de palestinieni... Coreea de Nord şi Coreea de Sud... Nu aşa devenise stingerea de la ora opt?

Galton Nye (*consilier metropolitan*): Problema cea mai mare pe care o am cu Oamenii de Noapte e că iau atitudinea aia de superioritate şi mă fac bigot. Nimeni nu poate spune despre mine că aş avea prejudecăţi. Dacă vor să ştie, propria mea fiică e o aşa-zisă

Persoană de Noapte. Da, chiar fetiţa mea. De-atunci au trecut aproape trei ani.

Neddy Nelson: Cât a trecut până când Oamenii de Zi au presupus că toţi Oamenii de Noapte erau infectaţi cu turbare? Cei ce lucrau în alimentaţie? În sistemul de sănătate? Sau la îngrijirea copiilor? Îmi puteţi spune măcar un Om de Zi care a mai angajat oameni din turele de noapte?

Cartuş Dunyun: Câinele pe care-l aveam era un mops de trei ani pe nume Sandy. O căţea. Fugea după o minge de tenis până ce obosea aşa de tare, că trebuia s-o aduc în braţe din parc. Şi dormea tot drumul.

Ştiam că nu pot să încarc experienţe procesate şi ştiam ce înseamnă asta, dar prostu-i prost.

Jayne Merris: Vă mai amintiţi? Auzeai zvonuri despre oameni care nu ştiau că-s infectaţi şi îşi sărutau soţii şi soţiile sau despre părinţi care-şi pupau copiii de noapte bună şi le dădeau rabie. Altă poveste care a înnebunit pe toată lumea era aia cu bisericile, cu enoriaşii care foloseau în comun un pocal de vin. Se zicea că toţi catolicii sau baptiştii au turbare.

Cartuş Dunyun: Mopsul meu, Sandy, dormea în pat cu mine zi de zi, cu căpşorul pe perna de lângă perna mea. Îşi săpa drum pe sub aşternuturi ca un buldozer mic, ajungea la picioarele mele şi după aia îşi croia drum afară până ce îi apărea doar capul. Să mai vorbeşti de personalitate! Sandy chiar şi sforăia ca un omuleţ. Ştia să răspundă la „Aport”, „Rostogoleşte-te” şi „Stai”.

Galton Nye: În ciuda tuturor avertismentelor mele şi ale mamei ei, ne-a respins. Am încercat să-i arătăm fetiţei noastre care-i diferenţa dintre bine şi rău. Am implorat-o să nu îşi distrugă viaţa din cauza unei revolte adolescentine prosteşti. I-am explicat cât se poate de clar că ziua şi noaptea însemnau feluri de viaţă alese în mod conştient, dar n-a vrut să asculte nici o iotă.

Neddy Nelson: Ştiţi că înainte de oribilele experimente din lagărul de la Auschwitz, doctorul Josef Mengele fusese un antropolog prestigios? Ştiaţi că Mengele călătorise prin toată Africa, colectând sânge uman şi probe de viruşi? Că visul vieţii lui era să identifice factorii care marcau diferenţa dintre sângele

diverselor rase? Şi apoi să creeze o molimă pentru o rasă anume?

Ştiaţi că multe din descoperirile lui Mengele au ajuns în Statele Unite, ca parte a proiectului Paperclip, şi că CIA le-a oferit amnistie şi identităţi noi unor oameni de ştiinţă nazişti în cazul în care acceptă să lucreze şi ei la studiile lui Mengele?

Jayne Merris: Când voiai să insulţi pe cineva, cel mai rău lucru pe care-l puteai spune era „Nu mai fi aşa Bălos”. Sau „Nu te-nfige ca turbatu’”. În loc să-şi menţină statutul de elită a renegaţilor, cultura de noapte devenise o ţintă a dispreţului. Când voiai să i-o tai cuiva, ziceai „Eşti prost ca *noaptea...”*

Galton Nye: Fetiţa noastră a absolvit a doua la Academia Calea Creştină. Asta înseamnă că, în afară de cel de pe primul loc, ea a avut cele mai bune note dintr-o serie de patruzeci de studenţi. A fost predicator junior la biserica noastră trei ani la rând, iar în ultimul an a fost titulară în echipa de fotbal a universităţii. Mama ei şi cu mine am angajat un aşa-zis detectiv particular – asta la o săptămână după ce-a fugit. Tot ce ne-a adus detectivul ăla, la banii pe care i-am dat, a fost o fotografie cu ea

şi un băiat într-un gunoi de maşină, unde ea purta văl şi râdea, iar sub geamul ei scria cu alb „Proaspăt căsătoriţi”. Băiatul avea cămaşă albă şi papion. La câte vise ne făcuserăm noi despre cum o să-i organizăm fetei noastre o nuntă mare la biserică, fotografia aia i-a frânt inima maică-sii.

Biblia spune: „Nu-i plângeţi pe cei ce nu vor să li se facă binele şi îmbrăţişează răul”.

Cinci mii de dolari pentru o poză neclară, care nu ne-a adus decât durere în inimi. Dar cel puţin ştim că ticălosul ăla de noapte s-a căsătorit până la urmă cu ea.

Cartuş Dunyun: Mă doare-n cur de ce spune cântecul, fiindcă uneori un sărut nu-i doar un sărut. Asta-i clar. Teoria mea e că de fiecare dată când un liliac sau un sconcs îl muşca pe Rant, fără să vrea, tipul făcea turbarea să mai avanseze puţin înainte să se trateze. Fie că a vrut-o, fie că nu, Rant a dat naştere unui microb căruia ştiinţa medicală nu îi putea face nimic.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe (*epidemiolog*): Înainte de identificarea serotipului Rant, existau doar două tulpini de

virus de rabie netratabile: variantele africane Mokola şi Duvenhage.

Galton Nye: Biblia spune: „Căci de va fi înveninat copilul, nu va mai asculta de părintele său”. Ţineţi minte asta.

Neddy Nelson: Aţi citit raportul ăla, Kissinger, pe care gagiul ar fi trebuit să-l predea Consiliului Naţional de Securitate în 1974? Cel în care Henry Kissinger avertizează că suprapopularea ţărilor din Lumea a Treia e cel mai mare pericol ce ameninţă America? Ce scria acolo? Că ne trebuie resursele naturale şi minerale din Africa? Că republicile alea bananiere or să se facă ţăndări cât ai clipi când populaţia o să le crească prea mult? Că singurul mod în care America îşi poate apăra prosperitatea şi stabilitatea politică ar fi prin depopularea Lumii a Treia?

Ar trebui să ne surprindă că virusul SIDA a apărut prin 1975?

Înţelegeţi ce înseamnă termenul „depopulare”?

Jayne Merris: Potrivit legii TE-VĂD, regulamentele anti-excludere garantau populaţiei de zi şi celei de noapte accesul nediscriminatoriu în toate locurile publice. Dar

dacă vreţi să ştiţi părerea mea, oamenii ajunseseră atât de paranoici în privinţa transpiraţiei de pe echipamentele sportive şi alte chestii din astea, cum ar fi scuipatul pe mere, încât locurile cele mai drăguţe – baruri, restaurante şi cafenele – au ajuns pur şi simplu să se închidă noaptea.

Cele două culturi împărţeau acelaşi oraş, dar continuau să se îndepărteze tot mai mult una de alta.

Neddy Nelson: Cum vă explicaţi asta: că prima explozie de infecţii cu SIDA din Africa a început la spitalele de misionari, unde voluntarii creştini foloseau aceleaşi ace ca să vaccineze copiii localnici împotriva variolei şi difteriei? Vă sună cunoscut? Se poate să fi fost vorba de milioane de copii. Nu explică asta de ce, între 1976 şi 1980, în unele părţi din Africa de Vest procentul de infecţii a crescut de la 0,7 la sută la 40 la sută?

Scenariul ăsta nu vă stârneşte să vă repeziţi spre orice spital public şi să staţi la coadă la vreo vaccinare gratis, pentru orice ar fi ea?

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Orice vaccinare implică un risc minor de encefalită

după tratament, aşa că era inevitabil ca vreo câţiva indivizi imunizaţi printr-o pre-expunere profilactică să manifeste totuşi ulterior simptome slabe de rabie şi să aibă nevoie de un tratament suplimentar. Tocmai numărul mare de persoane vaccinate a făcut imposibilă identificarea pacienţilor şi, da, probabil că măcar două persoane au murit în urma imunizării.

Cartuş Dunyun: Într-o altă dimineaţă m-am trezit şi perna de lângă mine era îmbibată de scuipat. Aşa de tare îi curseseră câinelui balele în somn. Mopşilor le curg multe bale, aşa că nu m-am mai gândit la asta. Să mai vorbeşti de negarea evidenţei.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Zvonurile răspândite în sânul populaţiei ţintă din comunitate exagerau şi interpretau eronat morţile cauzate de vaccinuri, lucru care ulterior le-a mai tăiat din entuziasmul cu care au participat la noile programe de tratament, şi astfel s-a asigurat un rezervor semnificativ şi constant de viruşi în masa populaţiei cu activitate nocturnă.

Cartuş Dunyun: Rant Casey avea obiceiul să zică: „Nu contează ce s-a întâmplat,

întotdeauna e acum...” Să mai zici de vorbitul în şarade.

Cred că Rant voia să spună că trăim în momentul prezent al realităţii şi că, indiferent de ce a fost înainte, indiferent cât de mult am iubit o persoană sau un câine, când ne atacă, o să reacţionăm la momentul acela de pericol.

Neddy Nelson: Nu i se pare nimănui ciudat că un raport guvernamental recomandă depopularea Africii, iar apoi, până la sfârşitul secolului douăzeci, acolo mor generaţii întregi? Nu vă pune pe gânduri faptul că fostele colonii ale Europei, bogate în resurse naturale, cum ar fi aurul şi diamantele, ţări precum Botswana, Zimbabwe şi Africa de Sud, au fost lovite cel mai tare de epidemia de SIDA?

Cartuş Dunyun: Aşa o căţeluşă grozavă am avut şi am lăsat-o să-mi bea scuipatul! Depăşesc cu ani-lumină nivelul normal de prostie. Asta-i sigur.

Într-o seară mă trezeşte sirena de zece minute dinainte de stingere şi Sandy îmi stă pe piept cu faţa ei de mops şi întinde salivă pe gâtul meu. Cu buzele ei negre rânjite, îşi dezgoleşte şi ultimul dinte până la rădăcina lui gălbuie. Îi simt respiraţia fierbinte pe faţă şi o

văd ghemuindu-se, gata să-mi sară la beregată, la fel cum făcea şi când sărea să aducă mingea de tenis. În clipa în care sare, arunc păturile şi cearşafurile peste ea şi-o înfăşor în ele, ca să nu mai poată scăpa. Sandy n-a cântărit niciodată mai mult ca o bilă de popice de şapte kile, aşa că ridic legătura din pături, în care e învelită, doar că acum ea e vârcolac, mârâie şi zgârie cu ghearele pe dinăuntru, iar păturile mele-s aşa de vechi, c-au rămas numai aţele de ele. Una din lăbuţele ei tuciurii de mops trece prin pânză şi îi văd gheruţele negre de la picioare. Aşternuturile sunt ude de la balele ei, aşa că e ca şi cum aş ţine o nevăstuică într-o pungă de hârtie îmbibată de apă. Dacă mai scoate o gheară, o să iasă de-acolo şi-o să mă muşte. Vrând s-o ameţesc sau, poate, s-o fac să-şi piardă cunoştinţa, legăn legătura, care se loveşte de perete. Sandy mârâie şi se zbate mai departe înăuntru, aşa că izbesc legătura de zid a doua oară. Ea se zbate în continuare, iar eu continui s-o izbesc de perete până ce vecinul din partea cealaltă începe să bată şi el în zid. Trece şi semnalul de un minut şi-apoi aud alarma de stingere. Peretele s-a mânjit cu ceva roşu în locul unde izbesc legătura din pături. Ceva

roşu care picură. Vecinul meu tot mai bate în zid şi ţipă la mine să încetez odată, dar Sandy nu mai mişcă şi nu scoate nici un zgomot. Nu-i deloc ca-n *Old Yeller*[13].

Şi să mai zici de panică. Acuma pricepi ce soi de idiot fără creier, de tot căcatul, pot să fiu?

Neddy Nelson: Puteţi să treceţi cu vederea faptul că, înainte de epidemia de turbare, comunitatea oarecum mai tânără a Oamenilor de Noapte era gata s-o depăşească pe cea de Zi? O epidemie ca lumea nu ar fi făcut cu Oamenii de Noapte ce a făcut SIDA în Africa? N-ar fi nimicit forţa politică a unei comunităţi în ascensiune şi n-ar fi păstrat structurile de putere existente?

Galton Nye: Nu ştim dacă-i infectată sau nu, dar nu vrem să riscăm. Trebuie să avem şi noi grijă de sănătatea noastră. Nu spun că mama ei şi cu mine n-o mai iubim, dar în noaptea în care a plecat cu aşa-zisul ei prieten am început s-o considerăm ca şi moartă.

---

[13] Numele unei cărţi de Fred Gipson, ce are ca subiect o relaţie de prietenie cu sfârşit tragic dintre un băiat şi un câine. Cartea a apărut în 1956, iar în 1957 a fost ecranizată la Walt Disney Productions.

Domnul s-o aibă în pază, dar dacă fetiţa noastră apare pe-aici în vreo noapte, uşa noastră o să rămână închisă.

34. Dar dacă..

Neddy Nelson (*vânător de buşeli*): Vreau să vă întreb dacă v-aţi gândit vreodată de ce cultura noastră dominantă spune anumite chestii? Adică îţi bagă în cap cu de-a sila că anumite lucruri sunt absolut, dar absolut imposibile? De exemplu, ceea ce ştiinţa numeşte „paradoxul bunicului”? Cum se zice că n-ar trebui să te gândeşti niciodată, sub nici o formă, la călătoria în timp, fiindcă ai putea să te întorci în timp şi să-ţi omori din greşeală bunicul, să zicem, iar apoi... *puf,* n-ai mai exista? Adică dacă ai avea încredere în specialiştii guvernului, n-ai avea grijă să nu te întorci *niciodată* în timp?

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Eram foarte mică pe-atunci, dar îmi amintesc cum legea TE-VĂD a pus capăt studiilor despre cei ce se zgâiesc la accidente, cu tot cu inginerii ăia de la guvern, ca mama mea, care

se buşeau unii în alţii ca să studieze efectele ciocnirilor asupra circulaţiei. Îmi amintesc că mama zicea cum cineva dispăruse de la ea de la birou şi m-am gândit că asta însemna că fusese concediat sau pus pe liber. Au urmat şi alţi ingineri, în fiecare săptămână. Am întrebat-o dacă pleacă şi ea şi mi-a spus că nu. Niciodată, a zis ea, n-ar pleca fără micuţa ei Echo – adică eu – şi fără tata. A spus că nu ne-ar lăsa niciodată în urmă.

Neddy Nelson: Şi dacă ar fi aşa? Dacă ar exista cineva care s-ar întoarce în timp şi ar influenţa trecutul, noi, ceilalţi, de unde am şti? Aşa-i că noi nu cunoaştem decât realitatea prezentă, după cum ne apare ea? Şi dacă realitatea e modificată – câte puţin, doar câte un pic, dar tot timpul? Sau dacă ăia de la putere au schimbat deja trecutul, ca să ajungă ei în vârf, iar acum ne spun nouă, celorlalţi, să nu ne jucăm cu istoria, că o să ajungem să ne omorâm strămoşii şi toate generaţiile de după ei şi-atunci n-o să ne mai naştem niciodată?

Adică oamenii care controlează tot ce înseamnă bani şi politică ar putea inventa vreun avertisment mai înfricoşător ca ăsta? Nu tot aşa-zişii oameni de ştiinţă ziceau că pământul ar fi plat? Şi în cazul ăla nu era mai

înţelept să stăm acasă şi să fim ţărani şi sclavi, ca nu cumva să cădem de pe margine?

Echo Lawrence: Îmi aduc aminte că atunci când eram puştoaică, am mers la o grămadă de fututе de-nmormântări, cele mai multe ale oamenilor care lucrau cu mama. Cum stăteam în biserică, tata o înghiontea şi-i zicea:

— Aşa se duc de fapt toţi...

Iar mama îi răspundea de sub vălul ei negru:

— *Nu chiar toţi...*

Închişi la ei în dormitor, se certau în privinţa mutării, plecării, decolării. Mama îi zicea Colonizare Inversă, până într-un loc unde aerul era curat şi am fi avut în jur numai pământ gol. Era un vis frumos, dar suna a ţicneală până şi pentru un copil mic. În momentul ăla al istoriei nu mai exista un asemenea loc nicăieri pe planeta noastră poluată şi aglomerată.

Neddy Nelson: Vreau să vă întreb ce-ar fi dacă, în loc de „paradoxul bunicului”, de fapt ar exista un „paradox al bunicii”? Nu zic că ar face cineva aşa ceva, dar dacă vreun ins s-a întors totuşi în timp şi s-a jucat cu propriul lui trecut? Fără schimbări drastice, ci doar cu un pic de ajustări, aşa, ca prezentul lui să fie...

mai bun? Adică dacă v-aţi trezi accidental undeva, cu mult timp în urmă, şi v-aţi întâlni stră-stră-străbunica înainte să fie interzis să-i dai întâlnire? Şi dacă ea ar fi o puicuţă bună? Şi să zicem că v-aţi combina? Şi dacă ea ar face o fetiţă care ar fi şi fiica ta, şi stră-străbunica ta? Vă daţi seama la ce ar putea duce un asemenea plan, elaborat de o minte perversă şi bolnavă? Un „tu” hibrid şi cu superputeri? N-ai putea să trăieşti în continuare, poate combinându-te cu viitoarele tale strămoaşe arătoase – cu bunica şi mămica ta – şi perpetuându-ţi propriile gene, astfel încât tu cel din viitor – şi chiar cel din prezent – să fii mai puternic, mai deştept, mai nebun... *mai bun cumva*?

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): Fără caterincă, îmi amintesc de presiunea imensă din media, ca toată lumea să-şi pună implant, ca să putem încărca toţi experienţe procesate. Mai întâi magazinele au încetat să mai vândă şi să mai închirieze filme şi cărţi. Nu puteai face rost de casete audio şi nici de discuri. Peste noapte, industria de divertisment a ajuns să nu mai producă nimic altceva decât mufe de conectare şi transcrieri neurale. Presiunea

cea mai mare era concentrată pe adulţii şi tinerii între paisprezece şi patruzeci şi cinci de ani. În categoria asta de vârstă, dacă n-aveai conexiune, era ca şi cum nu erai în stare să citeşti. Sau ca şi cum n-ai fi făcut un vaccin banal. Sau nu purtai ochelari de vedere, deşi îţi trebuiau. Ca şi cum ai fi fost un cretin clasa întâi.

Nu întâmplător grupul ăsta de vârstă are cele mai mari şanse să se-apuce de vânătoarea de buşeli, să conducă maşina sau să meargă în ea ca parte a unui grup. Dar trebuie să-mi ţin gura. Şşşt. Nici n-ar trebui să vorbim despre asta.

Neddy Nelson: Dacă faci un salt înapoi în timp, asta n-ar însemna că ai trăi odată cu istoria, că ai şti ce-o să se întâmple, de vreme ce ai trăit deja partea aia? N-ai putea să îmbătrâneşti, să te cuplezi, să încerci să inseminezi din tine altă generaţie, una mai bună? Să joci la loterie pe numere ştiute şi să pariezi pe cai care îţi ies întotdeauna?

Dacă ai trăi îndeajuns, n-ai putea să te vezi cum te naşti? N-ai putea să te creşti singur? Să fii propriul tău babac?

Echo Lawrence: Fii atent aici. Cele mai multe maşini de pasageri sunt testate la impact la

maximum cincizeci de kilometri pe oră. Cei din industria auto socotesc că un şofer o să ia măsuri şi-o să apese pe frână înainte de momentul impactului. Ştii, pulsaţia. Dar nu şi mama.

Poliţistul venit la locul accidentului a raportat că maşina noastră n-a încetinit deloc când a depăşit linia din mijloc. Nici o urmă de derapaj, care să arate că mama încercase să frâneze. Cât eu dormeam în spate, ea a intrat direct în altă maşină. Din câte ştiu, tata a avut dreptate. Dar e totuşi ciudat, fiindcă am încercat să-i găsesc pe inginerii ăia care au lucrat cu părinţii mei, să mă întâlnesc şi să stau de vorbă cu ei. Ar trebui să aibă un pic peste treizeci sau patruzeci de ani, dar sunt toţi morţi. Morţi sau dispăruţi. Au murit în accidente de maşină sau pur şi simplu s-au evaporat.

Neddy Nelson: Eu zic doar atât: dar dacă timpul nu-i o aripioară subţire de fluture, cum zic neîncetat savanţii?

Dacă timpul e mai degrabă un gard de sârmă, căruia nu prea ai ce-i face?

Adică şi dacă i-ai face ceva, chiar de-o mie de ori... cum ai putea afla? În fiecare clipă din

prezent, în fiecare „chiar acum” se-ntâmplă ce se-ntâmplă. Aşa-i?

Lynn Coffey (☾ *jurnalist*): Staţi o vreme şi treceţi în revistă articolele din presă şi-o să vedeţi că declaraţiile oficiale ale guvernului par să contrazică evenimentele reale. Proiectul de cercetare a traficului n-a fost suspendat din pricina introducerii legii TE-VĂD. A răposat fiindcă inginerii nu mai reuşeau să ajungă la serviciu. Dacă luaţi fişele de decontări şi le comparaţi cu statele de plată a salariilor şi rapoartele poliţiei, o să găsiţi un model repetitiv, cu maşini guvernamentale distruse şi un număr semnificativ de ingineri care le conduceau şi care, din câte se pare, au dispărut de la locul accidentului. N-au murit, dar nici n-au mai fost văzuţi vreodată.

Neddy Nelson: Şi după ce ai ajuns bătrân, adică hodorog, bătrân ca dracu’, şi ţi-ai implantat ultima generaţie de tine însuţi, nu te-ai întâlni cu ultimul model, cu tine tânăr, pentru o mică discuţie între patru ochi? Şi dacă, să zicem, *hibridul* ăsta care merge ca uns are optsprezece sau nouăsprezece ani?

Tina Cumva (*vânător de buşeli*): Las-o baltă. Nimeni n-o să-ţi spună care-i scopul *adevărat* al vânătorii de buşeli. Da, ţine-o pe a ta. N-ai decât să spui că ne prostim cu toţii. O grămadă de dobitoci pe care-i apucă gâdiliciul când se buşesc unii pe alţii cu maşinile.

În plus, mulţi dintre idioţii ăştia se iau după zvonuri. După poveşti. De fapt nimeni nu ştie sigur cum funcţionează. Nimeni n-o să-ţi spună ce se întâmplă cu adevărat.

Dar vreo câţiva dintre noi or să devină zei.

Neddy Nelson: Eu atâta zic: dacă nu-i vina lui Rant că a devenit rezultatul planului scârbos şi de demult al altcuiva?

Nu zicea Rant că „Viitorul pe care o să-l ai mâine nu-i tot ăla pe care l-ai avut ieri”?

Ai înregistrat tot?

35. Străfulgerarea

Chester Casey (*fermier*): Acu’ urmează o grămadă de balegă de bou.

În noaptea de dinainte ca băiatul meu, Buster, să se ducă şi să se omoare, un boşorog îi toarnă zeama asta lungă şi incredibilă.

Hodorogul ăsta bogat, pe nume Simms, zice că pe când avea vârsta lui Buster şi s-a mutat prima dată la oraş, a avut un accident de maşină. Green Taylor Simms ăsta era şi el un tinerel la volan şi o maşină care vine din direcţia opusă depăşeşte linia din mijloc fără să-ncetinească măcar un strop şi se izbeşte de maşina omului.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): După cum mi-a spus mie povestea Rant, Simms se trezeşte pe-un pat de spital şi întreabă:

— De când sunt aici?

Şi sora îi spune:

— De patru zile...

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): La spital tipu’ cel tânăr întreabă:

— Ce s-a ales de maşina mea?

Şi doctorii îi zic:

— Care maşină?

Poliţia îl găsise inconştient pe stradă. Era plin de vânătăi şi avea clavicula şi sternul fracturate.

Tipul întreabă:

— Unde mi-s hainele?

Şi doctorii zic:
— Care haine?
Poliţia îl găsise în pielea goală.

Chester Casey: Toată lumea ştie că astea-s vorbe aiurea, dar Buster nu ştia. Buster trebuie să-l fi crezut pe bătrânul ăla.

Echo Lawrence: Şi atunci, cu atâţia ani în urmă, poliţia l-a întrebat pe tip cum îl cheamă şi cum pot să dea de familia lui. Şi tipul le spune. A doua zi poliţaii apar iar la el la pat şi-i spun că oamenii ăia, familia lui, nu există.

Cartuş Dunyun: Poliţaii îl întreabă de nume, de codul numeric personal şi de numărul de la Asigurările Sociale. Şi la o zi după aia îi spun bărbatului că *el* nu există.

Echo Lawrence: La spital doctorii se uită la cicatricile de pe braţele tipului, la înţepăturile şi juliturile de pe piele, şi îl întreabă:
— Ce droguri ai luat?
Îl întreabă:
— Ştiai că eşti infectat cu rabie?

Jarrell Moore (*detectiv particular*): Leziunile pe care Simms i le-a descris lui Rant Casey – vânătăile de pe osul iliac, sternul

fisurat şi clavicula ruptă – sunt toate comparabile cu leziunile provocate pe mijloc şi pe umăr de centura de siguranţă în cazul unei coliziuni frontale la viteză mare.

Cartuş Dunyun: Deci când Green Taylor Simms are douăzeci şi trei de ani, se furişează afară din spital. Imediat ce ăia aduc vorba de mutarea lui într-un salon de bolnavi psihic, o şterge înainte să apuce să-l bage după o uşă cu zăvor. Simms fură nişte haine, nişte pantofi şi o şterge. Iar afară, după doar patru zile, cât a fost el inconştient, oraşul nu e împărţit în zi şi noapte. Nu mai e. Nimeni n-are implant în ceafă. Oamenii citesc cărţi. Reviste. Ziare. Simms vede prin ferestre că lumea se uită la televizor. De la radiouri şi combine se aude muzică.

Simms merge cu autostopul în singurul loc care pare să fie sigur. Se întoarce la casa familiei lui, în Middleton. Mda, acelaşi orăşel de baştină ca şi cel al lui Rant.

Chester Casey: Ţi se rupe inima când auzi câte chestii complet ţicnite a putut să-i toarne băiatului meu hodorogul de Simms.

Cartuş Dunyun: În cei câţiva ani de când Simms se mutase la oraş, cineva tăiase cei

patru salcâmi aşezaţi la fiecare colţ din curtea casei lui. Acum acolo erau plantaţi patru copăcei firavi, înalţi de-un stat de om. Pe casă, îi spune Simms lui Rant, cineva a înlocuit acoperişul încreţit şi jupuit cu unul din scânduri proaspete, vopsite într-un alb aşa de curat, că păreau albastre. Vopseaua era şi ea atât de proaspătă, că încă mai puteai să-i simţi mirosul. Cheia lui nu intra în încuietoare şi când a bătut la uşă, a venit să-i deschidă o fată.

Chester Casey: O chema Hattie şi era drăguţă în felul ăla în care-s drăguţi în pozele vechi oamenii pe care-i iubeşti. Cât încă mai eşti tânăr şi te bucuri de viaţă. Înainte ca timpul şi munca şi *tu însuţi* să le fi distrus tinereţea. Cu şaptezeci de ani în urmă Hattie avea treişpe anişori, tocmai se întorsese de la şcoală în casa pustie şi-i aştepta pe ai ei, care urmau să vină de la muncă peste câteva ceasuri.

Trebuie să fi văzut ea la Simms ăsta ceva ce i-a plăcut. Fin’că l-a băgat înăuntru şi aproape direct în pat. Destul de direct.

Echo Lawrence: Sigur, asta-i varianta lui. Că n-a violat pe nimeni. Că n-a ghicit cine era ea

până când, cum stăteau lungiţi acolo, aşteptând amurgul şi întoarcerea părinţilor ei, Hattie a zis:

— Singura şansă ca să te lase să stai aici e dacă rămân eu borţoasă...

Şi au făcut iar sex.

Pe la mijlocul dăţii ăsteia a doua, Hattie a zis că speră să aibă o fetiţă. Ca să-i poată spune Esther. Iar tânărul cel ciudat a ajuns la orgasm uitându-se la ceas şi la calendarul de pe dulap. A întrebat-o:

— Chestia aia-i corectă?

Hattie şi-a răsucit capul pe pernă, s-a uitat într-o parte şi a zis:

— Cu un minut în plus sau în minus.

Şi el i-a răspuns:

— Nu.

Şi apoi:

— De calendar ziceam...

Chester Casey: Bătrânul ăla care i-a spus tâmpenii lu' băiatu' meu a zis c-a ştiut momentul în care a fost conceput copilul – a simţit cum îl năpădeşte un val de energie, de inteligenţă, de curaj şi de nebunie. Clar ca un curcubeu după ploaie.

— Era mai tare decât orice muşcătură, venin sau durere de dinţi obişnuită, a zis el.

A zis că, de vreme ce n-a rămas să-i cunoască pe ai ei, n-a stat ca un câine de pripas pe care voia să-l ţină fătuca aia, Hattie, ea trebuie să le fi zis părinţilor că a siluit-o.

Echo Lawrence: Din câte i-a spus Simms lui Rant, când a pupat-o pe Hattie aia, a simţit gustul cârnatului pe care-l mâncase fata la prânz la cantina şcolii. Şi cina din seara de dinainte: ficat prăjit de viţel. Şi cina de dinainte cu trei nopţi: friptură de pui la rotisor cu cremă de smântână cu ceapă şi aspic de portocale. În momentul în care a fost conceput viitorul lor copil, văzul şi auzul, mirosul şi pipăitul bărbatului au... pur şi simplu au explodat.

Cartuş Dunyun: În timp ce conducea şi studia terenul, Rant mi-a spus că Green Taylor Simms se întorsese cumva în trecut vreo şaizeci de ani. După ce şi-a călărit propria străbunică, pe Hattie Shelby, Simms a zis că s-a simţit minunat. Noaptea avea nevoie de numai două ore de somn. Ca un fel de Superman.

Tina Cumva (☾ *vânător de buşeli*): E doar unul din scopurile secrete ale vânătorii de buşeli. Cei mai mulţi îi zic Străfulgerarea. Alţii îi zic Colonizare Inversă. Când devii propriul tău născător, ca Simms, la asta îi zicem Forjare.

Echo Lawrence: Fii atent. Aşa-zisul refugiat de douăzeci şi trei de ani, pretinsul prizonier în trecut, îşi doreşte cu disperare să fi studiat mai multă istorie recentă. Să fi memorat măcar nişte numere câştigătoare la loterie. Spală vase ca să strângă ceva bani. Munceşte neîncetat şi-i întreabă pe străini:

— Încă n-a apărut Microsoft?

Iar oamenii îi răspund:

— Ce-i un Micro...?

— Microsoft, zice el.

Dar oamenii doar clatină din cap şi ridică din umeri.

Cartuş Dunyun: A întrebat pe cineva:

— S-a inventat deja tehnologia experienţelor procesate?

Nu conta că dădeau din umeri. Şi-ar fi dorit mult, mult de tot să fi fost mai atent la orele de matematică şi fizică.

După câţiva ani se întoarce s-o spioneze pe fiica lui, Esther, viitoarea lui bunică. Şi fiindcă nu poate inventa altceva, el zice că o seduce, se vede cu ea în secret, îi dă bani, îi povesteşte de visul lui despre o viitoare dinastie, de căderea lui accidentală în timp. De accidentul de maşină.

Echo Lawrence: Că l-a crezut sau nu, că a violat-o ori ba, sigur e că fata a făcut un copil pe nume Irene, iar bărbatul, care acum îşi spunea Green Taylor Simms, a dispărut pentru încă treisprezece ani.

Jarrell Moore: Potrivit vârstnicului în cauză, fiecare generaţie, fiecare din virginele alea de treisprezece ani era dispusă – ba chiar de-abia aştepta – să participe la proiectul lui. La experimentul lui.

Echo Lawrence: Simms pretinde că se simte mai puternic cu fiecare spermatozoid care se întâlneşte cu un ovul. Strânge tot mai mult aur, cât de-o avere, şi-l pune deoparte pentru eul lui viitor.

Cartuş Dunyun: Nebunie completă, delir total.

Jarrell Moore: Demenţă senilă – asta în cel mai bun caz.

Cartuş Dunyun: Momentul fiecărei fecundări îl făcea să se simtă euforic. Se simţea zguduit când cromozomii lui – sau ce erau ăia – se schimbau într-o clipă. Se rearanjau. Noi şi cu îmbunătăţiri. Şi, cum se întâmplă la orice

dependenţă, asta era tot ce ştia tipul să facă, aşa că a tot făcut-o, iar şi iar.

Şi-a tot băgat-o în trecut. Şi a umplut viitorul cu un sine nou-nouţ.

Chester Casey: După ce i-a spus băiatului meu povestea aia cretină, dementu' ăl bătrân l-a pus pe Buster să-şi suflece mânecile de la cămaşă. Boşorogul a arătat cu degetu' urmele de muşcături, mizeria tatuată de dinţi pe palmele şi braţele lui Buster, şi a zis:

— Bursuc... coiot... viperă cu corn...

A ghicit precis fiecare cicatrice.

Echo Lawrence: Se zice că Green Taylor Simms l-a rugat pe Rant să se întoarcă în timp şi să facă un accident de maşină. Acum oamenii trăiau mai mult. Rant putea să meargă cu o sută de ani în urmă. Să planteze mai multe generaţii din el însuşi. Între timp Rant putea să memoreze numere câştigătoare la loterie şi schiţe de invenţii şi să-şi sporească şi mai mult averea.

Jarrell Moore: Şi, pe parcurs, să-şi bată joc de fete de treisprezece ani.

Cartuş Dunyun: Iar Simms i-a promis că, într-un fel, Rant ar putea să trăiască veşnic. Să devină nemuritor.

Echo Lawrence: În plus, poate ca să-şi ascundă urmele sau din cauză că e un hibrid incestuos şi nebun, Simms s-a furişat înapoi în timp ca să le omoare pe fetele alea din Middleton când ajung la bătrâneţe, folosindu-se de venin de păianjen, purici cu ciumă şi albine ucigaşe...

Cartuş Dunyun: Rant îi zice boşorogului ăluia nebun de Simms:

— Să memorez? Nici nu-ţi închipui ce poate să-ţi facă turbarea la creier...

Echo Lawrence: Iar Green Taylor Simms zice:

— Ştiu exact de ce anume eşti în stare.

Îi spune lui Rant:

— Eu sunt tu...

Neddy Nelson (*vânător de buşeli*): Nimeni nu vrea să pună problema aşa, da' Fecioara Maria... nu era copilul lui Dumnezeu? Şi în vremurile alea biblice n-avea ea cam tot treişpe ani?

Cartuş Dunyun: Cu şaizeci de ani în urmă acest alt Rant Casey fusese aruncat înapoi în timp şi a trebuit să aştepte să ajungă în prezent, iar pe parcurs a mai făcut unele schimbări. Forjări.

Neddy Nelson: În plus, ce-i chestia aia sinistră din Vechiul Testament, cu alea două fete ale lui Lot care-şi îmbată tatăl şi apoi… „îi poartă mai departe sămânţa”?

Chester Casey: Din câte îmi dau eu seama, povestea aia aiurită l-a făcut pe Buddy să se arunce cu maşina de pe pod. Toate visele de nebun ale hodorogului ăluia, pe astea trebuia să le împlinească băiatul meu. Da’ pun rămăşag că Buddy al meu n-a făcut tocmai aşa.

36. Lichidatorii 2

Tina Cumva (*vânător de buşeli*): La ultima mea întâlnire cu Wax – vreau să zic chiar la ultima futută de întâlnire – mergeam într-o Noapte a Lunii de Miere cu un blestemat de Maserati GranSport fierbinte ca focul, vreau să zic furat, iar Wax vede mulţimea de

vehicule cu girofaruri de urgenţă de pe lângă liniile de tren din Wentworth Avenue, aşa că se îndreaptă într-acolo, ca să arunce o privire.

Nu rămăsese decât metal fumegând. Chiar şi partea de mijloc a trenului pare pârjolită, iar pompierii se zbat să-şi croiască drum prin bucata cea mai mare dintr-un Lincoln Town Car făcut ghemotoc. Lângă linii, pe partea dinspre noi, fumul aruncă în sus funde de nuntă şi gunoaie. Un văl alb, de dantelă, îmbibat cu sânge. O butonieră cu un boboc roşu de trandafir.

Allan Blayne (*pompier*): În secunda în care am deschis pliscul, am ştiu că zisesem ceva ce suna idiot. Ce i-am spus fetei. În munca asta, la cele mai rele accidente intru pe pilot automat.

Era o situaţie ce implicase două maşini: vehiculul numărul unu e oprit la o trecere de cale ferată şi aşteaptă să treacă un tren de marfă. Conform martorilor oculari, vehiculul numărul doi s-a izbit de cel oprit şi, din câte se pare, l-a împins în coasta trenului care tocmai trecea. Vehiculul numărul doi a continuat să se deplaseze şi a intrat şi el în coliziune cu trenul. Amândouă automobilele au ajuns sub roţile

trenului, au fost strivite şi apoi târâte pe o distanţă de aproximativ o sută treizeci de metri.

Tina Cumva: Eu îi cunosc pe toţi ăia de la urgenţe de pe şosele, fiindcă lucrez la „Grafic de trafic”, şi când Wax se opreşte să caşte gura, ţip la un gagiu pe care-l ştiu de la serviciul de ambulanţă. Îl întreb care-i faza şi omul îmi spune că n-o să-mi vină să cred. Cică o tipă e încă în viaţă înăuntrul epavei, cu hainele arse complet, dar fără nici o zgârietură. Clătinând din cap, tipul de la urgenţe zice:

— Nici măcar o unghiuţă nu şi-a rupt.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Argumentul esenţial împotriva posibilităţii călătoriei în timp este unul pe care teoreticienii îl numesc „paradoxul bunicului”. E vorba de ideea că dacă ar călători cineva înapoi în timp, ar putea să-şi ucidă propriul strămoş, eliminând posibilitatea ca respectivul călător în timp să se nască vreodată – şi, ca atare, posibilitatea ca el să călătorească în timp şi să comită crima.

Într-o lume în care miliarde de indivizi cred că divinitatea lor a conceput un copil muritor cu o virgină, e şocant că oamenii dau dovadă de atât de puţină imaginaţie.

Neddy Nelson (☾ *vânător de buşeli*): Vreţi să risc şi să vă zic de istorici? Ştiţi ce se-ntâmplă când cineva răspândeşte zvonuri din astea?

Ce? Nu v-aţi putut gândi la un mod mai rapid în care să fim omorâţi amândoi?

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): În afară de Colonizarea Inversă, celălalt vis secret şi vinovat al fiecărui vânător de buşeli e să devină istoric.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: O teorie despre călătoria în timp rezolvă paradoxul bunicului prin prezumţia că în momentul în care cineva schimbă istoria, schimbarea aceea desparte curgerea unitară a realităţii în două braţe paralele. De exemplu, după ce ţi-ai ucis străMoşul, realitatea o să se separe în două ramuri diferite: o realitate în care te-ai născut, iar străMoşul tău n-a murit, şi una în care străMoşul a murit şi tu n-ai fost conceput

niciodată. Fiecare modificare făcută de cineva asupra trecutului creează o realitate ulterioară, nouă, pe care teoreticienii o numesc „bifurcare”.

Neddy Nelson: Nu credeţi că istoricii sunt cei mai ticăloşi şi mai bogaţi tipi de pe lume? Şi chiar credeţi că ei vor ca noi să ştim asta? Bogătanii ăia futuţi? Nu credeţi că-şi pot înscena moartea, iar după aia, la fiecare şaizeci de ani sau cam aşa ceva, îşi transferă banii şi proprietăţile pe noua lor identitate?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În cadrul spiritualităţii orientale sau asiatice există concepţia conform căreia doar ego-ul unui individ îl ţine legat de lumea temporală, unde percepem realitatea fizică şi timpul. Conform acestei concepţii, făpturile iluminate îşi dau seama de limitările existente şi de legăturile cu spaţiul mundan şi pot hotărî să-şi elibereze conştiinţele şi să călătorească în orice loc sau moment al istoriei. Cu scuzele de rigoare pentru domnul H.G. Wells, aici nu e nevoie de nici un fel de maşină a timpului. Oricine se poate deplasa prin istorie sau spaţiu reducându-şi pur şi

simplu priza la realitatea curentă prin meditaţie şi dezvoltare spirituală.

Neddy Nelson: Credeţi că cineva întreg la cap o să vă povestească despre istorici? Şi, după câte v-am zis deja, ce părere aveţi despre cât mă duce capul pe mine?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: De fapt există şi o a treia posibilitate, cu toate că ea nu a fost discutată niciodată pe larg. În afară de bifurcare şi de călătoria în timp prin eliberarea conştiinţei, a treia posibilitate rezolvă şi ea paradoxul bunicului şi-l plasează pe călător în Timpul Liminal, îl suspendă în afara mişcării liniare a timpului perceput de fiinţele umane. Simplu spus, Timpul Liminal nu are nici început şi nici sfârşit. Nimic nu se supune proceselor naturale de îmbătrânire şi înlocuire. În Timpul Liminal nimic nu se naşte şi nimic nu moare.

E, aşadar, uşor de înţeles că de o astfel de nemurire s-au bucurat întotdeauna doar zeităţile. Până acum.

Allan Blayne: Şi vehiculul unu, şi vehiculul doi au izbucnit în flăcări, aprinzând şi vagoanele marfarului de pe linia alăturată, laolaltă cu traversele îmbibate cu creolină de sub şine.

Martorii susţin că incidentul s-a petrecut la ora 23.35 şi că iniţial patru maşini au răspuns la apelul de urgenţă. A mai fost nevoie de încă o echipă ca să ţină incidentul sub control, dar până la patru şi-un sfert dimineaţa resturile se răciseră suficient de mult pentru ca anchetatorii să poată să recupereze corpurile.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: În toate mitologiile zeii s-au creat pe ei înşişi sub formă de muritori, făcând copii cu femei muritoare. Zeitatea apare pur şi simplu din infinitatea Timpului Liminal, se materializează sub forma unui înger, a unei lebede sau a unei fiare şi iniţiază actul de seducţie ori de vestire din care va rezulta o progenitură muritoare. Divinul transformat în carne. Infinitul devenit finit.

Doar când combini mitologia cu paradoxul bunicului se întâmplă contrariul, iar atunci carnea muritoare poate căpăta caracter divin.

Allan Blayne: Pe parcursul investigaţiei echipa noastră a recuperat rămăşiţele carbonizate a doi bărbaţi adulţi şi două femei adulte, despre care martorii declară că s-au aflat în primul vehicul, cel oprit în momentul impactului. Cercetând rămăşiţele celui de-al

doilea vehicul, cineva din echipaj a auzit venind dinspre partea dezarticulată din faţă a spaţiului pentru pasageri ceva ce ni s-a părut că seamănă cu nişte suspine. După ce am folosit un tăietor hidraulic ca să deschidem spaţiul pentru pasageri, presat şi boţit complet, o investigaţie suplimentară a dus la descoperirea unui singur supravieţuitor, o femeie adultă, ce părea să fie şoferul celui de-al doilea vehicul. Zgomotul pe care la început l-am luat drept suspin părea acum un fel de râs, cel mai probabil unul de tip isteric.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă o zeitate se poate transforma în carne pieritoare creând o fiinţă nouă cu un muritor, poate că şi un muritor ar reuşi să atingă nemurirea dacă ar călători înapoi în timp şi şi-ar nimici un părinte sau pe amândoi. Ca răspuns la paradoxul bunicului, călătorul în timp îşi elimină originile fizice, transformându-se astfel într-o fiinţă fără începuturi biologice şi, în consecinţă, fără sfârşit.

Mai simplu spus: în zeu.

Allan Blayne: În calitatea mea de membru al echipajului de intervenţie, am încercat s-o

determin pe supravieţuitoare, o femeie de aproximativ treizeci şi cinci de ani, să stea liniştită până ce va putea fi examinată de paramedici, care apăruseră deja la locul accidentului. Împrejurul supravieţuitoarei se distingea ceva ce părea a fi un soi de înveliş sau gogoaşă din plasă rigidă. Inspectarea suprafeţei interioare a învelişului a dovedit că era alcătuit din rămăşiţele arse şi topite ale unei îmbrăcăminţi din material sintetic, ce includea şi un acoperământ pentru cap şi aducea cu resturile unei rochii lungi şi albe, cu văl, cum sunt cele purtate de mirese la ceremoniile de nuntă tradiţionale.

Încercând să-i menţin calmul supravieţuitoarei, am întrebat-o de vârstă, nume şi data naşterii.

Poate din cauza şocului, ea mi-a răspuns:

— Luna viitoare fac o sută şaizeci şi trei de ani.

Şi, răsucindu-şi umerii şi trunchiul înăuntrul gogoaşei din resturi, supravieţuitoarea a adăugat:

— A fost tare de tot distracţia. Acum luaţi de pe mine rahatul ăsta topit...

Tina Cumva: Waxman se uită cum fata aia minune o apucă peste linii în picioarele goale şi acoperită doar cu o pătură şi zice:

— Acolo aş vrea şi eu s-ajung...

M-am gândit că Wax voia să spună că-i drăguţă.

Fata minune îl privi şi ea drept în ochi.

Dar nu asta voia să spună Wax. Nici pe departe.

Neddy Nelson: Vreţi să vă fac cunoştinţă cu un istoric? Vreţi să rămâneţi prost şi viu sau să deveniţi un ştie-tot mort?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Într-o parodie oarecum hidoasă a Bunei Vestiri, călătorul în timp face o excursie până la un strămoş direct – în mod ideal mama sau tatăl său –, într-un moment de dinaintea zămislirii călătorului, cu scopul de a-şi ucide genitorii.

Cartuş Dunyun: Repet, nu confundaţi Forjarea cu Anularea Originii. Forjarea înseamnă că te întorci în timp ca să dai naştere unui sine al tău mai bun. Anularea Originii înseamnă că îţi măcelăreşti nişte strămoşi ca să te asiguri că n-o să te mai naşti

niciodată. Şi vă garantez că amândouă-s destul de nasoale.

Neddy Nelson: Nu aşa îi spun istoricii: Distrugerea Sursei sau Retezarea Originii? N-aţi auzit de Anularea Originii? N-ar fi logic, să zicem, ca nişte criminali în serie, cum au fost Ucigaşul Zodiac[14] ori Jack Spintecătorul, să fie de fapt nişte oameni aruncaţi în timp şi care nu izbutesc să-şi găsească şi să-şi ***„anuleze”*** mamele?

Tina Cumva: N-am mai auzit nimic de Wax multă, *foarte multă* vreme după ce Rant Casey a făcut plonjonul ăla sinucigaş de pe pod. Între timp m-au întrebat unii de la poliţie dacă mai ştiu ceva de el. Se pare că nişte puşti au murit răsturnând un Jaguar tip X într-un tunel de beton de pe autostradă. S-a dovedit că Jaguarul era furat, iar într-o pereche de blugi rămasă în maşina făcută zob, în buzunarul din spate, s-a găsit portofelul lui Wax. Ca şi cum Wax ar fi făcut varză un Jag, ar fi omorât doi puştani şi şi-ar fi lăsat afurisiţii lui de blugi la locul faptei...

---

[14] Criminal în serie rămas necunoscut, ce a acţionat în California de Nord la începutul anilor ’60.

Neddy Nelson: Vă întrebaţi vreodată de ce avem mereu războaie şi foamete? Puteţi accepta ideea că istoricii, cei care conduc totul, scapă mereu şi ne supraveghează mortalitatea?

Tina Cumva: Peste două săptămâni poliţaii sună să mă întrebe iarăşi de Wax. Se pare că alt puşti a murit într-o maşină furată, de data asta un BMW de seria 3, model 325i. Se pare că un martor e gata să jure că în secunda de după ce maşina s-a prăvălit pe trotuarul de ciment de pe culmea unei parcări cu opt etaje, ucigându-l pe puştiul de pe locul mortului, imediat după nenorocire Karl Waxman a ieşit prin parbrizul făcut zob şi a plecat liniştit.

Şi eu le-am spus iarăşi poliţailor că habar n-am de nimic.

Neddy Nelson: De ce să te-aştepţi ca istoricilor să le pese de suferinţele noastre, ale celorlalţi? Voi plângeţi când se usucă o floare? Când laptele din cutie se acreşte? Nu credeţi că au văzut atâţia oameni murind, încât mila, empatia sau ce-o mai fi aia li s-a cam terminat?

Tina Cumva: Altădată au sunat de la poliţie şi au zis că au descoperit că amprentele de pe

volanul BMW-ului sunt identice cu cele din apartamentul lui Wax. Şi poliţaii m-au întrebat dacă nu cumva l-am ascuns la mine.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Una din dogmele comune împărtăşite de credinţe spirituale foarte diferite e regula că un individ anume poate cuceri puterea autentică doar „ucigându-şi tatăl”. Una din posibilităţi ar fi aceea că sus-numita regulă nu era o metaforă. Dificultatea esenţială ar consta în deplasarea în timpul de dinaintea propriei naşteri.

Apoi, desigur, vine sarcina mai uşoară fizic, dar complicată emoţional a uciderii propriului părinte.

Tina Cumva: Încercând să dau de Wax, am căutat-o în cartea de telefon pe mama lui, Gloria Waxman, dar nu figura acolo. Numele ei de fată era Elrick, aşa că-i sun pe cei câţiva Elrick de care dau. Unul zice că-i greşeală. La alt număr, când întreb de Gloria Elrick sau Waxman, la celălalt capăt o doamnă în vârstă închide telefonul. Bătrâna asta închide de vreo zece ori, aşa că mă duc să fac o vizită la adresa din cartea de telefon. De după uşa apartamentului aceeaşi voce de doamnă

bătrână îmi spune să plec, numai că eu n-o fac.

Ciocăn şi bat mai departe, zicând că ştiu că Gloria şi Wax sunt prin zonă şi că nu vreau decât să stăm de vorbă.

La sfârşit ameninţ că mă duc la poliţie şi cineva dinăuntru descuie uşa. E un bătrân care crapă uşa destul cât să văd că blestematul ăla de lanţ de siguranţă e încă pus şi care îmi spune să plec de-acolo sau cheamă el poliţia. Bătrânul ăsta zice că fata lui, Gloria Elrick, a murit acum douăzeci şi ceva de ani. Se pare că era în maşină cu iubitul ei stabil şi un maniac i-a împuşcat pe amândoi. Un tip complet necunoscut, un tânăr care n-avea nici o treabă şi pe care nu-l cunoştea nimeni îi omorâse pe Gloria şi pe prietenul ei. Şi-apoi bătrânul îmi trânteşte uşa în nas.

Îl întreb prin uşă cum se numea iubitul fetei.

Bătrânul zice:

— Pleacă de-aici!

Eu ţip:

— Ziceţi-mi doar cum îl chema!

Şi bătrânul zice:

— Anthony.

Răcneşte prin uşă:

— Tony Waxman.

Apoi urlă:

— Şi-acuma pleacă!

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Totuşi, după ce ai făcut călătoria respectivă şi ţi-ai dus la bun sfârşit sarcina, când devii nemuritor, trăieşti pentru veşnicie într-o lume în care totul şi toate se veştejesc şi mor, iar tu acumulezi cunoaştere şi bogăţie, devenind cel mai puternic conducător al tuturor timpurilor – şi asta *pentru totdeauna* –, s-ar zice că efortul a meritat din plin.

Neddy Nelson: Nu credeţi că un istoric adevărat ar fi în stare să vă omoare doar aşa, ca să se distreze?

Tina Cumva: Ultima dată când l-am văzut pe Wax, eram îmbrăcată în domnişoară de onoare şi pândeam după o maşină. Făceam un ultim efort să-mi găsesc o echipă şi văd că un Rolls-Royce Silver Cloud trage pe dreapta. Pe portierele lucioase scrie cu spray alb şi roz „Proaspăt căsătoriţi”. Geamul din faţă, din dreapta, alunecă în jos, iar înăuntru, întinzându-se spre mine de pe scaunul şoferului, e Wax, care zâmbeşte şi zice:

— Hei, iubito, hai înăuntru...
Îl întreb:
— Unde-ai fost?
Şi Wax zice:
— Am făcut-o...
— Ai făcut ce? întreb eu.

Neddy Nelson: Şi-apoi, după ce istoricii îşi „rezolvă originile”, nu trec ei printr-un proces lung, numit „dizolvare reziduală” sau cam aşa ceva, când toate urmele vechiului lor eu încep să se şteargă?

Tina Cumva: Karl Waxman îmi spune că nu mai are viitor sau trecut. Că nu mai trebuie să ia nici o înghiţitură de mâncare şi nici să mai doarmă vreun pic. Gata cu tunsorile. Gata cu umplerea şi golirea maţelor. Gata cu îmbătrânirea, cu rănile şi cu bolile. Gata cu moartea. E în afara timpului.

Şi Wax zice:
— Sunt fără început şi fără sfârşit.
Zice:
— Şi pot să te fac zeiţă şi pe tine.

Da, cum să nu, zic eu. Cum l-ai făcut zeu pe puştiul ăla ars din BMW? Şi pe puştanii din Land Rover?

Wax râde şi zice că numai s-a prostit cu ei. Wax zice că, odată ce eşti nemuritor, uiţi că alţi oameni nu-s. Te apuci să-ţi faci de cap, iar unii se trezesc fără cap. Când ţipau, zice el, erau al naibii de amuzanţi.

Cu mine, zice el, o să fie altfel.

Da, sigur, zic eu. Aşa cum i-a făcut nemuritori pe maică-sa şi pe taică-său?

Uşa din dreapta de la Rolls-Royce se deschide cu un pocnet şi Wax zice:

— Tu numai intră, iubito...

Wax bate cu palma în scaunul de lângă el şi zice:

— N-o să fii tânără pentru totdeauna...

Zice:

— Decât dacă ai încredere în mine.

Nu m-am suit în maşina lui. I-am trântit portiera şi i-am zis că-i un mizerabil, fiindcă nu m-a sunat. I-am zis că acuma e rândul lui să aştepte.

— O, eu pot s-aştept, a spus Wax.

Între timp se apropie de noi câţiva vânători de buşeli puştani, mirese şi miri de mâna a doua, care înconjoară Rolls-ul împodobit cu cutii de tinichea şi panglici albe, gata să urce la bord, şi puştanii îl întreabă pe Wax dacă îi trebuie o echipă, dacă pot să meargă cu el.

Şi eu le zic puştilor:

— Să nu care cumva.

Blochez portiera cu şoldul şi ţip la ei să plece dracului de lângă individ.

— Dacă vă urcaţi în maşină, le zic, afurisitul ăsta de psihopat o să vă omoare!

Şi puştimea se uită la mine de parcă eu sunt afurisitul de psihopat.

În ultima noapte în care l-am văzut, cel de pe urmă lucru pe care mi l-a spus a fost:

— Încearcă să nu mă uiţi, iubito.

Şi-mi trimite un sărut, după care porneşte maşina şi intră în trafic.

De atunci n-am mai stat deloc pe marginea drumului. Sper numai că aia a fost într-adevăr ultima oară când l-am văzut pe Karl Waxman.

Neddy Nelson: Nu v-aţi prins că vechii zei şi mântuitori, ca Apollo, Isis, Shiva şi Iisus, sunt doar nişte fraieri cu nişte rable de Torino şi Mustang, care au fost la vânătoare de buşeli şi-au găsit o cale să-şi „reteze originile”? Că poate au început cu toţii ca nişte neica nimeni, dar realitatea lor s-a diluat şi în jurul lor s-a clădit o poveste nouă?

Tina Cumva: Îndată ce am ajuns acasă, îl sun pe blestematul ăla de detectiv de la poliţie

care mă tot freca la cap. Şi detectivul zice că n-a auzit în viaţa lui de Karl Waxman.

Allan Blayne: Lucrul ăla idiot pe care i l-am zis fetei a fost doar un reflex. Ca membru al echipei de intervenţie, după ce am scos-o din maşină şi am învelit-o într-o pătură, i-am spus:

— Eşti o tânără cât se poate de norocoasă.

Tina Cumva: În fiecare blestemată de fotografie pe care o am cu mine şi cu Wax, el a dispărut. Pur şi simplu s-a şterg. Sunt numai poze cu mine zâmbind. Înconjurând nimicul cu braţul. Pupând aerul cu buzele ţuguiate. Oricât încerc, nu pot să zic sigur nici măcar dacă avea ochii verzi sau căprui, întreabă-mă iar peste câteva luni şi pun pariu pe-o sută de parai că o să-ţi zic că n-am auzit în viaţa mea de Karl Waxman.

Cartuş Dunyun: Din câte mi-a zis Rant, Simms nu voia să-l trimită înapoi în timp ca să fută pe cineva. Acuma, că Simms era propriul lui superhibrid, voia să fie şi nemuritor. Simms voia ca Rant să se ducă înapoi în timp şi s-o omoare pe mama lui. Adică, zic eu, pe mama... *lor.*

37. Anularea Originii

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (☾ *istoric*): În Middleton câinii care dorm au prioritate permanentă... atât la figurat, cât şi la propriu.

Echo Lawrence (☾ *vânător de buşeli*): Şi ne-am dus înapoi în Middleton. Să vedem Congregaţia Creştinilor din Middleton. Tornada Sexului. Şi, dacă aveam noroc, Muzeul Dinţilor şi câinii sălbatici.

Neddy Nelson (☾ *vânător de buşeli*): N-am fost noi la Middleton, ca să vedem dacă Irene Casey era moartă? Şi motivul nostru real nu era oare să vedem dacă Rant îndeplinise misiunea cu care îl trimisese Simms?

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): Am parcat Cadillacul lui Neddy la capătul aleii cu pietriş ce ducea la o fermă albă de la orizont: casa lui Rant. Şi în jurul casei era curtea în care Rant îngropase ouăle alea puturoase de Paşte, ca să le găsească taică-său când tunde peluza.

Echo Lawrence: Am parcat în toiul nopţii şi ne-am uitat la casa cu silueta întunecată a lui Irene în pătratul galben al geamului de la bucătărie. Cu una din mâini ţinea ceva în poală, în vreme ce mâna cealaltă atingea forma de-acolo şi după aia se trăgea înapoi. Atingea şi se trăgea-napoi. Cu capul plecat şi cu lumina în spate, ea broda. Am stat până ce Cartuş şi Neddy au adormit.
Cartuş Dunyun: Până ce Echo a adormit.

Irene Casey (*mama lui Rant*): Într-un an, de Crăciun, mama şi cu bunica Hattie mi-au dăruit un pulover făcut de ele. M-am gândit că Hattie îl împletise şi că mama făcuse broderia aia migăloasă. Pe faţă avea trandafiri roz cu tulpini arcuite, verzi, cusuţi cu satin şi cu pâslă în mijloc. Foarte complicat. Printre trandafiri erau amestecaţi boboci de brebenoc violet, făcuţi din cusături lungi şi scurte. Pe fundal se înşirau o mulţime de broderii în puncte, de un bleumarin puternic, făcute pe dos, şi cusături mai mici, cu igliţa, care făceau ca materialul alb al puloverului să pară albastru deschis. Fără nici un nod sau vreun fir ieşit în afară.

Era un pulover pentru stat înăuntru şi, poate, pentru mers la biserică duminica. Acum

mă gândesc că ar fi trebuit să pun puloverul ăla într-o ramă, sub sticlă, şi să-l atârn pe perete. Aşa o capodoperă era.

Abia aşteptam să mă laud cu el, dar mama-mi zisese să nu ies din casă. După ce familia a început să se adune pentru cina de Crăciun, cu mătuşi, unchi, veri şi ce mai era, casa s-a umplut aşa de tare, că n-am mai avut probleme să mă strecor afară.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Ezit să mai fac alte comentarii despre persoana aceea jalnică, respectiv Rant Casey. E regretabil că am discutat cu el teoriile mele despre Timpul Liminal. În plus, insul suferea de halucinaţii, ca urmare a unei boli cronice teribile, şi a murit cu convingerea eronată că asta avea să-i fie mântuirea. Chiar dacă îl descriem ca pe o victimă şi un prostănac, atenţia şi energia alocate lui îl transformă pe Casey într-un martir.

Irene Casey: Obişnuiam să mă plimb pe mal în jos, printre copacii de pe marginea râului Middleton, şi să îmi închipui că apa e zgomotul traficului. Îmi ziceam că locuiesc într-un oraş plin de larmă, unde se puteau întâmpla o grămadă de lucruri minunate. Oricând. Nu ca în Middleton, unde mama şi mătuşile mele

încuiau uşile la apusul soarelui. Măcar că vecinii cei mai apropiaţi, alde Elliot, erau la aproape un kilometru distanţă, mama tot trăgea toate draperiile din casă înainte să aprindă fie şi o singură luminiţă.

Mama şi mătuşile mele mă băteau la cap neîncetat să nu vorbesc niciodată cu străinii.

Numai că acolo nu vedeai niciodată străini. Nu în Middleton.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Până în acel moment paisprezece persoane suferinde intraseră cu automobilele în obstacole şi plonjaseră în prăpăstii, murind de o moarte ce o imita vizibil pe cea a lui Rant Casey. Ca un comentariu personal, faptul că Rant Casey mă etichetase drept violator şi criminal în serie mi se pare ceva deosebit de neplăcut.

Irene Casey: De obicei pe lângă râu era zgomot şi vânt, dar nu şi în ziua aia. De Crăciunul ăla totul era tăcut şi îngheţat. Pământul era aşa de tare, că nu rămâneau urme de tălpi pe el. Nici o boare de vânt nu mişca frunzele moarte, nici nu legăna crengile goale ale copacilor. Era ca şi cum ai merge printr-o fotografie alb-negru cu iarna, fără

sunet şi miros. Ca şi cum eram singura fiinţă vie rămasă şi umblam pe cărăruia de pe malul râului. Când respiram, scoteam fantome pe gură. Aerul era aşa de uscat, încât orice aş fi atins cu degetele, stârneam scântei electrice.

Din câte mi-aduc eu aminte, fiind aşa o zi în alb şi negru, probabil că ochii îmi tânjeau după un pic de culoare, fiindcă au zărit o scânteiere măruntă de auriu. Departe, în mijlocul râului îngheţat, pe gheaţa subţire de pe apa adâncă, ochii mei au zărit bucăţica aia mică de aur lucitor.

Tina Cumva (*vânător de buşeli*): Green Simms va spune, probabil, că Rant era nebun. Face parte dintr-o elită şi nu vrea să vadă că nu ştiu ce nou-venit îi ameninţă poziţia.

Irene Casey: Am lovit cu unul din tenişii din picioare bucata licărindă de aur, rotundă şi strălucitoare. O monedă. Mi-am tras mâneca aia lungă de la pulover, mi-am suflecat-o, ca să nu se murdărească, şi m-am oprit să culeg moneda. Să văd dacă nu cumva era de ciocolată. O monedă piraterească de ciocolată de la băcănia Trackside, învelită în staniol auriu. Cu cealaltă mână îmi ţineam părul la spate. Ca să nu-mi cadă peste faţă.

Simţeam sub picioare gheaţa râului, plină de nămol, dar alunecoasă. Sub gheaţă apa era aşa de adâncă, încât părea neagră.

Am scos cu două degete banul din pojghiţa de gheaţă.

De undeva din codru şi din păpurişul de pe malul râului se auzeau lătrături, mârâieli de câini şi clănţănituri.

Când am strâns moneda între dinţi, am simţit că e tare, că nu se rupe, ci mi se lipeşte de buze din cauza frigului. O monedă adevărată. O comoară. Îmi plimbam limba peste nişte aur de pe vremea...

Şi:

— Salutare.

Cineva a zis „Salutare”.

În depărtare câinii nevăzuţi urlau.

În spatele meu a apărut un bărbat care venea din josul râului peste albie, pe cea mai adâncă parte a ei, netedă ca un drum de sticlă. Peste tot în jurul nostru era numai gheaţă. Bărbatul a zis:

— Ei, dar tare drăguţă mai eşti...

Cerul de Crăciun plutea deasupra lui, albastru ca aţa de broderie.

Echo Lawrence: Ei nu ştiu că i-am văzut, dar m-am trezit pe bancheta din spate şi l-am

văzut pe Cartuş cum îl pupă pe Neddy Nelson pe buze. Cartuş a zis:

— Poftim, acum eşti infectat.

Şi Neddy i-a replicat:

— Ar fi bine, fiindcă nu mai fac *asta* încă o dată.

Irene Casey: Bărbatul a întins mâna, dând să atingă mâneca puloverului meu, şi a zis:

— Ce drăguţ e.

Am început să mă trag înapoi, ascunzând în pumnul strâns moneda de aur, în caz că era a lui. Am arătat cu capul înspre păpuriş şi am zis:

— Domnu', pe-aici sunt câini sălbatici.

Ochii şi gura i s-au strâmbat un pic. Nu ca de la un zâmbet sau o încruntătură, ci mai degrabă cum ai privi dacă ai fi singur. Degetele bărbatului se plimbau pe împletitura puloverului şi-atunci el a zis:

— Relaxează-te.

I-am răspuns:

— Nu, domnule...

Am zis:

— Nu mai trageţi de mine, vă rog.

M-a tras de mânecă înspre el aşa de tare, că s-a auzit cum plesnesc cusăturile de la umăr. O cusătură a şi pocnit, iar el a spus:

— N-o să-ţi fac nici un rău.

Cum ţineam moneda ascunsă, ca s-o păstrez, nu aveam decât o mână liberă. Tenişii îmi alunecau pe gheaţă. Fiindcă nu voiam să-mi strice puloverul, am făcut un pas înspre el, zicând:

— O să-l stricaţi...

Neddy Nelson: Nu ştiţi că turbarea-i cheia?

Irene Casey: Puloverul, împletitura aia albă, funcţiona ca o plasă. Ca o pânză de păianjen acrilică. Degetele de la amândouă mâinile i se încurcaseră acolo, i se afundau în cusături şi broderii, şi când s-a lăsat în genunchi, greutatea lui m-a tras şi pe mine în jos. Mi-a pus degetele pe gât, eu m-am îndepărtat de norii lui de răsuflare fantomatică, iar atunci el s-a întins complet pe gheaţa murdară şi m-a târât după el. Eram amândoi legaţi şi înnodaţi laolaltă.

În tufele din jurul nostru câinii lătrau. Bărbatul şi-a ţuguiat buzele într-un sărut şi a zis:

— Şşşt. Taci.

Înăuntrul hainei lui inima îi bătea o dată la fiecare patru bătăi grăbite ale mele.

A întors privirea, s-a uitat înspre locul de unde se auzea lătratul câinilor şi mi-am spus că el o să mă salveze. Că eram în siguranţă. Mă apucase şi mă trântise la pământ doar ca să mă apere. Auzise haita de câini venind şi voia să ne ascundem de ea.

Cum lătratul s-a domolit tot mai mult, îndepărtându-se în josul râului, el s-a uitat la mine, cu degetele încă încurcate în puloverul meu şi mult prea aproape ca să vadă şi altceva decât ochii mei. Cu genele atingându-le pe ale mele, mi-a zis:

— Te-ai întrebat vreodată cine-i tatăl tău adevărat?

Neddy Nelson: Nu turbarea îţi face praf conexiunea, ca să nu mai poţi încărca pachete procesate? Şi după aia nu eşti liber să faci Străfulgerarea?

Irene Casey: Îmi amintesc că încercam să-mi ţin răsuflarea, fiindcă de fiecare dată când dădeam aerul afară, el se lăsa tot mai greu peste mine, înăbuşindu-mi răsuflarea următoare. Îmi zdrobea măruntaiele tot mai tare, până ce am început să văd steluţe luminoase în jurul ochilor. Pe cerul de mătase albastră.

Mi-a zis:

— Ţi-am umblat prin gunoi.

Îmi amintesc că mânecile lungi de la pulover mi-erau înfăşurate, sucite şi strânse în jurul meu, ca hainele alea pe care le poartă nebunii în filme, ca să nu-şi poată mişca braţele. Toate degetele mi-erau legate, fiecare în alt fel.

După faza cu umblatul în gunoi, mi-a zis:

— Ştiu câte ore şi minute au trecut de la ultimul tău ciclu.

Şi a zis că bebeluşul pe care o să-l am chiar acum o să fie aproape sigur băiat. Şi că băiatul ăla o să fie un rege. Un împărat. Un geniu care o să mă facă bogată şi o să mă ridice deasupra tuturor celorlalte femei.

Şi, cu fiecare gură de aer pe care o dădeam afară, el se lăsa şi mai greu peste mine, făcându-mă să respir tot mai întretăiat, până ce am ajuns să fiu doar pe jumătate trează.

Neddy Nelson: Nu de asta s-a străduit guvernul să ne pună mufe la toţi? Ca să nu fie prea mulţi Vânători de Buşeli care să se joace cu istoria?

Irene Casey: Aerul mirosea ca apa curată dintr-un pahar curat într-o zi caniculară. Gheaţa nu mirosea a nimic. Noroiul era

îngheţat bocnă. Nu bătea nici un pic de vânt. De parcă eram în afara timpului. Nu se întâmpla nimic – doar noi.

Mi-a zis că ouăle de băiat înoată mai repede, da’ nu trăiesc la fel de mult ca ouăle de fată, iar răsuflarea îi mirosea ca un râgâit după ce-ai mâncat cârnat de porc la micul dejun.

I-am zis că trebuie să fac pipi.

Şi mi-a răspuns:

— După ce terminăm.

Neddy Nelson: Nu ştiţi de pachetul guvernamental secret? Oamenii nici nu ştiu că-l încarcă, dar nu pachetul ăsta te ţine blocat aici, ca să nu te joci cu istoria?

Irene Casey: Îmi amintesc că i-am zis cât de rău îmi pare că am făcut pipi pe el. Că am făcut pipi pe noi amândoi. Dar durea foarte tare şi aerul rece făcea să doară şi mai tare. Pe atunci, când ieşeam afară, purtam pe mine vreo nouă, poate chiar zece perechi de chiloţi. Ca să-mi facă şolduri până ce o să le am de-adevăratelea.

N-am vrut, dar când mi-a desfăcut fermoarul şi mi-a băgat degetul lui rece pe sub chiloţei, înăuntrul meu, am făcut pipi. Era

fierbinte şi a trecut prin blugi şi prin lenjerie. Fierbinţeala lui mi s-a scurs pe împletitura puloverului. În rest am rămas rece ca gheaţa.

Eram în noroi, în puloverul meu de Crăciun, cu omul ăsta scoţând aerul din mine şi zicându-mi „mamă a viitorului”, şi nu puteam să-mi închipui ceva mai rău de-atâta.

Îmi amintesc că a întins mâna spre faţa mea, cu degetele ude şi aburinde în ger, iar eu am zis:

— Îmi pare rău.

Şi apoi:

— Nu mai e nici un pericol.

Degetele lui ude erau înăuntrul meu şi eu îi ziceam în continuare „domnu’”.

Îi tot repetam:

— Câinii ăia s-au dus demult.

Neddy Nelson: Istoricii îi zic „Neant”, locul fără de loc, unde timpul e oprit. Locul din afara timpului.

Irene Casey: Bărbatul mi-a pus un genunchi pe piept, ca şi cum ar fi îngenuncheat pe mine, apoi şi l-a coborât şi şi-a înfipt vârful pantofului său negru între cracii blugilor mei. În timp ce mi-a tras blugii şi chiloţii în jos, până la şosete şi pe glezne, eu m-am gândit ce mulţi oameni

stăteau la masa de Crăciun la mine acasă. Prea mulţi pentru ca mama să-mi simtă lipsa vreun pic.

Echo Lawrence: Pe oul de Paşte pe care mi l-a lăsat, Rant scrisese cu ceară albă, aşa că după ce l-am cufundat în vopsea, am putut să-i citesc mesajul secret.

Irene Casey: Era mai rău decât să-şi bată joc de tine Basin Carlyle sau să fii pocnită prea tare cu mingea la „Raţele şi vânătorii”, la ora de educaţie fizică. Mai rău decât crampele. Lovitul, împinsul şi scormonitul acolo, înăuntru, dor. Gheaţa se topeşte sub mine şi devine o pojghiţă de apă murdară şi nisipoasă. Gheaţa aia subţire se face sub mine o băltoacă noroioasă.

Mi-am închipuit cum stă o bucată de pânză fixată într-un loc, apoi e împunsă iarăşi şi iarăşi de o maşină de cusut mare şi lentă.

Eu stăteam cu braţele înfăşurate strâns, ca bebeluşii ori ca o mumie, ca nou-născuţii ori ca un mort definitiv, iar bărbatul se mişca peste mine tot mai repede, până ce a înţepenit deodată şi toţi muşchii şi articulaţiile i s-au făcut tari ca piatra. Au îngheţat.

Apoi s-a înmuiat cu totul, s-a relaxat, dar tot nu mi-a dat drumul. Mă ţinea mai departe cu degetele.

Inima i s-a liniştit şi el a zis:

— Nu s-a întâmplat. Nu încă. Ca să fim siguri, a continuat bărbatul, o să trebuiască s-o mai facem o dată.

Echo Lawrence: În loc de vopsea, am băgat oul într-o ceaşcă de cafea. După ce am băut cafeaua, oul stătea acolo, în fundul ceştii, cu cuvintele lui Rant, care îmi zicea: „În trei zile o să mă întorc din morţi”. Un soi de citat de Paşte.

Irene Casey: Cât a stat şi a aşteptat, omul şi-a mirosit mâna şi a zis:

— Miroşi exact ca mămica şi bunica ta când erau de-o vârstă cu tine...

Nimic nu mişca. Nimic nu lătra.

— Dacă păstrezi copilul, mi-a şoptit el, cu gura pe ochii mei şi cu buzele pe pleoapele mele strânse tare, o să fii cea mai vestită mamă din toată istoria...

A început iar să se mişte acolo jos, presându-mă pe gheaţă, împingându-mă cu tot cu gheaţă în apa râului, şi a spus:

— Dacă nu-l păstrezi, o să mă întorc să-ţi fac altul...

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Dacă vreţi să ştiţi neapărat, mesajul secret scris pe oul meu era „Lua-te-ar dracu'!"

Irene Casey:

— Da, a zis el, frecându-se de gâtul meu cu bărbia lui aspră.

A zis:

— Da. Daa. O, da.

Şi apoi:

— Te rog.

Şoldurile i s-au izbit atât de tare de ale mele, că în gheaţa de dedesubt au apărut una, două, trei crăpături în formă de fulger. Apa a început să se strecoare deasupra gheţii. Crăpăturile albe s-au întins în zigzag spre mal.

Cartuş Dunyun: Nu pricepeam de ce, dar pe oul meu scria „Green Taylor Simms".

Irene Casey: Când s-a înălţat pe coate, bărbatul s-a uitat în jos şi a zis:

— Sângerezi.

S-a uitat la mâna mea, înăuntrul pumnului, căci strânsesem atât de tare banul ăla, că

aurul mă tăiase în palmă. Marginile lui săpaseră o cicatrice perfect rotundă, mai adâncă în partea de sus şi de jos a cercului. Bărbatul mi-a desfăcut degetele şi acolo, înăuntru, banul de aur arăta ca un Crăciun în sângele meu roşu-aprins. Aveau să treacă destule săptămâni după Anul Nou până să-mi dispară urma aia vânătă cu anul 1884.

Iar bărbatul ăla mi-a spus:

— Păstreaz-o. Ca să ai cu ce să plăteşti curăţatul puloverului.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Până acum vânătoarea de buşeli nu avusese un chip anume şi pare imprudent să-i oferi unul. Nu există nici un fenomen de genul „străfulgerării”. Nu există „istorici” nemuritori. Ce pare mai probabil: bălăriile astea despre călătoria în timp sau faptul că un tânăr a înnebunit?

Să susţii altceva ar însemna o ţicneală şi o iresponsabilitate maximă.

Irene Casey: Omul şi-a tras pantalonii, deşi socoteala încă îi mai scotea aburi de la pipi şi de la sânge. Încă mai picura spermă din ea. Şi-a tras fermoarul şi şi-a rotit capul în jur. Apoi şi-a coborât ochii spre mine şi a zis:

— Rămâi aici până plec.

Şi a pornit-o în susul râului, direct prin albie, până ce a dispărut dincolo de cel mai îndepărtat orizont.

Tina Cumva: Nu, adevărata minciună, adevăraţii mincinoşi sunt Echo Lawrence şi Cartuş Dunyun, fiindcă ei ştiu adevărul, da’ nu vor să-l zică. Poţi să te întorci în timp şi să meştereşti la cele trecute. Şi ei asta încearcă noapte de noapte.

Irene Casey: Cu picioarele desfăcute către cerul albastru de Crăciun. Puloverul îmi îngheţase. Se prinsese în gheaţă în câteva locuri. Pe jumate adormită, că nu putusem să respir, urmăream cu ochii bulele de apă sub spărturile de dedesubt. Urechile îmi prindeau vaierul şi jelania râului, care arunca deoparte bucăţile sparte.

Sângele meu viu şi pişatul meu îngheţau. Şi sperma bărbatului.

Gheaţa de pe râu se spărgea, se făcea bucăţi. Revenea la viaţă.

Tina Cumva: Astfel, o mare parte din cei de la putere au anticipat evenimentele curente şi au profitat de ele. S-ar putea ca aşa să fi controlat lucrurile dintotdeauna. Sau, poate, căderea

asta în trecut se limitează la istoria modernă. N-am cum să ştiu. N-ai de unde să ştii. Ştiu doar atât: există oameni care o fac. Şi nu vor ca tu să afli.

Irene Casey: Eu lăsam gheaţa să mă scufunde aşa, tot mai tare, în frigul ăla mare, când numai ce aud o voce din tufişuri. Dintre papura de pe malul râului îngheţat o voce zice:

— Doamnă Casey?

Apoi:

— Irene?

Vocea mai zice:

— Mami?

Şi de-acolo apare un băiat aproape gol, care tremură şi se strânge singur în braţe.

O bucată albastră de hârtie îi ascunde partea de sub pântece. E o chestie de spital. Stătea acolo aşa, în nişte papuci de plastic, şi-atunci a zis:

— N-a vrut să mă ia nici o maşină.

Clănţănind din dinţi, a mai întrebat:

— Am ajuns prea târziu?

Şi-apoi:

— Am ajuns prea târziu.

Echo Lawrence: Brăţara de identificare de la spital, aia pe care-o purta Chester în ziua aia, e

de pe vremea când l-au scos din râu. Cu nouăsprezece ani înainte de ziua când Rant s-a azvârlit cu maşina în acelaşi curs de apă. Încă mai am brăţara. Chet mi-a dat-o mie.

Ziua în care Rant a dispărut în râu şi ziua în care Chet a ieşit pe mal, amândouă sunt 21 decembrie.

Irene Casey: Băiatul stătea în mâlul îngheţat pe vârfurile degerate ale picioarelor şi avea amândouă mâinile împreunate dinaintea aburului ce-i ieşea din gură. Chircit şi tremurând tot, ca un pumn slăbănog, mi-a zis:

— O să fie bine... O să fii bine...

Avea cicatrici pe braţe – de sus până jos. Şi dinţii ăia care îi clănţăneau erau negri.

Să fi fost de vârsta unui elev de liceu, nu mai mult.

Doar că avea hârtia aia albastră de spital şi stătea în păpuriş gol ca un prunc.

Neddy Nelson: Oricât de naşpa sună, nu s-a însurat Rant chiar cu mama lui? Nu şi-a schimbat el numele în Chester Casey şi n-a rămas acolo ca să crească şi copilul? Ca să se crească pe sine?

Irene Casey: Nu mai puteam sta în fund, aşa de tare îngheţasem. Nu puteam nici să mă

aplec atâta cât să-mi apuc blugii sau vreuna din perechile de chiloţi.

Băiatul ăla gol a venit împleticindu-se spre mine pe gheaţa care se sfărâma şi se afunda. Îmi tot zicea:

— Nu te mişca.

Repeta întruna:

— Eşti rănită.

Râul se umfla, arunca gheaţă peste maluri, iar el îmi zicea:

— Să nu încerci niciodată să faci autostopu' îmbrăcat aşa.

Papucii albaştri de plastic îi alunecă şi plescăie, dar el ajunge lângă mine şi se apleacă, dând să mă ajute să-mi trag chiloţii şi blugii. Când degetele lui tremurătoare se apropie, gata să mă atingă, între noi se aprinde o scânteie, între mâna lui şi a mea se iscă o scânteie electrică. Pârâie tare. O lumină electrică în lumina zilei. Între degetul lui şi-al meu.

Neddy Nelson: Păi, nu-i ca... Sfânta Treime? Rant, Chester şi bătrânul Green Taylor Simms? Ca la Biserica Catolică: trei oameni care-s acelaşi, dar şi separaţi?

Irene Casey: Amândoi îngheţaţi, ne târâm pe gheaţa spartă, iar în urechi îmi răsună vuietul râului din spatele nostru. Puloverul meu de Crăciun e lăbărţat şi murdar. E pătat cu roşu şi galben. Sânge şi pipi. E lălâu şi sfâşiat.

Băiatul cel gol îmi zice:

— Îmi pare rău pentru... asta.

Iar eu mi-am desfăcut nasturii şi mi-am scos de pe braţe mânecile pline de noroi. I-am întins puloverul şi i-am spus:

— Ia-l. O să mori de frig.

Neddy Nelson: Nu se explică în felul ăsta de ce n-a fost Chet Casey aşa de distrus de moartea puştiului său? De ce s-a mutat şi s-a stabilit aici? Nu vorbim oare de bucle mari de timp trecut?

Irene Casey: În timp ce ne întorceam la cina de Crăciun, l-am întrebat:

— Şi cine eşti tu de fapt?

Iar băiatul mi-a zis:

— N-ai vrea să ştii...

Echo Lawrence: Bucle, ca alea de la brodat.

Cartuş Dunyun: Cât de imposibil e aşa ceva? Rant Casey nu-i mort, a devenit Chester. Tăticul. Când maşina lui Rant a luat foc şi a

lăsat numai urme de pom de Crăciun pe o parte a viaductului de pe Barlow Avenue, el s-a întors în timp, dar nu ca s-o omoare pe Irene, cum plănuise Simms. Rant s-a întors doar ca să împiedice atacul asupra lui Irene. Asta-i mai mult decât imposibil.

Irene Casey: Aşa a intrat Chet în viaţa mea. Şi până nu am văzut că nu-mi mai vine ciclul, nu am fost sigură, dar tot aşa a intrat şi Buddy în viaţa mea.

Echo Lawrence: M-a trezit lătratul câinilor. Eram încă în maşină, cu ochii pe vechea casă a lui Rant. Era încă noapte. Lumina de pe verandă a clipit, iar uşa de plasă a scârţâit. Silueta cuiva s-a aplecat în afară şi o voce de femeie a strigat:

— Aport!

Urlatul, lătratul şi mârâitul s-au redus, au pălit, iar sunetul s-a făcut neclar.

Cartuş Dunyun: Sub licărirea becului gălbui, femeia de pe verandă a ţipat:

— Aport! Vino-ncoace, băiete!

De lângă trunchiul unui salcâm s-a desprins o siluetă. O umbră a ieşit din umbră şi o voce de bărbat a zis:

— Doamna Casey?

Echo Lawrence: Şi Irene a zis:

— Bodie? Bodie Carlyle?

Între timp silueta pusese deja un picior pe prima treaptă de la verandă. Uşa de plasă a scheunat şi Irene a zis:

— Hai înăuntru. O să mori de frig...

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): Vedeţi, viaţa doar se arată a fi bună ori rea şi numai pentru puţină vreme. După aia se schimbă într-alt fel.

Cartuş Dunyun: Omul a pătruns înăuntru. Lumina de pe verandă s-a stins.

Neddy Nelson: Şi nu ăsta a fost momentul în care făcătura aia de şerif, Carlyle, ne-a arestat?

38. Comunitate

Dr. Christopher Bing, doctor în ştiinţe (*antropolog*): Fenomenul cunoscut îndeobşte sub numele de vânătoarea de buşeli este pur şi simplu cea mai recentă manifestare a unui spaţiu liminal, care furnizează o sublimare cathartică şi dă naştere unei comunităţi

normative, ce se imunizează în acest mod la orice formă de ostilitate reprimată legată de statu-quo şi, concomitent, reuşeşte să menţină intactă structura socială existentă.

Din eseul *Liminalitate şi comunitate* de Victor Turner (*antropolog*): Profeţii şi artiştii tind să fie persoane liminale şi marginale, „oameni de limită”, care se străduiesc cu o sinceritate pasionată să se elibereze de clişeele asociate obligaţiilor impuse de poziţia şi rolul lor social şi să intre în relaţii esenţiale cu alţi oameni, atât în realitate, cât şi în imaginaţie.

Dr. Christopher Bing, doctor în ştiinţe: Conform definiţiei oferite de antropologul Victor Turner în cartea sa *Ritualul procedurii: structură şi anti-structură* (1969), spaţiile liminale se manifestă la interstiţiile dintre două faze distincte ale vieţii. Potrivit lui Turner, absurditatea şi paradoxul definesc regularitatea. Regularitatea emergentă din haosul spaţiului liminoid este cea care permite existenţa unei societăţi altminteri organizate.

Ina Gebert, masterand (*teolog*): Se poate afirma că exemplul cel mai bun de

spaţiu liminal este ritualul laic al Halloweenului, aşa cum e el practicat la ora actuală în Statele Unite. În acea seară anume ierarhiile puterii sunt inversate, permiţându-le copiilor să le ceară tribut adulţilor. Copiii sus-pomeniţi poartă măşti care copiază simboluri ale puterii. Ele includ fantome şi schelete, adică agenţi ai morţii, vrăjitoare care distrug fertilitatea, animale sălbatice precum lupii şi leii sau personaje marginale cultural, precum cowboy-ii, cerşetorii şi piraţii. Mascaţi astfel, copiii ameninţă să provoace daune proprietăţii, ca pedeapsă pentru adulţii care nu îi recompensează.

Dr. Erin Shea, doctor în ştiinţe (*teolog*): Exemplele clasice de spaţii liminoide extinse includ festivalul anual al Omului în Flăcări, desfăşurat în deşertul Black Rock din Nevada, aşa-numitul ConFest din Australia, întâlnirile internaţionale Rainbow Family şi aşa-zisa „Renaştere Celtică”, ce are loc în Glastonbury, Anglia.

Dr. Christopher Bing, doctor în ştiinţe: În linii mari, diferenţa dintre liminal şi liminoid este definită după cum urmează. Termenul „liminal” se referă la un ritual ce marchează

trecerea dintr-o etapă a vieţii în alta: un botez, o absolvire, o lună de miere. De cealaltă parte, un eveniment „liminoid” tipic, precum un concert rock, o noapte de *rave* sau o petrecere sexuală a unui grup poligam ce practică amorul liber, se petrece în afara cursului obişnuit al vieţii şi nu marchează o asemenea trecere existenţială. Caracteristica definitorie a spaţiului liminoid este aceea că toţi participanţii acţionează ca şi cum ar fi egali. Diferenţierile sociale sau de castă sunt date deoparte şi toţi cei prezenţi se bucură de afecţiunea reciprocă şi egalitaristă a celorlalţi. Pentru a denumi acest tip de solidaritate şi dragoste spontană, Turner a folosit cuvântul latinesc *communitas,* comunitate.

Dr. Erin Shea, doctor în ştiinţe: Exemple mai puţin semnificative de spaţii liminoide sunt pelerinajele religioase, „expediţiile” din concedii, cluburile de lupte şi vânătoarea de buşeli.

Ina Gebert, masterand: Cele mai obişnuite spaţii liminale sunt ritualurile în care membrii unei societăţi îşi schimbă temporar între ei poziţiile sociale. Regele devine servitor. Servitorul, rege. Papa romano-catolic

îngenunchează şi spală picioarele săracilor. Pastorul penticostal respectabil şi bine îmbrăcat se prăbuşeşte pe podea, agitându-se convulsiv şi mormăind cuvinte de neînţeles. La bordul submarinelor nucleare ce rămân scufundate în misiuni de câte trei luni, ofiţerii şi echipajul schimbă rolurile în ritualuri periodice precum „Hefe Cafe”, o cină oficială de la mijlocul misiunii, pe parcursul căreia comandanţii trebuie să-şi servească subordonaţii şi să le asculte ordinele. De fiecare dată această degradare de scurtă durată sporeşte puterea pe termen lung a entităţii conducătoare.

Dr. Christopher Bing, doctor în ştiinţe: În cel mai rău caz, evenimentul liminal sau cel liminoid funcţionează ca o supapă de evacuare a spaimelor acumulate în timp, protejând astfel civilizaţia în ansamblul ei. În cel mai bun caz, spaţiile liminale şi cele liminoide devin laboratoare sociale, în cadrul cărora participanţii pot testa şi imagina noi forme de autoexprimare şi noi structuri sociale.

Ina Gebert, masterand: Cei vii se simt întotdeauna superiori celor morţi. Gândiţi-vă la faptul că moartea reprezintă degradarea

ultimă – şi în acelaşi timp o ocazie pentru ca o comunitate să-şi exprime fără nici un risc adevăratele sentimente faţă de un individ. De exemplu, scena funerară din *Tom Sawyer*, în care comunitatea crede că personajul principal s-a înecat şi organizează o slujbă pentru a-l jeli public. În ciuda dispreţului lor obişnuit pentru „decedat”, comunitatea îşi exprimă dragostea reprimată. Odată ce Tom Sawyer apare, dând impresia că s-ar fi întors din morţi, comunitatea exultă.

Dr. Erin Shea, doctor în ştiinţe: E de presupus că autorităţile locale au cunoştinţă de vânătoarea de buşeli şi îi permit să continue. Ritualul amintit oferă o eliberare cathartică a impulsurilor antisociale şi antiautoritare fie prin extenuarea respectivelor persoane, fie prin schilodirea sau eliminarea lor completă, în urma morţii. Indiferent cum ar fi, vânătoarea de buşeli funcţionează ca un program social ieftin şi eficient de păstrare a ordinii sociale actuale.

Dr. Christopher Bing, doctor în ştiinţe: Un ritual liminal tipic se desfăşoară în trei etape. Pre-liminalul, liminalul şi post-liminalul. În cazul fenomenului numit vânătoarea de buşeli

aceste etape se manifestă astfel: decorarea şi parada vehiculelor, vânătoarea propriu-zisă, inclusiv accidentele, şi spectacolul public al certurilor prefăcute de după accident, cunoscut în mod obişnuit sub numele de „mulgerea accidentului”.

Dr. Erin Shea, doctor în ştiinţe: În cultura Vânătorilor de Buşeli tendinţa de a submina simboluri liminale tradiţionale este inerentă. Femeia îmbrăcată în rochie de nuntă nu este o mireasă autentică. Respectiva „femeie” ar putea fi de fapt un bărbat. Mobila legată pe acoperişul maşinii nu indică o mutare în altă locuinţă. Semnul şcolii de şoferi nu are intenţia de a proteja un conducător auto lipsit de experienţă.

Ina Gebert, masterand: Aşa cum ritualul învierii lui Tom Sawyer duce cu gândul la Hristos – un tânăr strălucitor care moare şi renaşte întru nemurire –, tot astfel şi cultura contemporană continuă să genereze zeităţi conform aceluiaşi model. În ultimele decenii celebrităţi precum Elvis Presley, Jim Morrison şi John Belushi au fost nimicite de succesul lor, au murit înainte de vreme şi, ca atare, sunt subiectul zvonurilor ce susţin că ar fi încă în

viaţă. Această înviere ar putea semnifica pur şi simplu o negare publică a sfârşitului lor, dar ea e de obicei ulterioară unei explozii generale de tristeţe şi recunoaştere, care serveşte la construirea unei mitologii centrate pe individul devenit de-acum nemuritor.

Dr. Erin Shea, doctor în ştiinţe: Exemplele de liminalitate de limbaj includ expresia franţuzească pentru apus sau crepuscul: „Între câine şi lup”. Aceeaşi expresie e folosită pentru a descrie ultimele luni din viaţa unei persoane, când abilităţile ei fizice şi mentale slăbesc. În engleză expresia pentru crepuscul, „când toate pisicile sunt gri”, demonstrează ştergerea ierarhiilor sociale şi a indicatorilor vizibili de statut social.

Din eseul *Liminalitate şi comunitate* de Victor Turner: Este ca şi cum ar fi reduşi sau coborâţi la o stare de uniformitate, pentru a fi remodelaţi şi dotaţi cu puteri suplimentare, care să le permită să facă faţă noii lor condiţii de viaţă.

Ina Gebert, masterand: Rant Casey şi Karl Waxman reprezintă ultima reîncarnare a acestui model străvechi. Despre ambii bărbaţi, nimiciţi de o moarte violentă în public, se

zvoneşte că ar fi în viaţă – şi nu doar în viaţă, ci şi nemuritori. Se spune că Waxman ar fi călătorit înapoi în timp şi şi-ar fi ucis părinţii înainte de momentul zămislirii lui, menţinându-se astfel într-o stare liminală permanentă. Casey... ei bine, cu Casey e o altă poveste: el reprezintă mântuirea prin recunoaştere publică şi ataşament emoţional, un refuz în masă al faptului că ar fi murit într-un accident de automobil temeinic demonstrat.

Cartuş Dunyun: Tot rahatul ăsta antropologic e groaznic de plictisitor – şi asta-i puţin spus. Vânătoarea de buşeli înseamnă doar distracţie. Distracţie şi amuzament. Vă rog, n-o ucideţi cu vorbe mari.

39. Vârcolaci 5

Hudson Baker (*elevă*): E greu de explicat, dar în fiecare cabină din fiecare toaletă a liceului în care intram cineva scrisese „Amber Nye face spume de la turbare!”

Numai că în realitate chiar Amber scrisese asta.

Zău că e greu de explicat.

Toni Wiedlin (☾ *vânător de buşeli*): Puştii de liceu băgau un dans pe care-l numeau „Bălosul”, ceea ce însemna că se prefăceau că au picioarele parţial paralizate, ca un bolnav de rabie în ultima fază. Se împleticeau pe ringul de dans, cu spume la gură de la capsulele de calciu efervescent puse pe limbă, se izbeau unii de alţii şi mârâiau. Se spune că dansul ăsta-i numai bun ca să fii împuşcat de poliţie.

Cartuş Dunyun (☾ *vânător de buşeli*): La oamenii care vor să ia microbul le zicem „scuipăcioşi”. Ăia care-s dispuşi să transmită mai departe turbarea se cheamă „voiajori”.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (☾ *istoric*): Cum a descris cândva Charles Dickens Regimul Terorii din Franţa: în vreme de ciumă vor exista întotdeauna oameni care nu-şi pot afla liniştea până ce nu ajung să se molipsească.

Hudson Baker: Amber şi cu mine ne acopeream pe tot corpul, absolut complet, cu cremă de plajă cu factor de protecţie 200 sau cam aşa ceva. Aşa de tare voiam să se

şuşotească despre noi că suntem Oameni de Noapte sau ca poliţia de stingere să încerce să ne aresteze. Când stau să mă gândesc, îmi dau seama că voiam ca lumii să-i fie frică de noi. Ca şi cum puteam s-o luăm razna complet în orice clipă şi să sărim la gâtul tuturor celor de la Academia Calea Creştină.

Toni Wiedlin: Îmi amintesc că auzisem nişte Oameni de Noapte mai prostuţi cum se lăudau cu ceea ce ei numeau „descendenţa” lor, adică sursa originală de infectare cu turbare. Orice puşti, fără nici o excepţie, se jură că el sau ea au fost infectaţi de Rant Casey sau de Echo Lawrence. Toţi vor să se simtă speciali, ca să cucerească o poziţie mai bună printre ai lor – dar nu *prea* speciali. Cei mai mulţi dintre puştanii ăştia vor să fie speciali în acelaşi fel în care-s speciali şi prietenii lor.

Hudson Baker: Mama şi tatăl lui Amber habar n-aveau că ne furişam afară în fiecare noapte. Purtam peruci din alea negre ca tăciunele şi machiaj alb. Acum îmi dau seama că adevăraţilor Oameni de Noapte trebuie să le fi părut, cum ar veni, vai de capul nostru de prostovane... Purtam colanţi negri pe sub rochii negre, găsite la magazine de haine la

mâna a doua, de care domnul şi doamna Nye nici habar n-aveau că le aveam. Stăteam la intersecţii şi aşteptam să oprească vreo maşină plină cu vânători de buşeli.

Acum zău că-mi vine tare greu să vorbesc despre asta.

Toni Wiedlin: Îmi amintesc cum toată lumea zicea că Rant Casey era părintele vânătorii de buşeli şi că nu era mort. Aceiaşi puşti or să vă spună şi că Elvis, Jim Morrison şi James Dean pur şi simplu s-au săturat de lumina reflectoarelor şi şi-au înscenat moartea, ca să poată scrie poezii în sudul Franţei. Când toată lumea minte că l-a văzut pe Rant Casey şi s-a sărutat cu el, minciunile astea impun o realitate în care toată lumea are de câştigat. Guvernul zice că Rant e viu fiindcă are nevoie de-un personaj negativ. Puştii zic că-i viu fiindcă au nevoie de un erou.

Hudson Baker: Amber îl iubea aşa de tare pe Rant, că se ducea la poştă şi fura afişul cu „Căutat” de pe panoul de-acolo, cu primii zece oameni căutaţi de FBI. De fiecare dată când FBI-ul îl înlocuia, Amber îl fura iar. Pe afiş era poza lui de când imigrase în Noapte. Amber voia să-şi tapeteze camera cu posterele alea

de la FBI, da’ domnul Nye ar fi murit de groază. Pe bune.

Toni Wiedlin: Pentru cei tineri Rant şi Echo deveniseră Adam şi Eva ai epocii lor. F. Scott şi Zelda, John şi Yoko, Sid şi Nancy, Kurt şi Courtney. Mi-aduc aminte că toţi cei care îşi trasau originea rabiei până la gurile lui Rant şi Echo, toţi îşi spuneau „copilul lui Rant” sau „plodul lui Echo”.

Fiecare liceu are câte un Romeo şi o Julietă, câte un cuplu tragic. Şi fiecare generaţie e la fel.

Hudson Baker: La noi la liceu, pe timpul nopţii, sala de clasă şi băncile noastre le folosea o altă clasă. Puştii de noapte. Aveau propriii lor profesori de noapte, oameni de serviciu şi tot restul. Chiar şi asistenta lor medicală. Puştii de noapte stăteau în băncile noastre în timp ce noi dormeam acasă, iar noi stăteam în ele când dormeau ei. Uneori găseai câte un bileţel lipit cu gumă de mestecat sub bancă, de la un puşti de noapte care încerca să intre-n contact cu tine, aşa că-i lăsai şi tu un bilet în acelaşi loc. Aşa am ajuns eu şi cu Amber să-l cunoaştem pe tipu’ ăsta, Gregg Denney.

Gregg Denney (☾ *elev*): Târfele alea de zi îţi ies ele în cale, că nu mai vor să fie virgine. Eu m-am asigurat de o rezervă nesfârşită de păsărici curate. Numai cât auzeau că-s infectat, şi curvele de zi tăbărau imediat pe mine. Noi, ceilalţi, le ziceam „scuipăcioase”, aşa de tare umblau după scuipat.

Cartuş Dunyun: Fiecare căcăcios de zi care spune că l-a pupat Rant îşi zice „pursânge”. Cât de jalnici puteau fi? De parcă erau cai de curse ori vampiri. Jalnici e puţin spus.

Hudson Baker: Gregg Denney e un prădător clasa întâi, mie-n sută.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Ca şi la Zâna Măseluţă, fiecare cultură are versiunea ei proprie de „bau-bau”, o entitate misterioasă care există nu pentru a răsplăti copiii, ci pentru a-i pedepsi. Cum e, de exemplu, la olandezi Zwarte Piet, însoţitorul lui Moş Crăciun, care-i biciuieşte pe copiii neastâmpăraţi şi răi. În Spania El Coco e un monstru inform şi păros care-i mănâncă pe copiii ce refuză să se ducă la culcare. În Italia L’Uomo Nero e un bărbat îmbrăcat într-un trenci negru şi îi răpeşte pe copiii care nu

mănâncă tot la masă. Homem do Saco al portughezilor, Torbalan din Bulgaria şi persanul Lulu-Khorkhore sunt asemănători cu Moş Crăciun, căci au şi ei un sac imens, dar nu pentru a le aduce daruri copiilor, ci pentru a-i lua cu ei pe cei neascultători.

Hudson Baker: Amber şi cu mine făcuserăm un legământ: să nu ne urcăm în nici o maşină una fără cealaltă. Dacă o echipă de vânători de buşeli n-avea loc decât pentru una din noi, le făceam semn să plece şi aşteptam alta. Amândouă sau nici una, aşa a fost mereu şi pentru totdeauna legământul nostru.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe (*epidemiolog*): Societatea modernă s-a luptat cu problema supertransmiţătorilor încă de pe vremea când Mary Mallon a refuzat să-şi modifice comportamentul. Fiindcă Mary „Tifos” a ţinut neapărat să lucreze ca bucătar, şi-a petrecut ultimii douăzeci şi trei de ani din viaţă în carantină pe North Brother Island, în New York. Recent, în 1999, *The New England Journal of Medicine* relata cazul unui băiat de nouă ani din Dakota de Nord, ai cărui plămâni prezentau o concentraţie neobişnuită de bacili tuberculoşi. Băiatul şi-a infectat familia şi

cincizeci şi şase de colegi de şcoală. În schimb, el părea să fie perfect sănătos. *Annals of Internal Medicine* au prezentat un caz similar din 1996, cu o secţie de terapie intensivă postoperatorie dintr-un spital, unde originea unei epidemii de infecţii stafilococice rezistente la antibiotice a fost descoperită în coloniile de *Staphylococcus aureus* ascunse în sinusurile unui student la Medicină aparent sănătos.

Neddy Nelson (*vânător de buşeli*): Aţi auzit vreodată de Legea Urgenţelor Medicale? Ţineţi minte că a fost promulgată de preşedinte chiar după acel fiasco din 11 septembrie? Ştiaţi că decretul ăla îi permite guvernului să declare pe oricine un pericol la adresa sănătăţii publice şi să-l închidă pentru tot restul vieţii? Aţi auzit să se respecte drepturile cuiva? Credeţi c-o să aveţi parte de un proces cu juraţi? Glumiţi, nu?

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: În China rurală stigmatizarea socială asociată cu lepra îi făcea pe mulţi dintre cei infectaţi să-şi ascundă boala. Ca reacţie, guvernul a oferit o recompensă în bani oricui dădea în vileag un

lepros, silindu-i astfel pe cei infectaţi să se trateze şi eliminând boala din ţară.

În India, unde o formă mai democratică de guvernare împiedică realizarea unui asemenea program, cazurile de lepră rămân un lucru obişnuit.

Legea Urgenţelor Medicale îndrituieşte pur şi simplu guvernul federal să suspende toate structurile administrative statale şi locale, să confişte proprietăţi şi să pună populaţia în carantină, pentru a acţiona eficient împotriva oricărui agent patogen.

Hudson Baker: Pentru Amber infectarea însemna legământul suprem. Ca şi cum ea şi cu tipul respectiv ar fi fost condamnaţi să rămână împreună. Dacă stau să mă gândesc acum, mi se pare că ea credea că un pic de contact cu moartea ar fi făcut-o să se bucure mai tare de viaţă. S-ar fi simţit mai vie aşa. Oamenilor obişnuiţi le părea rău de ea, unii chiar ajungeau să se sperie sau să se îngreţoşeze, da’ Amber vedea în toate astea un plus de atenţie.

Amber zicea că aşa o să înceteze să mai încarce experienţe procesate. Ea chiar voia să trăiască o viaţă reală, să fie vie. Adică asta *chiar* mi-e greu să o explic.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Termenul de „*bogeyman”*[15] e derivat din „Boney”, porecla dispreţuitoare dată de britanici lui Napoleon Bonaparte. Cu timpul, numele a devenit *boneyman* şi mai târziu *bogeyman,* dar a fost folosit mereu de britanici ca o ameninţare, pentru a-şi face copiii să-i asculte.

Hudson Baker: Eram eu şi cu Amber şi ea voia să facem echipă cu Gregg Denney. Aia e noaptea în care n-am urcat în maşină. Am lăsat-o să se ducă singură.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Cum e foarte probabil să se fi întâmplat şi cu Buster Casey, la un purtător asimptomatic al infecţiei reacţia imunitară tinde să fie compromisă de o boală avută deja. De exemplu, un supertransmiţător puternic de *Coronavirus,* boală cunoscută îndeobşte sub numele de „SARS”, sindrom acut respirator sau „pneumonie atipică”, suferea de o afecţiune preexistentă la rinichi, iar aceasta i-a permis pacientului să ţină în incubaţie şi să transmită cantităţi imense de viruşi.

---

[15] „Bau-bau” sau „Omul Negru” (engl.).

Gregg Denney: O târfă rămâne însărcinată şi zice că vrea să păstreze copilul meu cu turbare. Vrea ea să vadă dacă poate să ducă toată sarcina fără să-şi vindece infecţia. Habar n-am despre ce vorbeşti.

Hudson Baker: Amber îmi spunea tot timpul:

— Rant Casey e părintele turbării mele...

De parcă Amber se întâlnise cu el şi-l ştia şi tot restul. Cum ar veni, iubirea lor era pecetluită cu un sărut.

Gregg Denney: Poate că oi fi băgat bebeluşi în vreo târfă de zi, da' nu, turbare n-am avut niciodată de-adevăratelea. Am dat numai de veste că aş fi infectat, ca să-mi menţin cota la gagici.

Hudson Baker: Amber trăia deja cu Gregg Denney. Se aştepta să facă un copil, ceva gen jumate om, jumate animal. Adică mi-a spus odată:

— Fac un pas gigantic înapoi pentru evoluţia umană...

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Ca şi în cazul serotipului Rant de *Lyssavirus,* cele mai multe dintre epidemiile moderne au „sărit" de la animale la fiinţele umane. Pneumonia

atipică sau sindromul SARS a început ca o varietate bovină de *Coronavirus,* numită şi „febra turmelor”, boala Creutzfeld-Jakob este forma umană a encefalopatiei spongiforme bovine, numită şi „boala vacii nebune”, iar sindromul imunodeficienţei dobândite derivă cel mai probabil de la virusul imunodeficienţei primatelor.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Odată cu moartea – sau cel puţin dispariţia – lui Rant Casey, acesta a devenit un bau-bau foarte eficient pentru guvernul nostru. De fiecare dată când administraţia federală trebuia să distragă atenţia opiniei publice de la propria sa incompetenţă, şeful Serviciului de Sănătate Publică anunţă pur şi simplu o nouă declanşare a epidemiei de rabie, a vânării lui Rant ori a amândurora.

Neddy Nelson: Nu vedeţi că de fapt nu există nici o epidemie de turbare? Nu vă daţi seama că Rant Casey e doar un ţap ispăşitor al politicienilor? Chiar acceptaţi ideea că Lee Harvey Oswald[16] a acţionat de unul singur?

[16] Lee Harvey Oswald (1939-1963), presupus asasin al preşedintelui american John Fitzgerald Kennedy.

Sau că James Earl Ray era într-adevăr un „pistolar singuratic” atunci când l-a asasinat pe dr. Martin Luther King? Şi ce părere aveţi de Sirhan Sirhan[17]? Sau de John Wilkes Booth[18]?

Chiar credeţi că un singur om a provocat o întreagă epidemie naţională de rabie?

Gregg Denney: O târfă cu hormonii dezlănţuiţi şi creierul afectat destul de zdravăn de turbare... sună a chestie cu care n-aş vrea să am de-a face. Las-o baltă. Am auzit de oameni care pot avea scuipatul infectat ani în şir. Poate că ea era din ăia.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe: Alţi termeni folosiţi pentru supertransmiţători sunt „superinfecţioşi” sau „supergazde”. Din pricina particulelor invizibile de salivă şi mucozităţi din jurul unor astfel de indivizi contagioşi, epidemiologii îi numesc uneori „cazuri nor”.

Neddy Nelson: Nu vă sperie că Legea Urgenţelor Medicale are acum prioritate în faţa tuturor drepturilor legale ale unei persoane?

---

[17] Sirhan Bishara Sirhan, condamnat la închisoare pe viaţă pentru asasinarea senatorului Robert F. Kennedy.

[18] John Wilkes Booth (1838-1865), actor american, asasinul preşedintelui Abraham Lincoln.

Cartuş Dunyun: Stilul ăsta de a-ţi închide toţi adversarii fără să-i învinuieşti de vreo infracţiune şi fără să le permiţi contactul cu un avocat se numeşte carantină. Doctorii sunt noii judecători şi juraţi. Boala e noua armă de distrugere în masă.

Neddy Nelson: De ce credeţi că toţi radicalii politici ajung „diagnosticaţi” cu turbare şi apoi sunt închişi până ce se anunţă, inevitabil, că au decedat? Nu vedeţi că asta-i o legalizare a asasinatului?

Hudson Baker: Când n-am mai putut suporta, i-am sunat pe domnul şi doamna Nye şi le-am povestit tot despre Amber, despre biletele lipite cu gumă de mestecat şi vânătoarea de buşeli, iar ei s-au dus şi au angajat un detectiv.

Doar că atunci când au mers acolo unde locuia Gregg Denney, Amber plecase.

Neddy Nelson: Cum puteţi să spuneţi că Rant Casey a reacţionat exagerat? Cum ar trebui să reacţioneze o persoană inteligentă când descoperă că nu-i decât produsul unui sistem corupt şi rău? Cum să mai trăieşti după ce-ai descoperit că fiecare răsuflare, fiecare dolar pe care-l plăteşti impozit şi fiecare copil pe care-l

zămisleşti şi îl iubeşti or să perpetueze acelaşi sistem al răului?

Cum să mai trăieşti când ştii că fiecare celulă şi fiecare strop din sângele tău fac parte din răul acela mare?

40. Conexiuni finale

Wallace Boyer (*vânzător de maşini*): Dacă ţi-ai scărpina urechea exact în clipa asta, mi-aş scărpina-o şi eu pe-a mea. Dacă îţi apleci capul într-o parte, mi-l aplec şi eu – mă sincronizez cu tine, menţin contactul vizual, îţi arăt că-mi pasă şi te conving să cumperi.

Pot să-ţi zic „Uite-aici” – încă o comandă implicită.

Dacă tu ai zice „Călătoria în timp e imposibilă”, te-aş contracara zicând: „Da, multă lume spune c-ar fi imposibilă, dar nu se zicea şi de fraţii Wright că n-or să se ridice niciodată de la pământ?”

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Ultima dată când l-am văzut pe Green Taylor Simms, eram la o Noapte a Saltelei. Green lega o saltea pe acoperişul Daimlerului lui roşu. Ne

opriserăm la benzinărie înainte să se deschidă fereastra, ca să ne umplem rezervorul, şi stăteam sprijiniţi de maşină, care era parcată lângă pompă. Green purta costumul lui în dungi, băgase capătul furtunului în rezervor şi ţinea apăsată maneta de la pompă. Puteai să simţi mirosul de benzină şi pe cel de pui prăjit la ceaun.

În seara aia nu-l sunasem pe Cartuş, ca să pot merge numai eu cu Green. Şi cum stăteam aşa, i-am spus lui Green Taylor Simms că tatăl lui Rant, Chester, venise în oraş.

Cu ochii pe ceasul de la pompă, pe cifrele care se învârteau şi arătau cum se înmulţesc litrii şi banii, Green a spus:

— Ia zi-mi, cam cât de tare aiurează domnul Casey senior?

Pe lângă noi trec maşini Torino, Vegas şi Toronado, toate cu saltele prinse cu frânghii pe acoperişuri. Feţele din maşinile alea se întorc şi se uită la noi şi la salteaua noastră. Cam pe la toate colţurile de stradă vezi lume cu degetul ridicat la stop. Unii flutură şi ceva bancnote pentru benzină.

Şi eu i-am zis atunci lui Green Taylor Simms ce-mi spusese şi mie Chester Casey.

Green n-a zis nici pâs. A ascultat numai. Şi s-a uitat cum celelalte echipe se uită la noi.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Tocmai am primit noi informaţii şi se pare că avem de-a face cu un alt caz de *deja vu* redundant. Trei vehicule de poliţie sunt angajate cu toată viteza în urmărirea unei maşini în flăcări pe latura vestică de pe Madison Beltway.

Aici e Tina Cumva, cu ştirile care vă fac să-ntoarceţi capul...

Wallace Boyer: După cum mi-a spus Chet Casey, e mai bine să-ncepi uşurel. Să-ţi imaginezi timpul nu ca pe un râu, ci mai degrabă ca pe o carte. Sau ca pe o înregistrare. Ceva încheiat. Ca un film: cu început, mijloc şi sfârşit, dar deja finalizat şi încheiat.

Apoi închipuie-ţi că o călătorie în timp e ca şi cum ai scăpa pe jos o carte pe jumătate citită şi ai pierde şirul paginilor. Ridici cartea şi o deschizi la o scenă de mai înainte sau de mai târziu, dar niciodată exact de-acolo unde citeai.

Echo Lawrence: Şi, în timp ce mă asculta în continuare, Green Taylor Simms a lăsat

capătul furtunului în rezervor, a ocolit maşina şi s-a aplecat înăuntru pe geamul şoferului. A zis „Te ascult” şi a împins bricheta de bord în locaş, să se înfierbânte.

Aşa de veche era maşina aia. Nici unul din noi nu fuma.

Cartuş Dunyun (***vânător de buşeli*****):** Rant a spus odată că *percepi* timpul după cum vor cei de la putere. Ca şi cum ar fi o limită de viteză pe o autostradă. Moş Crăciun sau iepuraşul de Paşte. Ca şi cum timpul ar fi o Zână Măseluţă în care suntem învăţaţi să credem. O cărare ori un râu ce se deplasează numai într-o direcţie.

Dar limitele de viteză se schimbă. Moş Crăciun e o făcătură.

Rant mi-a spus că timpul nu-i cum credem noi. Timpul se înfăşoară. Face bucle. Se opreşte şi porneşte iar. Şi ăsta-i numai puţinul de l-a aflat el. Cei mai mulţi, zicea Rant, se mişcă prin timp cum umblă pe pământ o pasăre fără aripi. Rant zice că perspectiva asupra timpului a fost aranjată în aşa fel încât oamenii să nu trăiască veşnic. E o degradare planificată, cu care am fost toţi de acord.

Toţi, în afară de tipii care nu mor. Istoricii.

— Nimeni nu zice că trebuie să rabzi aşa ceva, mi-a spus Rant. Poţi să mori oricând aşa, pur şi simplu.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Veşti noi despre urmărirea aceea în viteză. Focul pare să se limiteze la o saltea ce arde, legată de acoperişul maşinii. Şoferul se îndreaptă tot spre vest, pe Madison Beltway, apropiindu-se de CenterPoint Business Park. Vom reveni cu noi informaţii imediat ce se întâmplă ceva. Aici Tina Cumva, cu ştirile care vă fac să-ntoarceţi capul...

Echo Lawrence: La benzinărie, înăuntrul Daimlerului lui Green, bricheta a sărit din locaş, făcând „Ping!”

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms (*istoric*): Lăsaţi-mă să comprim cumva asta. Creierul uman operează la patru nivele principale de frecvenţă. În mod normal, când sunteţi treji şi atenţi, funcţionaţi la nivelul *beta* de unde cerebrale, adică de la treisprezece până la treizeci de cicluri pe secundă. În stare de repaus mintea vă pluteşte pe un val de unde *alfa,* de la nouă la paisprezece cicluri pe secundă. Când vă simţiţi toropit şi cufundat în reverie, mintea vă

încetineşte pe nivelul *theta,* de cinci până la opt cicluri pe secundă. Iar când cădeţi într-un somn profund, fără vise, undele cerebrale încetinesc până la nivelul *delta,* de unul până la cinci cicluri pe secundă.

Wallace Boyer: Nimeni nu zice că trebuie să crezi aşa ceva. Nimeni nu zice nici măcar c-ar trebui să asculţi, dar gândeşte-te că pe parcursul istoriei o mulţime de flăcăi deştepţi, bogaţi şi puternici s-au dus în mormânt jurându-se că soarele se învârte în jurul nostru. Mai gândeşte-te şi că într-o zi, când o să fii mort şi îngropat, copiii cu dinţi de lapte or să stea la ora de geografie a timpului şi-or să râdă de cât de neghiob erai *tu.*

Echo Lawrence: Pompa de benzină a icnit şi cifrele au încetat să se mai schimbe. Furtunul a sărit din rezervor şi s-a oprit. Green Taylor Simms a băgat o mână în sacoul lui în dungi şi şi-a scos portofelul.

— Din câte spune Chet Casey, i-am zis eu lui Green, noi l-am întâlnit pe Rant fiindcă l-ai recunoscut tu acolo, la colţul străzii...

Green a tras din portofel o bancnotă de douăzeci de dolari, apoi încă una de douăzeci,

una de zece şi una de cincizeci. A scos toţi banii de hârtie din portofel.

I-am zis:

— Suflecă-ţi mânecile.

I-am zis:

— Lasă-mă să-ţi văd braţele.

Şi Green mi-a spus:

— Cine crezi că a inventat joculeţul ăsta care-ţi face atâta plăcere?

A mai spus:

— Cine crezi că alege terenul, semnul şi fereastra de joc şi apoi trimite vorbă la toată lumea?

Şi după aia:

— Ce crezi că s-ar întâmpla cu vânătoarea de buşeli dacă eu n-aş mai fi?

În jurul nostru puţea a benzină.

Green Taylor Simms mi-a pus banii în mână şi mi-a zis:

— Eşti drăguţă să te duci să-mi cumperi nişte lemn-dulce Red Vines?

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: De maxim interes este şi ideea că o persoană obişnuită poate atinge cu uşurinţă acea stare mistică de meditaţie, cea a undelor *theta,* starea cea mai râvnită de călugări şi pelerini, pur şi simplu conducând un

automobil. La orice drum lung, de fiecare dată când timpul a trecut şi aţi mers o distanţă oarecare fără să ţineţi minte parcursul, v-aţi scufundat în nivelul de meditaţie profundă *theta.* Deschis la viziuni. Deschis spre subconştient. Spre creativitate, intuiţie şi iluminare spirituală.

Echo Lawrence: L-am lăsat cu capătul furtunului încă înfipt într-o coastă a maşinii, am intrat, i-am cumpărat Red Vines, am plătit benzina şi am ieşit. Şi, zău aşa, când am ieşit, Daimlerul roşu dispăruse.

Din însemnările de teren ale lui Green Taylor Simms: Nivelul *theta* de activitate cerebrală stârneşte un interes special. Misticii declară că aceasta e frecvenţa la care există cele mai mari şanse să apară viziunile şi iluminările. În momentele de relaxare, când faceţi baie, conduceţi maşina sau sunteţi pe punctul de a adormi şi vă lăsaţi purtat de valurile de unde cerebrale *theta,* aveţi de obicei acces la amintiri profunde, îndepărtate. Faceţi conexiuni şi aveţi revelaţii.

Cânturile budiştilor tibetani urmează un ritm monoton, care se pliază pe undele cerebrale de frecvenţă mai redusă, pentru a stimula activitatea undelor *theta.* Dintre

culturile care utilizează tobele, şamanii declanşează undele *theta* printr-un ritm constant, neîntrerupt, de patru bătăi pe secundă.

Pattie Reynolds (*lucrătoare la bar*): Eram la pompa şapte. Bărbatu' de care ziceţi era la pompa cinci. Am auzit un plescăit şi când m-am întors să mă uit, un moş împroşca benzină cu furtunul pe o saltea legată deasupra maşinii lui roşii. Purta un costum de om de afaceri, de un albastru închis. Păr cărunt. Pantofi buni, cu bot ascuţit. Benzina se îmbiba în saltea. Doar câţiva stropi s-au prelins pe marginile maşinii şi pe geamuri. Mirosul era sufocant.

Îmi amintesc că omul s-a urcat pe locul şoferului şi-a vrut să plece. A trebuit să dea drumul la ştergătoarele de parbriz, aşa de multă benzină curgea pe geamuri.

Wallace Boyer: După cum v-am spus, eu de fapt nu l-am cunoscut pe Rant Casey decât după ce-a murit. Cât a mai rămas din zborul ăla de am stat lângă Chet Casey, el a încercat să mă înveţe imposibilul. Mi-a băut whisky-ul şi mi-a explicat că timpul nu-i o linie dreaptă.

Timpul nu-i un râu. Nici un ceas ori o clepsidră. Nu curge doar într-o singură direcţie.

Ai putea să angajezi o grămadă de experţi de soiul cel mai bun ca să analizeze la detaliu tot ce s-ar putea întâmpla, da' unii oameni s-ar uita la dovezi şi tot ar zice că pământu-i plat. Că oamenii n-au evoluat din altceva. Şi că Elvis e încă viu.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic": Sunt Tina Cumva, cu un „Grafic de trafic" de ultimă oră. Toate benzile vestice de pe Madison Beltway sunt închise din pricina unei maşini în flăcări, care s-a accidentat la ieşirea de la CenterPoint. Echipajele de intervenţie sunt la locul accidentului şi încearcă să ţină focul sub control. Circulaţia e deja redirecţionată prin intersecţia Market şi pe autostrada 287. Pe partea estică a şoselei Madison traficul e îngreunat şi gata să se blocheze...

Cartuş Dunyun: Căcat. Eu nu ştiu cum acţionează străfulgerările astea. N-aş putea să-ţi spun nici cum funcţionează un bec, darmite să fac unul din nimic. Dar tot pot să-l folosesc.

Îţi arzi creierul cu rabia. Intri în transă *theta* şofând. Te ciocneşti de ceva şi te trezeşti gol-goluţ în istorie.

Wallace Boyer: Dacă te-ajută cu ceva, gândeşte-te cum îşi închipuiau pe vremuri oamenii că pământul e plat. Bidimensional. Au crezut numai ce au văzut – asta până când unul a inventat corăbiile şi altul mai curajos a pornit-o pe mare, ca să găsească restul pământului. Gândeşte-te la Rant Casey ca la un Cristofor Columb al călătoriei în timp.

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Circulaţia pe partea de vest e blocată. E ca într-o parcare. Echipele de intervenţie anunţă că incendiul de la CenterPoint a fost stins şi că maşina accidentată a fost scoasă de pe şosea, dar băieţii de la ambulanţă îşi aşteaptă încă marfa.

Potrivit unor prime zvonuri, maşina Daimler-Benz arsă pare să fie goală. Cu toate detaliile sângeroase, aici DRVR, „Grafic de trafic”...

41. Din nou la Rant

De la Radio DRVR, „Grafic de trafic”: Nu trebuie să vă uitaţi pe cer ca să ştiţi că în noaptea asta e lună plină. Avem deja informaţii despre o ciocnire uşoară la kilometrul 14, pe autostrada 217, unde două

grupuri de nuntaşi par să arunce cu bucăţi de tort unii în alţii. Cu ştirile care vă fac să-ntoarceţi capul, aici Tina Cumva de la „Grafic de trafic”...

Neddy Nelson (*vânător de buşeli*): Ce, nu se ştie că lumea încă mai merge la vânătoare de buşeli? Ca să aibă parte de transa de drum, de la care îţi vin ideile? Sau poate că oamenii ies ca să se urmărească? Adică, ştii, ca să cunoască alţi oameni şi să petreacă ceva timp împreună?

Echo Lawrence (*vânător de buşeli*): Relaxează-te. Dacă reuşeşte Cartuş Dunyun să se transplanteze în trecut, noi, ceilalţi, o să ne trezim cu o realitate nouă: cum că el ar fi părintele tehnologiei experienţelor procesate. Cartuş o să-şi folosească în sfârşit studiile ca să devină un Thomas Edison al transcrierii neurale. Asta dacă îşi aminteşte destule despre partea ştiinţifică propriu-zisă. Una e să fii autor şi alta să dai naştere unei întregi forme futute de artă.

Nu, îndată ce se întoarce în timp şi zgâlţâie istoria, noi, ceilalţi, am putea să ne trezim mâine într-o lume fără implanturi pentru

transcrieri neurale. O să ne uităm tot la filme şi-o să citim cărţi. Dar Sandy, mopsul mititel al lui Cartuş, o să fie în viaţă.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli*): Poate că Rant n-a fost aşa de... coios sau de tare cum ni-l amintim. Poate că aşa se construieşte o figură religioasă: prietenii îl ridică în slăvi din ce în ce mai tare ca să reuşească să se culce cu gagici. Îl şi vezi pe Sfântul Petru într-un bar, zicându-i vreunei fete drăguţe:

— Mda, o ardeam cu Iisus Hristos. Noi doi eram cei mai buni tovarăşi...

Poate că oamenii nu se-ntorc în timp. Poate că minciuni din astea sau orice sună mai bine decât ideea de moarte – neagră, îmbâcsită şi veşnică –, poate că genul ăsta de minciuni sexy pun pe roate religiile lumii. Poate că Rant e pur şi simplu mort.

Echo Lawrence: Gândeşte-te cine zice asta. Poate Cartuş Dunyun vrea să se strecoare înapoi în timp fără nici o concurenţă.

Cartuş Dunyun: Căcat. Ştii, dacă Echo sare înapoi în timp, ar fi cam cum e azi, dar cu mâinile şi picioarele în regulă. Normale. Şi cu părinţi care trăiesc, cu părinţi vii. Nu ciopârţind

şi umplând de rugină jucării erotice. Echo ar fi de aceeaşi vârstă cu Rant şi Chester – sau cum îşi mai zice acum. Ar fi doar doi oameni obişnuiţi şi plictisitori, între două vârste.

Echo Lawrence: Dacă Neddy reuşeşte să se întoarcă, n-o să mai existe Legea Teritorializării Eficiente şi a Vieţuirii în Areale Divizate. Oamenii or să trăiască la fel ca ăia din peşteri şi toţi or să iasă sau or să intre când le pofteşte inima. Fără stingeri. O să fie un blocaj auto colosal, aşa cum era lumea odinioară.

Cartuş Dunyun: Aţi putea spune că de fapt schimbăm mereu trecutul, fie că ne întoarcem sau nu în timp. Închid ochii şi Rant Casey pe care mi-l imaginez nu-i cel adevărat. Rant cel despre care îţi povestesc e filtrat, colorat şi modificat prin mine. Ca orice experienţă procesată.

Şi toate felurile astea în care schimb trecutul... pe cele mai multe nici măcar nu ştiu că le fac. Poţi zice că-mi fac de cap nonstop cu trecutul, cu prezentul şi cu viitorul.

Echo Lawrence: Dacă Rant o nimereşte vreodată cum trebuie, dacă ajunge vreodată-n trecut, ca să-şi salveze mama de la... să nu

mai devină mama lui, ai şanse să te trezeşti că nu ai auzit niciodată de numele Rant Casey. El şi cu Green ar putea fi amândoi istorici, fără început şi fără sfârşit.

Cartuş Dunyun: Aşa-i că-i ciudat? În loc de biografie, povestea asta ar deveni ficţiune. Un artefact istoric factual care atestă un trecut ce nu a avut loc niciodată.

Ca Moş Crăciun şi iepuraşul de Paşte, alte adevăruri învechite.

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie*): Mintea îmi lucrează ore suplimentare ca să facă faţă la toată bulibăşeala asta. Unii, adică ţicniţii, zic că Rant s-a întors în timp şi că poate o să facă el ceva ca nimic din toate astea să nu mai existe vreodată. Sau, poate, ca să nu mai existe el.

Umblă vorba că există o gaşcă secretă de tipi care conduc lumea. Tipi care nu pot muri niciodată, aşa că ne pun pe noi, ceilalţi, să ne agităm, ca să se distreze. Totul depinde de felul cum se joacă ei cu istoria, dar mâine s-ar putea să nu fiu mai real decât Superman sau regele Arthur.

Nu tre’ să fii cine ştie ce geniu ca să-ţi dai seama că astea nu-s decât nişte minciuni gogonate.

Neddy Nelson: Întrebaţi-vă: ce am mâncat astăzi la micul dejun? Ce am mâncat ieri-seară la cină?

Vedeţi cât de repede se şterge realitatea?

Tina Cumva (*vânător de buşeli*): Ce aş schimba? În următoarea noapte de vânătoare de buşeli, dacă opreşte pe marginea trotuarului vreun afurisit de Maserati sau de Rolls-Royce, eu mă sui în el.

Voi, ceilalţi, fraieri blestemaţi, s-aveţi o moarte plăcută.

42. Colaboratori

Hudson Baker (*elevă*) lucrează în prezent la o teză de licenţă în drept penal.

Brannan Benworth (*dentist, medic stomatolog specialist*) e în continuare izolat în carantină infecţioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Dr. Christopher Bing, doctor în ştiinţe (*antropolog*) se află în prezent peste ocean şi studiază cultura dramaturgiei Nō din Japonia.

Allan Blayne (*pompier*) e în continuare izolat în carantină infecţioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Wallace Boyer (*vânzător de maşini*) este dispus să ţină prelegeri extinse despre relaţia lui scurtă din avion cu Rant Casey.

Vivica Brawley (*dansatoare*) e în continuare izolată în carantină infecţioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Şeriful Bacon Carlyle (*duşman din copilărie*) se confruntă cu acuzaţii de arestare abuzivă, legate de prezumtiva hărţuire a unor vizitatori ai Muzeului Dinţilor din Middleton.

Basin Carlyle (*vecin din copilărie*) e în continuare cetăţean activ în familie, la biserică şi în comunitate.

Bodie Carlyle (*prieten din copilărie***)** este curator şi lucrează la recent deschisul Muzeu al Dinţilor din Middleton.

Chester Casey (*fermier***)** a dispărut la scurt timp după dispariţia lui Green Taylor Simms, în contextul unui accident auto în care a fost implicat un singur vehicul.

Irene Casey (*mama lui Rant***)** este acum o filantroapă bogată. E principala finanţatoare şi ghid la Muzeul Dinţilor din Middleton.

Lynn Coffey (*jurnalist***)** este autoarea lucrării de non-ficţiune *Plesneşti şi te uşcheşti: o istorie a vânătorii de buşeli.*

Gregg Denney (*elev***)** a decedat. A fost împuşccat de poliţie, fiind suspectat că ar fi infectat cu rabie.

Cartuş Dunyun (*vânător de buşeli***),** cunoscut anterior sub numele de Christopher Dunyun, a dispărut atunci când vehiculul pe care îl conducea pe autostradă a părăsit şoseaua şi a căzut de pe muchia unei stânci înalte de o sută de metri.

Cammy Elliot (*prietenă din copilărie*) e în continuare cetăţeancă activă în familie, la biserică şi în comunitate.

Logan Elliot (*prieten din copilărie*) e în continuare cetăţean activ în familie, la biserică şi în comunitate.

Ruby Elliot (*vecină din copilărie*) e în continuare cetăţeancă activă în familie, la biserică şi în comunitate.

Reverendul Curtis Dean Fields (*pastor, Congregaţia Creştinilor din Middleton*) a modificat practicile împărtăşaniei după ce o serie de îmbolnăviri de rabie au fost asociate cu un potir cu suc de struguri ce a circulat între cei şase sute de membri ai congregaţiei sale.

Denise Gardner (*agent imobiliar*) a fost numită „Vânzătoare de Milioane” pe segmentul regional de vânzări de case familiale pentru clasa mijlocie.

Sean Gardner (*antreprenor*) susţine, împreună cu soţia sa, o linie telefonică

GothStop, un program de intervenţie şi tratament pentru părinţii adolescenţilor ce au căzut victime stilului de viaţă *gothic.*

Ina Gebert, masterand (*teolog*) este o invitată foarte potrivită la orice petrecere.

Mary Cane Harvey (*profesoară*) visează la apropiata ei pensionare „oriunde, în afară de Middleton”.

Glenda Hendersen (*vecină din copilărie*) e în continuare cetăţeancă activă în familie, la biserică şi în comunitate.

Silas Hendersen (*prieten din copilărie*) e în continuare cetăţean activ în familie, la biserică şi în comunitate.

Brenda Jordan (*prietenă din copilărie*) e în continuare cetăţeancă activă în familie, la biserică şi în comunitate.

Leif Jordan (*prieten din copilărie*) e în continuare cetăţean activ în familie, la biserică şi în comunitate.

Allfred Lynch (*specialist în deratizare şi deparazitare*) e în continuare izolat în carantină infecţioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Canada Mercer (*inginer programator*) a sărbătorit recent prima aniversare a setterului său irlandez, Lulu.

Sarah Mercer (*director de vânzări*) aşteaptă naşterea primului ei copil în luna septembrie a acestui an.

Jayne Merris (*muzician*) continuă să interpreteze muzică punk rock în concert, în măsura în care i-o permite cariera sa de contabil.

Poliţistul Romie Mills (*detectiv la Omucideri*) a fost promovat recent coordonator al Programului Federal de Control al Rabiei, cu misiunea de a supraveghea reţinerea şi închiderea în carantină a tuturor persoanelor infectate.

Jarrell Moore (*detectiv particular*) e în continuare izolat în carantină infecţioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Neddy Nelson (*vânător de buşeli*) a fost văzut ultima oară ca pasager în maşina din care a dispărut Chester Casey.

Galton Nye (*consilier metropolitan*) a promovat cu succes implementarea unui program pentru menţinerea în carantină a suspecţilor de infecţie cu rabie până la soluţionarea ameninţării curente la adresa sănătăţii publice.

Danny Perry (*prieten din copilărie*) e în continuare cetăţean activ în familie, la biserică şi în comunitate.

Edna Perry (*vecină din copilărie*) e în continuare cetăţeancă activă în familie, la biserică şi în comunitate.

LouAnn Perry (*prietenă din copilărie*) e în continuare cetăţeancă activă în familie, la biserică şi în comunitate.

Polk Perry (*vecin din copilărie*) e în continuare cetăţean activ în familie, la biserică şi în comunitate.

Jeff Pleat (*director de resurse umane*) este în prezent un fotomodel de succes şi face prezentări la costume de baie.

Symon Praeger (*pictor*) continuă să picteze portrete în măsura în care i-o permite profesia de avocat.

Hartley Reed (*proprietar al băcăniei Trackside*) a pledat nevinovat la acuzaţia de neglijenţă criminală după ce o serie de martori au declarat că l-au văzut lingând mere, care ulterior au fost oferite spre vânzare.

Pattie Reynolds (*lucrătoare la bar*) se ocupă în continuare de bar în măsura în care i-o permite dependenţa de droguri.

Lowell Richards (*profesor*) a sărbătorit recent împlinirea a şase luni de când a renunţat la alcool.

Livia Rochelle (*profesoară***)** a sărbătorit recent împlinirea a şase săptămâni de când a renunţat la alcool.

Todd Rutz (*negustor de monede***)** s-a retras din afaceri pe o insulă particulară din Marea Mediterană.

Dr. David Schmidt (*medic în Middleton***)** şi-a închis cabinetul medical şi a acceptat funcţia de supraveghetor regional al carantinei, în conformitate cu Legea Urgenţelor Medicale.

Dr. Erin Shea, doctor în ştiinţe (*teolog***)** e în continuare izolată în carantină infecţioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Green Taylor Simms (*istoric***)** e în continuare căutat de poliţie în legătură cu dispariţia lui Buster L. Casey.

Tina Cumva (*vânător de buşeli***)** a fost văzută urcând într-un Dodge Viper care mai târziu s-a ciocnit cu un tren de marfă şi a explodat. Echipele de intervenţie nu au găsit pe nimeni, viu sau mort, la locul accidentului.

Edith Steele (*director de resurse umane*) e în continuare izolată în carantină infecţioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Lew Terry (*administrator de imobil*) execută în prezent o pedeapsă de douăzeci şi cinci de ani de închisoare pentru infracţiunea de abuz sexual asupra unui copil.

Carlo Tiengo (*manager de club de noapte*) e în continuare izolat în carantină infecţioasă guvernamentală pe o perioadă nedefinită.

Luella Tommy (*vecină din copilărie*) e în continuare cetăţeancă activă în familie, la biserică şi în comunitate.

Phoebe Truffeau, doctor în ştiinţe (*epidemiolog*) a fost numită ţar federal al rabiei, poziţie din care coordonează atribuţiile tot mai extinse ale angajaţilor poliţiei, în conformitate cu Legea Urgenţelor Medicale.

Victor Turner (*antropolog*), specialist de talie internaţională în ritualuri şi metalimbaje,

visa să-şi deschidă o şcoală de samba în Brazilia. A murit în 1983.

Toni Wiedlin (*vânător de buşeli*) continuă să participe la vânătorile de buşeli, dar neagă zvonurile potrivit cărora şi-ar fi asumat rolul de organizator al jocului.

„După ce *Fight Club* ne-a oferit o meditaţie asupra preţului pe care trebuie să îl plătim ca să devenim cu toţii supereroi, *Rant* merge mai departe şi ridică problema preţului pe care trebuie să îl plătim ca să devenim cu toţii zei.”

Time Out

„Sclipitor şi de un umor negru extraordinar... Cu gustul său pentru basmele contemporane mai mult dure decât pure, Palahniuk pare a fi cel mai potrivit urmaş al lui Vonnegut în literatura americană.”

San Francisco Chronicle

„Palahniuk nu scrie pentru cititorii slabi de înger. Scrie pentru autenticii împătimiţi de literatură, pentru cei atraşi de volutele imaginaţiei sale furioase şi dezlănţuite şi de umorul lui detabuizant.”

The New York Times

BIBLIOTECA POLIROM
PROZĂ XXI

„După ce *Fight Club* ne-a oferit o meditație asupra prețului pe care trebuie să îl plătim ca să devenim cu toții supereroi, ***Rant*** merge mai departe și ridică problema prețului pe care trebuie să îl plătim ca să devenim cu toții zei."

Time Out

„Sclipitor și de un umor negru extraordinar... Cu gustul său pentru basmele contemporane mai mult dure decât pure, Palahniuk pare a fi cel mai potrivit urmaș al lui Vonnegut în literatura americană."

San Francisco Chronicle

„Palahniuk nu scrie pentru cititorii slabi de înger. Scrie pentru autenticii împătimiți de literatură, pentru cei atrași de volutele imaginației sale furioase și dezlănțuite și de umorul lui detabuizant."

The New York Times

virtual-project.eu

ISBN 978-973-46-1367-0

Foto copertă: © José Tomás Tocino García